Tự Do

XUÂN MẬU THÂN

CHỢ TẾT *(Tranh Sơn Dầu)*

BẢO-TẬP RIÊNG CỦA TÁC GIẢ

NGUYỄN - VĂN - PHƯƠNG

1968

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

TỪ THÀNH THỊ tới NÔNG THÔN, HÃY CHỖI DẬY HỠI NHỮNG AI YÊU NƯỚC THƯƠNG NÒI !

ASIA AP 95 V6 T877 tt 1968

HIỆN NAY, dân tộc chúng ta đang phải sống những ngày tháng chết chóc, đau thương, khổ cực, lo buồn...

Từ Cà Mau tới Ải Bắc, vũ khí súng đạn, sản xuất từ Nga Xô, qua Trung Cộng, cho đến Hoakỳ, đang ngày đêm gieo rắc tang tóc đau khổ trên đất nước thân yêu của chúng ta. Ở miền Bắc, đồng bào chúng ta chẳng những bị thiên nhiên tương đối bạc đãi mà thường xuyên phải đói rét, lại còn bị đảng VC (do đảng Trung Cộng sai khiến) hành hạ từ thể xác đến tâm hồn bằng một chế độ độc tài tàn bạo và cưỡng bách phải tận tâm kiệt lực phục dịch cho những kế hoạch xâm lấn VNCH, xâm chiếm Ai Lao, xâm nhập Thái Lan v.v... Ở miền Nam này, chẳng những phải chịu đựng những cảnh khói lửa tàn khốc do CS gây ra mà đồng bào còn bị hoành hành quấy nhiễu bởi nạn CS nằm vùng ở nông thôn, nạn lưu manh đĩ điếm ở thành thị, nạn thối nát tham nhũng và nạn đất đỏ thiếu thốn,...

Đã đành những thảm cảnh mà dân tộc chúng ta đang phải chịu một phần rất lớn là do ở các sai lầm hư hỏng chung của nhân loại mà thực dân và CS là hai hiện tượng kết tinh điển hình nhất. Nhưng cũng có một phần khác là bởi những sai lầm hoặc hư hỏng của chính chúng ta ở trong quá khứ cũng như ở trong hiện tại.

Hôm nay, trước thềm năm Mậu Thân, trước bàn thờ Tổ Quốc, trước hồn thiêng của các thế hệ anh hùng liệt nữ đã đổ mồ hôi để xây dựng và đổ máu để bảo vệ đất nước thân yêu, chúng ta hãy thử cùng nhau nhận định về sứ mạng hiện thời của thế hệ chúng ta — nhất là những người đang sống ở miền Nam này — đối với Tổ Quốc và Dân Tộc.

☆

Đảng VC đã vì tham vọng của một đảng mà nỡ hi sinh cuộc kháng chiến của toàn dân để chấp nhận việc chia đôi đất nước năm 1954, nhận sự đô hộ của đảng TC ở miền Bắc và giao miền Nam cho phe thực dân Pháp, chế độ VC lại đã nghe theo sự xúi giục của chế độ TC mà nỡ nhẫn tâm xô đẩy lôi cuốn toàn dân vào cuộc chiến tranh thảm khốc hiện thời, một cuộc chiến tranh tàn phá đất nước và tiêu diệt dân tộc, biến đất nước thân yêu của chúng ta thành bãi chiến trường cho Nga Xô, Trung Cộng, Hoakỳ tiêu thụ hay thí nghiệm vũ khí... Trên hoàn cầu ngày nay, đã có nhiều nước bị chia đôi như Đức, Trung Hoa, Đại Hàn, nhưng Đức Cộng, Trung Cộng, Hàn Cộng đâu có gây chiến lôi với Tây Đức, Đài Loan, Nam Hàn, để xô đẩy lôi cuốn đồng bào đồng chủng của họ vào cảnh máu lửa chết chóc ? Trái lại, hiện thời ngày đêm đang có biết bao nhiêu đồng bào VN, dân miền Bắc cũng như dân miền Nam, phải chết oan uổng vì những chính sách sai lầm của đảng và chế độ VC ! **Nếu những người hữu trách ở Hànội hiện nay còn chút lương tâm máu đối với Tổ Quốc và Dân Tộc thì họ hãy tìm mọi cách để chấm dứt hoặc ít nhất là để đòi hỏi Trung Cộng hãy di chuyển cuộc chiến tranh này ra ngoài đất nước của chúng ta.**

Ở miền Nam này, do nỗ lực của Dân chúng và của Quân đội, chúng ta đã đòi hỏi được người Pháp triệt thoái quân đội thực dân, rồi với sự đồng tình của Hoakỳ và các đồng minh khác đã thiết lập nên nền đệ nhất Cộng Hòa năm 1956. Nhưng những sai lầm và hư hỏng về sau đã đưa Cộng Hòa VietNam tới tình trạng hỗn loạn mà phải đợi mãi đến những cuộc bầu cử năm 1967 mới bắt đầu lắng dịu, đã gần như khuyến khích VC càng thêm hăng hái nghe theo mệnh lệnh của TC để mưu toan xâm chiếm và nhuộm đỏ nốt miền Nam này, khiến cho quân đội Đồng minh phải ùn ùn kéo đến để cứu nguy chúng ta, nhưng đồng thời, dù muốn dù không, cũng lại gây thêm cho chúng ta rất nhiều khó khăn rắc rối do sự có mặt đông đảo của họ.

Ngày nay, dù sao đi nữa, chúng ta cũng đã có một Chính quyền dân cử với một bên là Tổng Thống, một bên là Thượng và Hạ nghị viện. Trách nhiệm lãnh đạo nền đệ nhị Cộng Hòa dĩ nhiên là đổ trên đầu quí vị đương kim Tổng ThốngPhóTT, nghị sĩ và dân biểu. Quí vị có trách nhiệm phải hướng dẫn dân tộc chúng ta tiến từ chiến tranh tới hòa bình, tiến từ hỗn loạn tới ổn định, diệt trừ thói lưu manh ở thành thị cũng như lối cường hào ác bá ở nông thôn triệt để bài trừ tham nhũng thối nát, tích cực xây dựng dân chủ cải tiếnxã hội, khuyếch trương kinh tế phát triển văn hóa, khôn khéo liên kết với các đồng minh cũng như giao thiệp với các nước khác và với ngay cả các đối phương nữa... Dĩ nhiên là tất cả những công cuộc lớn lao hoặc tế nhị nói trên không tài nào có thể xúc tiến, thực hiện nổi trong các hoàn cảnh phức tạp khó khăn hiện nay, nếu không có sự hưởng ứng của hết thảy những người yêu nước thương nòi ở trong mọi tầng lớp dân chúng, hưởng ứng và hợp tác ở thế **liên kết**, ở thế **độc lập** hay ở thế **đối lập** với chính quyền.

Theo thiển kiến, trong hoàn cảnh đặc biệt của nước nhà hiện nay, những người cầm quyền hành pháp không nên hoạt động chính trị đảng phái mới mong được sự hưởng ứng của toàn dân ; còn những chính khách hay lãnh tụ đoàn thể ở ngoài chính quyền muốn được sự hưởng ứng sâu xa rộng rãi của dân chúng thì lại cần phải có thái độ độc lập hay đối lập xây dựng, tức là tuy có chỉ trích hay chống đối chính quyền nhưng vẫn hợp tác với chính quyền trong từng công việc, trong từng vấn đề, trong từng chương trình, những công việc, những vấn đề, những chương trình ấy tất nhiên là phải ích quốc lợi dân.

Đã đến lúc chúng ta cần phải chấm dứt cái thái độ ấu trĩ :

Yêu nhau yêu cả đường đi,
Ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng.

Đã đến lúc chúng ta phải sống một cách trưởng thành, với tinh thần phân công và hợp tác với tấm lòng tha thiết quí yêu các tự do và quyền lợi của ta, nhưng cũng bao dung, tôn trọng các tự do và quyền lợi của người khác: người cầm quyền dám can đảm nhận lấy trách nhiệm trước dân chúng (kể cả những người đối lập) và đàng khác lại thực tâm quí trọng những người độc lập và những người đối lập; các tư nhân cần hãnh diện với tư cách độc lập hay đối lập của cá nhân hay đảng phái, đoàn thể mình, mà đồng thời cũng cần hiên ngang hợp tác hoặc thi đua với chính quyền trong các công việc ích quốc lợi dân.

Ở nước ta hiện nay, tư nhân thường ít có phương tiện để làm những việc ích quốc lợi dân, nhất là trong lãnh vực chính trị. Nhưng, những cố gắng nhỏ của một đảng phái chính trị độc lập nhiều khi lại có giá trị hơn là những thành công lớn của chính quyền, đối với lịch sử cũng như trước dư luận dân chúng. Riêng về điểm này, đã đến lúc những người lãnh đạo Hành Pháp như Tổng Thống hay Phó T.T. và các nhân vật được ủy nhiệm trong CP phải tìm mọi cách để cổ võ và giúp đỡ cho các đảng phái đối lập hay các đoàn thể tư nhân độc lập có thêm phương tiện hoạt động, **cổ võ một cách công nhiên và giúp đỡ một cách công khai,** ai phàn nàn chỉ trích mặc ai, những người hữu trách cứ việc làm theo lương tâm và lương tri của mình cho đến khi hết nhiệm kỳ đã được ủy nhiệm.

Dĩ nhiên là những dư luận của nghị sĩ hoặc dân biểu (trong lưỡng viện hiện nay đang có những cá nhân hoặc những nhóm độc lập hay đối lập với chính quyền) phải được tôn trọng hơn là các luận điệu đồn đãi vu vơ hay lén lút của những kẻ hoặc những bè phái vô trách nhiệm. Những cá nhân hoặc đoàn thể, đảng phái độc lập hay đối lập cần phải thi đua hoặc hợp tác với chánh quyền trong những việc ích quốc lợi dân thì tới khi chỉ trích, chống đối mới lại càng có quyền chỉ trích, chống đối một cách mạnh mẽ hơn và càng có thể thu hút được nhiều hơn lòng tín nhiệm và sức hưởng ứng của dân chúng ngay từ bây giờ, nhất là trong những cuộc bầu cử về sau.

Với các nhà cầm quyền hiện nay cũng như với các nhà lãnh đạo ở trong khắp các khu vực tư, chúng tôi đặc biệt yêu cầu quí vị lưu tâm tới một điểm nữa: xã hội chúng ta đang biến chuyển, đất nước chúng ta đang thay đổi, dân tộc chúng ta đang tiến triển, dù muốn dù không chúng ta không thể dứt bỏ mọi căn bản truyền thống của dân tộc mà cũng không thể tách rời khỏi mọi liên hệ ảnh hưởng của thế giới liên hành tinh ngày hôm nay. Chúng ta phải đồng thời chú trọng tới nông thôn là căn bản lâu đời của quốc gia và nhà máy xưởng thợ là nền tảng mới của xã hội đang dần dần thành thị-hóa. Để đồng thời củng cố cùng phát triển các giá trị truyền thống và đổi mới quốc gia, trẻ trung hóa dân tộc, làm cho xã hội sống mạnh và tiến mau, chúng ta cần phải trông cậy vào tất cả các tế bào như đoàn thể tôn giáo, đảng phái chính trị, tổ chức nghề nghiệp, hội đoàn văn hóa, cơ sở xã hội, phong trào thanh niên thể thao v.v...

Tất cả những đoàn thể, đảng phái, tổ chức, hội đoàn, cơ sở, phong trào như thế đều là môi trường hoạt động cho hết thảy những người yêu nước thương nòi thi đua tranh đấu cấp thời hoặc xây dựng lâu dài, đều là những trường huấn luyện đời sống công dân cho mọi người thuộc mọi giới ở mọi trình độ, đều là những lò đào tạo ra các nhà lãnh đạo tương lai ở những cấp bậc từ thấp đến cao trong các khu vực công cũng như tư của đời sống quốc gia dân tộc.

☆

Riêng xét về cuộc chiến tranh toàn diện để tranh thủ cho nền độc lập của Tổ Quốc trước âm mưu xâm lược của Trung Cộng cũng như trước các áp lực quốc tế khác, thì vai trò của những đoàn thể, đảng phái, tổ chức, hội đoàn cơ sở, phong trào nói trên cũng quan trọng chẳng kém gì nhiệm vụ vô cùng trọng đại cao quí của binh sĩ các ngành các cấp trong mặt trận quân sự.

Muốn chấm dứt chiến tranh, phải chuẩn bị hòa bình. Muốn đối phương tiến tới hòa đàm, phải hùng mạnh, nhất là về chính trị và văn hóa. Muốn Đồng Minh và các nước khác vị nể chúng ta trong chuyện thương thuyết cũng như trong các vấn đề khác, chúng ta cần phải tìm ra một phương thức sinh hoạt và phân công hợp tác trong nội bộ Cộng Hòa Việt Nam của chúng ta.

Sau khi đã bi quan nhận định về các thực trạng đau buồn của quốc gia dân tộc, hết thảy những người yêu nước thương ở nơi thành thị cũng như nông thôn từ Cà Mau với Ải Bắc hãy, tùy khả năng và hoàn cảnh, hăng hái chỗi dậy để lạc quan hành động ! Tương lai Tổ Quốc và Dân Tộc chắc chắn trong một phần khá lớn sẽ tùy thuộc ở sức sống và hoạt động của từng người trong toàn thể thế hệ chúng ta.

PHẠM-VIẾT-TUYỀN

ĐOÁN QUẺ ĐẦU NĂM

Vận mạng của Quý Bạn trong năm Mậu Thân

MẤY LỜI NÓI ĐẦU — Đoán một lá số tử vi cho thật là đúng, đã là cả một chuyện khó — và dĩ nhiên không một ông thầy nào, dầu giỏi đến đâu, dám tự hào đoán đúng 100 phần 100. Ấy là các ông thầy Tử Vi có được đủ các yếu tố để đoán : năm, tháng, ngày, giờ sanh — để lấy một lá số trọn vẹn. Như vậy thì đoán một lá số trọn vẹn, Như vậy thì, đoán số theo tuổi, chỉ kể năm sanh và không lý đến ngày tháng giờ sanh — không thể nào đoán chính xác được, mà chỉ có thể đoán tương đối mà thôi. Dĩ nhiên như vậy tỷ lệ đúng cũng phải giảm kém. Một tỷ dụ để quý bạn dễ hiểu ; người ta thường sợ gặp hạn sao Thái Bạch (Thái Bạch hết sạch cửa nhà) hoặc là nam gặp La Hầu, nữ gặp Kế đó. Gặp những hạn đó, thì có nhiều chuyện bực mình, ốm đau, tai nạn, làm ăn hư hại, Tuy nhiên không phải ai cũng như vậy, vì cũng có những người được hưng vượng ở các hạn ấy — bởi vì những người ấy còn có những yếu tố khác, những sao tốt mà vì không biết biết ngày, tháng, giờ sanh tức là không biết hết các yếu tố, cho nên không thể nào chính xác được.

Vậy nên quý bạn xem các quẻ sau đây, xin đừng vội mừng khi thấy vận niên của mình tốt cũng xin đừng vội lo khi thấy vận niên của mình xấu. Tốt hay xấu cũng còn tùy ở những yếu tố khác, như những sao giảm và nhất là còn tùy ở hành động lành và tâm lành của mình Tất cả những người đoán quả đầu năm chỉ có thể nói đại cương mà thôi.

(TRẦN VIỆT SƠN)

TUỔI TÝ :

Nói chung được hạnh thông trong vận mạng của mình và được vui vẻ cửa nhà, có được những sự bộc phát bất ngờ do ảnh hưởng của cặp ThiênKhốc Thiên hư ở Ngọ. Tuy nhiên, nên phòng tật bệnh và tang thương (có Tang, điếu Bạch hổ, Hư, Khốc) được giải đi thì chỉ chỉ là tang nhỏ và xa **Nam mạng** : gặp những thành công bất ngờ **Nữ mạng :** có thể đi xa, thay đổi chỗ ở, thay đổi việc làm (Thiên Mã)

MẬU TÝ 25 tuổi mạng Hỏa, Nam gặp cung Hỏa là bình Nữ gặp cung Mộc là tốt. Tài lộc khá, có những tin mừng, phát nhỏ chứ không phát lớn

BÍNH TÝ : 33 tuổi, mạng THỦY, Nam gặp cung HỎA, nữ gặp cung MỘC, bình thường. Công việc làm ăn bình thường, có phát nhỏ, nhưng cần nhẫn nhịn và thận trọng. Phòng đau ốm, phòng tán tài

GIÁP TÝ 45 tuổi, mạng KIM, Nam gặp cung HỎA là xấu, nữ gặp MỘC là bình thường. Nhưng nhờ các ảnh hưởng khác mà cũng khá, trong nhà yên vui. Phòng đau ốm.

NHÂM TÝ . 57 tuổi, mạng MỘC Nam gặp cung HỎA, bình thường nữ gặp cung MỘC, hòa. Các sự bình thường, có những phát nhỏ, gia cảnh yên vui.

CANH TÝ : 69 tuổi, mạng THỔ mọi việc bình thường,

TUỔI SỬU

Nói chung, một năm tốt đẹp cho cả Nam cũng như Nữ. tuy vẫn phải phòng những chuyện bực mình bất ngờ. Nên tránh sự cạnh tranh quá đáng và gây gổ, Cả Nam và Nữ ở tuổi thành hôn là gặp vận lập gia đình trong năm Thân (có Đào Hoa, Hồng Loan. Thiên Hỉ), **Nam mạng** : nên phòng những sự ám hại, sự mất trộm, và nếu làm lớn thì phòng sự giáng chức. **Nữ mạng** : yên lành.

KỶ SỬU 20 tuổi, Nữ mạng Hỏa gặp cung Thủy, phòng những bực mình hoặc đau ốm, không nên gây gổ, — ngoài ra có việc tốt bất ngờ, may mắn thành công, nhờ Khôi, Việt, Lộc tồn Nam mạng Hỏa gặp cung Mộc, được nhiều thành công, may mắn Quốc ấn, Lộc tồn.

ĐINH SỬU 32 tuổi, mạng Thủy, nam nữ có nhiều may mắn, có vận tốt bất ngờ. Giống y như KỶSỬU nhưng ít ngại các chuyện đau ốm bực mình

ẤT SỬU 44 tuổi, mạng Kim, Nam Nữ gặp những may mắn, thành thơi, nhưng vận chung cũng bình thường hoặc chỉ phát nhỏ

QUÝ SỬU 56 tuổi, mạng Mộc, Nam gặp cung Mộc, nữ gặp cung Thủy, được tốt, gặp nhiều may mắn vui vẻ, riêng Nữ được tài lộc khá.

TÂN SỬU 68 tuổi, mạng Thổ, phòng có may có rủi, có phát tài lại có tán tài. Phòng đau ốm.

TUỔI DẦN

Nói chung. Nam Nữ, gặp một năm gặp nhiều bất ngờ, có những may mắn thành công, nhưng cũng cái rủi ro bất ngờ như vạ miệng, tang thương nhẹ, hoặc những bực mình do ảnh hưởng của Tang Môn, Bạch hổ, Thái tuế. Nhưng cũng có mấy tuổi được đặc biệt khá và yên vui, như chi tiết sau đây.

CANH DẦN 19 tuổi, mạng MỘC may mắn và thành công khá, nam nữ cùng nhờ ảnh hưởng Quốc Ấn, Khôi Việt nhưng phải phòng chuyện bực mình đến bất ngờ

MẬU DẦN31 tuổi, mạng THỔ nam nữ cùng ở cung THỔ là hòa, mọi sự tiến thành hòa vui, nhưng phòng ảnh hưởng Kình, Đà, chuyện bực mình đến bất ngờ.

BÍNH DẦN 43 tuổi mạng HOẢ, nam nữ cùng ở cung THỔ là hòa mọi sự tiếng hành hòa vui,nhưng cũng phòng ảnh hưởng Kình Đà, chuyện bực mình đến bất ngờ Phòng kẻ ganh ghét nên nhẫn nhịn.

GIÁP DẦN 55 tuổi, mạng Thủy, mọi chuyện hòa vui thêm tài lộc và may mắn nam nữ cùng nhờ ảnh hưởng của Quốc ấn Lộc tồn và cùng được những thành công,

NHÂN DẦM 67 tuổi mạng Kim được cung Thổ là tốt có sự hòa vui bình thường trong năm, nhưng phải phòng bệnh tật, tai ương.

TUỔI MÃO ·

Nói chung là một năm sáng sủa của cả Nam và Nữ. Đây là năm thành lập gia đình của nam nữ tuổi Mão (Mẹo) 18 tuổi và 30 tuổi do ảnh hưởng của Đào hoa, Hồng loan, Thiên hỉ... Có những bực mình tai ương, nhưng được các sao tốt Thiên đức Phúc đức, nguyệt đức giải đi, nhưng vẫn phải phòng những cái rủi như mất trộm tán tài, đau yếu,

TÂN MÃO : 18 tuổi mạng Mộc Nam nhập CungHỏa phòng yếu đau, nhưng có thể có tin mừng thi đậu nhờ ảnh hưởng Khôi Việt Đào Hồng, Nữ nhập cung Kim có kiếp sát hay gặp trắc trở nhưng gia cảnh được bình yên.

KỶ MÃO : 30 tuổi, mạng THỔ, Nam nhập cung Hỏa, được Lộc tồn, Quốc Ấn, nhiều may mắn; Nữ nhập cung KIM, được Khôi Việt, Quốc Ấn nhưng gặp Triệt, có gặp trắc trở nhưng có thành công trong nhiều chuyện. Nam nữ nhiều hiền đạt, tâm an nhàn.

ĐINH MÃO : 42 tuổi, mạng HỎA, được bình thường an vui, nhưng các việc tính lớn không thành, và phải phòng kẻ ám hại, phòng những chuyện bực mình (như mất của). Riêng tuổi Nam được vượng tài và may mắn

ẤT MÃO : 54 tuổi mạng Thủy, Nữ đóng cung Kim là tốt, Nam đóng cung Hỏa là hòa, mọi sự hanh thông, vui vẻ, gặp nhiều may mắn, đắc tài lộc.

QUÝ MÃO : 66 tuổi mạng Kim, Nữ nhập cung Kim là hòa, nam nhập cung Hỏa bị khắc. Một năm có vận mạng điều hòa, không có phát lớn, chỉ có phát nhỏ, — nhưng phòng tiểu nhân ám hại, phòng bệnh tật (nhất là tuổi Nam)

TUỔI THÌN

Nói chung, nam nữ được ảnh hưởng tốt do Long Trì, Phượng các, và bộ Mã, Khốc, Khách cùng với Hoa Cái nên nhiều may mắn, có những thành công tốt đẹp, nhưng phải phòng đau yếu, tang thương do ảnh hưởng Tang Môn Khốc, Hư, Điếu khách.

NHÂM THÌN, 17 tuổi, mạng Thủy, Nam, nhập cung Mộc, học hành tấn tới; thi đậu, Nữ nhập cung Hỏa gặp Kình Đà, nhưng có Thiên phúc Giải thần chế ngự, phải phòng thêm đau yếu, chuyện bực mình nhỏ tuy vẫn gặp nhiều may.

CANH THÌN 29 tuổi, mạng KIM nam nhập cung Mộc, được thêm Khôi Việt, Bộc tôn, hưởng một năm rực rỡ nhiều may mắn và thành công tâm trí an lạc · nữ nhập cung Hỏa, bị khắc, phải phòng yếu đau và những chuyện bực mình, tuy vẫn được những may mắn và thành công.

MẬU THÌN, 41 tuổi mạng MỘC, nam nhập cung MỘC nữ nhập cung HỎA Nam nữ cùng nên giữ gìn, không nên gây gổ và làm chuyện phiêu lưu, phải phòng các chnyện bực mình.

BÍNH THÌNH 53 tuổi, mạng THỔ, gặp những may mắn, thêm tài lộc, nhưng phải giữ gìn, đừng gây gổ, có thể gặp những chuyện bực mình.

GIÁP THÌN 65 tuổi, mạng hỏa, nam nhập cung Mộc được tốt, nữ nhập cung HỎA được hòa, Nam Nữ cùng được thêm Lộc Tồn Quốc Ấn, được những may mắn, tài lộc, thành công — nhưng vẫn phải giữ gìn, phòng các việc bực mình xảy đến bất ngờ.

TUỔI TỴ :

Nói chung, đối với cả Nam Nữ ở tuổi thành hôn mà chưa thành gia thất (tuổi 16-28-40) thì năm Thân có thể là năm các bạn đó lập gia đình vì ảnh hưởng của Đào Hoa, Hồng Loan, Thiên hỉ. Một năm trung bình của các bạn có những cái bực mình nhỏ.

QUÝ TỴ : 16 tuổi, mạng Thủy nam nữ cùng nhập cung Thổ là Khắc tuy sự học được tấn tới, may mắn và có những thành công — nhưng phải phòng đau yếu và những chuyện bực mình. Không nên gây gổ và làm việc bậy.

TÂN TỊ : 28 tuổi, mạng, KIM, cả Nam Nữ cùng nhập cung Thổ là tốt, gia đình êm ấm, được nhiều may mắn, tài lộc, thành công tốt đẹp, nhất là về phía Nữ. Về phía Nam, phải phòng ảnh hưởng Kình Đà, không nên gây gổ và làm việc bậy, mà gặp những chuyện bực mình.

ĐINH TỊ : 52 tuổi, mạng Thổ, Nam Nữ cùng nhập cung Thổ là hòa, tuổi Nam bình thường, tâm trí an vui, tuổi Nữ nhiều may mắn và tài lộc Nhưng cả hai tuổi cùng phải phòng những chuyện bực mình xảy đến.

ẤT TỊ : 64 tuổi, mạng HỎA. Nam Nữ cùng nhập cung Thổ là tiết, Nam được Khôi. Việt chiếu, có những may mắn và thắng lợi về công danh, Nữ được những may mắn, nhưng phải phòng những bực mình nhỏ.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính chúc quý độc giả ân nhân sang năm MẬU THÂN ngập tràn

« [illegible] PHÚC — THỊNH VƯỢNG »

THANH NGA, NGỌC GIÀU, NGỌC NUÔI, KIM GIÁC, HỮU PHƯỚC, THÀNH ĐƯỢC, HOÀNG GIANG, VIỆT HÙNG, BẢO QUỐC, THANH THANH HOA, NAM HÙNG, TRƯƠNG ÁNH LOAN, THANH SANG, CÔ NGUYỆT, LOAN THẢO, TRẦN ĐÌNH, NHỊ KIỀU, TÁM VÂN,

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

QUAN NIỆM CỦA MỘT THI BÁ ĐỐI VỚI «LỄ THỪA, TRỪ», HAY LÀ CÂU CHUYỆN...

DÂN HUYỆN HẢI-AN «RƯỚC XUẦN» TẢN-ĐÀ NGUYỄN KHẮC HIẾU

Đời người chẳng qua chỉ là một chuỗi những « giấc mộng lớn » những « giấc mộng con ». nối đuôi nhau tiếp diễn cho tới khi hết hạn ba vạn sáu ngàn ngày. Đóng khung trong một thời gian nhất định như vậy cuộc sống ở đời quả không hơn nổi một giấc hoàng lương »

Đây là quan niệm của Tản Đà Nguyễn khắc Hiếu về cuộc đời sau khi đã trải qua nhiều phen bất như ý, đã từng chứng kiến bao cuộc tan thương biến cải giữa nhân dân, trong tổ quốc và cũng do đấy nên nhà thi bá núi Tản sông Đà đã tự tạo ra những mộng cảnh để làm lẽ sống riêng của mình — một lẽ sống khác hẳn với thế nhân và thực tại,

Ông tự cho mình là một vị Tiên bị giáng xuống trần, nên luôn luôn mở cảnh non Bồng nước Nhược, nhiều khi óc tượng tương quá hăng say, dám viết thư lên hỏi.., Trời xem có cô con gái nào gả cho ông một cô để cùng với ông sống vui nơi trần thế.

Quá say Tiên cảnh nên ngay từ lúc thiếu thời đã có lần « Tản Đà Trích Tiên » quyết tịch cốc để sớm lánh cảnh trần gian.

Chết một nội, cái tên « Nguyễn khắc Hiếu » dẫn VN ở Địa cầu » lại cũng có vợ con như bọn thế tục, còn hơn người vì được ngôi đất... «đa đinh»(9 đứa) nên nghiệp trần nặng nợ, dù nhà thơ có phép đằng vân tất cũng bị đám tiểu tử níu chân mà lôi xuống, huống chi ông chỉ mới gọi là ... tạt qua vào làng tịch cốc !

Bài của TAM-LANG

Gia đình nặng gánh như vậy mà mưu sinh lại chỉ trông vào có việc văn thơ, nên sự túng thiếu là truyện chỉ thường đồng tiền vì vậy, khi có, khi không, lúc nhiều lúc ít, như chuyện rủi may. Nhà thơ lại là tay hào phóng có bao nhiêu cũng coi là ít, không hề tính toán, lo xa dành dụm bao giờ.

Đồng tiền để chi dùng vào việc ăn tiêu đã có lúc làm ông phải phàn nàn :

Đời người như giấc chiêm bao
Mà trong mộng ảo lại sao không nhàn
Đã sinh ra ở nhân hoàn
Lao tâm, lao lực, một đoàn khác chi
Người « ông lớn » đứa « cu li »
Nhọc lòng nhọc xác cũng vì cái ăn...

Gia đình đông, sinh kế vất vưởng, mọi sự trông cả vào mình, trong trường hợp đó, mấy ai dám tính chuyện xa nhà để ngao du đây đó: thế mà Tản Đà. trái lại: luôn luôn xê dịch. vào Nam. ra Bắc. đi khắp đó đây về việc báo chí văn thơ, nhiều khi cất công ra đi để chẳng nên công truyện gì nhưý.

Có lần ông xắm nắm đi tìm Nguyễn Công Hoan tác giả tiểu thuyết Kép Tư Bền » hồi đó đang dạy học tại một trường huyện thuộc tỉnh Hải Dương. Tới Hải dương. ông thuê xe tay bảo người phu xe kéo ông đến trường. còn ông thì ngồi trên xe ngủ thẳng một mạch khi bừng mắt dậy đã thấy Hoan đứng ngay trước mặt, lúc đó mới chợt biết rằng xe đã tới giữa sân trường.

Suốt 2 ngày ông ở chơi với Hoan, chỉ những.. khái luận, phiếm luận về thế sự nhân tình và «đánh chén» rồi nằng nặc đòi về. Mai lới lúc chia tay, ông mới cho Hoan biết mục đích cần thiết đã khiến mình phải cất công đi :

— Ấy, định xuống bàn với bác việc cho tục bản tờ «An Nam Tạp chí» nhưng thôi, để bận khác.

Đại khái, những chuyến đi như vậy là rất thường. Phong cảnh đẹp, rượu ngon và chuyện thơ văn với những bạn tâm đầu ý hợp đối với Tản Đà có hiệu lực như những bùa thiêng bả độc, mà chứng «ưa xê dịch» lại là có tật khôn chừa.

Chúng ta thử nghe ông tự ca ngợi cái chứng «ưa đi» của ông :

Còn trời, còn nước, còn non
Tiền trình vạn lý, anh còn chói xa
Chơi cho biết mặt sơn hà
Cho sơn hà biết ai là mặt chơi

Hồi mở nhà «Hà lạc Tướng số» ở đường Bạch Mai Hànội, có lần Tản Đà bỏ nhà đi hàng tháng, ngay cả vợ con nhà cũng không ai hay biết tung tích.

Lúc về, tay xách va li, tay cầm ô, bước vào nhà ông thấy cả đoàn thê nhi linh nhiên không một ai ra vẻ chào mừng đón hỏi.

Đà Tản Đà thì.., mặt sa chữ «nại», lạnh nhạt với ông như đối với khách qua đường lũ trẻ nhỏ linh linh như... chó phải dùi, tìm nơi lẩng tránh để qua "cơn bão táp».

Trước cảnh đó, nhà thơ tròn con mắt tỏ dấu khinh thường, tưởng vợ con một lũ như tuồng hổn xược...

Xếp hành trang vào mé cuối giường nằm, Tản Đà lên tiếng thét « tiểu đồng » (một cháu trai) quạt lò pha nước uống.

Quái lạ ! Đứa cháu hết dạ, lại vâng, đã hàng giờ rồi mà ông vẫn chưa thấy nước,

Thì ra, vì ông vắng mặt quá lâu ngày nên ở nhà gia đình đã làm vào cảnh gạo hết, trà không, đến củi đun cũng nhẵn sạch... Trước hôm ông về,

(Xem tiếp trang 32)

Giữ lấy mùa Xuân

Thơ TRẦN ĐÌNH THUYÊN

Nước Việt Nam chúng ta
Hai ngàn dặm quan hà
Bốn ngàn năm lập quốc
Tám thiên đại hùng ca.

Nước Việt Nam chúng ta
Có Trường sơn hùng vĩ
Có Nam Hải bao la
Có cao nguyên huyền bí
Có Đồng tháp mặn mà.

Giang sơn một dải liền cơ thể
Dòng giống ngàn năm kết một nhà.

Người Việt nam chúng ta
Với sĩ khí quốc gia
Từng khai sơn phá thạch.
Từng thắng giặc can qua.
Bốn mươi thế kỷ lừng danh tiếng
Một góc trời Đông rực sáng lòa.

Người Việt Nam chúng ta
Kể từ khi dựng nước
Vẫn hiên ngang tiến bước
Hàng hàng lớp lớp kế trước người sau
Mồ hôi trộn lẫn máu đào
Biến rừng thành ruộng, biển ao thành nhà
Biến xóc giặc ra phù sa
Biến gươm súng giặc hóa ra lưỡi cày
Dù trong nô lệ đọa đày
Đấu tranh vẫn đấu tranh hoài không ngưng !
Bao nhiêu chiến sử oai lừng ấy
Là bầy hào quang tỏa khí hùng !

Vào thế hệ chúng ta.
Hơn hai mươi năm khói lửa
Sa tăng, quỷ dữ loạn cuồng
Nước nhăn mày, trăng tái mặt
Gió mây thiên thức sầu thương !
Ruộng vườn loang máu
Rừng nát phơi xương
Quần quại phố phường
Hoang tàn thôn xóm
Lưng trời lang tiếng nổ
Mặt đất lở đạn bom...
Dân tộc chúng ta
— Với truyền thống của ông cha —
Dù ưa chuộng thái hòa
Vẫn lao vào chiến đấu !
Sa Tăng, ác quỷ kinh hồn
Giặc cướp, vong nô khiếp đảm.
Với tinh thần quyết thắng,
Với ý chí cang cường,
Chúng ta làm lịch sử
Chúng ta dựng mùa xuân,
Chúng ta có Thích ca, Giê su, Chánh nghĩa
Chúng tỏ diệt ác tăng, ác quỷ, bạo tàn !
Cho xuân về trên vành môi thiếu phụ
Cho Xuân về trong ánh mắt mẹ già
Cho Xuân về với má hồng thôn nữ
Cho Xuân về bằng tiếng trẻ ê a
Cho Xuân về tận song từ cửa ngục
Cho Xuân về khắp mỗi nẻo mỗi nhà
Cho Xuân về đủ trà, dưa, pháo, mứt
Cho Xuân về vui tiếng hát lời ca
Cho Xuân về giữa áng văn ngào bút
Cho Xuân về đẹp cánh bướm cành hoa !

Nước Việt Nam chúng ta
Sẽ oang khúc khải hoàn ca
Oán thù tiêu tan hết...
A ha ! Nam Trung Bắc một nhà !
A ha !

TRẦN ĐÌNH THUYÊN
(Xuân Mậu Thận — 1968)

NHỜ AI MÀ THÀNH HÔN ?

Truyện vui đầu Xuân của TIẾN-LỢI

TRONG khi các nhà bác học hữu danh trên thế giới lo tìm kiếm, chế hóa, để có thể đưa ra biện pháp, một công thức gì đó giúp cho nhơn loại tránh được nạn thiếu ăn trầm trọng hoặc các chánh khách, phe khách đang lo mệt trí tìm những giải pháp để cho con chim HòaBình của quả địa cầu khỏi bị...rôti vì lửa bom nguyên tử, bom quỹ đạo thì riêng đối với cặp Lan và Đẹt việc trọng đại của họ không kém (hay còn quan trọng hơn) những việc kể trên, ấy là chuyện hôn nhơn của cặp nầy,

Để khỏi có sự ngộ nhận, trùng tên gì đó, người kể truyện xin nói rõ thêm là người ta vẫn gọi là Lan B.B và chàng là Đẹt Lé, Đẹt Lé thì chỉ vì cặp mắt của chàng hơi lé một chút, nhưng nhờ cái «hơi chút đỉnh » đó mà duyên dáng đáo để ! Còn nàng tuy có chữ BB ở sau tên không phải vì nàng có thân hình như nữ minh tinh điện ảnh Brigitte Bardot của Pháp, mà chỉ vì nàng ưa thích những món...bánh bèo. Vậy nếu gọi nhỏ là Lan Banh Bèo tất nhiên kém đi phần nào mỹ cảm tốt hơn gọi nàng là Lan BB cho có vẻ nghệ thnật một chút.

Chàng và nàng yêu nhau thì cũng không khác gì những trai tài gái sắc tự cổ chí kim, từ đông sang tây, đã thương yêu vì « tiếng sét ái tình » hay vì « hạp nhãn » sao đó nên khó mà lấy lý trí để... «chiếu bí» ái tình!

Và cũng gần như một định luật : con đường ái tình của những cặp nam nữ ít có khi nào tốt đẹp như xa lộ Biên Hòa mà thường gặp trở ngại không ít thì nhiều.

Trở ngại của cặp nầy phải đề cập đến từng.. vị trí : má nàng thì chê con rể tương lai của bà vóc người hơi ốm. nếu ốm như vậy thì có thể "rằng thì là" bị... lao. Cha nàng thì muốn gả nàng cho con trai một người bạn thân để..., làm sui gia chơi cho vui, chớ không muốn gả cho con một anh sui mà ông chưa quen biết.

Phía gia đình chàng thì kiếm chỗ.,. chê rằng : nàng hơn chàng hai tuổi ; nữa cưới nhau về. sanh con « nằm lửa » vài lần, thì ra đường người ta tưởng là hai chị em đi với nhau chớ không phải là đôiuyên ương ! Và lại, lóng nầy trai thiếu gái thừa, việc gì mà nhào vô một chỗ khó khăn như thế, hãy kiếm chỗ khác kém chàng hơn năm, ba tuổi là vừa !

Ấy đấy, nhiều khi ý kiến của những « người bên lề » cứ trường rằng đúng hơn cả ý kiến của hai đương sự. Tuy nhiên, chính hai người trong cuộc thì vẫn cương quyết theo đuổi mục đích và gắng tìm cách để giản xếp cho... thành công.

Về phần hai bên người lớn, hễ nghe tụi trẻ mở hơi đến chuyện xin cưới thì đều đưa ra một câu trả lời : «Thủng thẳng tính coi đã» và cho rằng hễ để lâu thì thế nào « tụi nó » sẽ nản lòng, rồi mỗi người mỗi ngả.

Ông già của Lan B.B. thì những lúc nhà vắng vẻ, dạy con :

(Xem tiếp trang 34)

MÙA XUÂN CỦA VỴ

(Xin tặng anh Thanh và các bạn trong gia đình T.T.)

● THANH-THỦY

Vỵ lóng trước cửa như đang chờ đợi ai, một bóng người thấp thoáng ở đầu ngõ cũng làm cho tim Vỵ ngừng đập trông giây lát. Cứ thế, đến khi bầu trời đã sẫm tối thì sự chờ đợi của Vỵ không còn nữa. Cô bé sẽ lắc đầu, mắt rơm rớm quay vào trong, căn nhà tối tăm có tiếng mũi vo ve làm cho Vỵ ngao ngán thêm. Vỵ ngước mắt nhìn lên tấm lịch ; đã 28 ta rồi ! chỉ còn hai hôm nữa là Tết mà chú Hải của Vỵ mãi không về. Vỵ uể oải ngồi phịch xuống ghế, bóng tối như vây quanh lấy Vỵ. Vỵ ngồi yên lặng để yên cho một con muỗi đói bâu vào chân. Tiếng muỗi vo ve hòa tấu như ru buồn Vỵ thêm.

— Vỵ ơi ! Vỵ... có ở nhà không mà không bật đèn lên thế này hả con ?.

Tiếng Mẹ Vỵ oang oang ở cửa làm Vỵ giật mình, tay Vỵ vụng về đụng mạnh một chiếc ly thủy tinh ở mép bàn, tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng, âm thanh chát chúa như tiếng cùng làm cho Vỵ rùng mình, mắt Vỵ như choá đi bởi ánh sáng của chiếc đèn néon vừa được bật.

— Nhanh đi Vỵ ơi ! ra đỡ bộ mẹ tay... ôi chào đi chợ mệt đừ cả người.

Vỵ mở cửa, đỡ giỏ đưa hầu trên tay mẹ. Mẹ Vỵ đang cười nói thấy gương mặt đăm đăm của Vỵ thì kêu lên :

— Ó hay ! con sao thế ?

Vỵ cười, lắc đầu vội vã :

— Đâu ạ ?

— Không,hình như con mới khóc phải không ?

Mẹ Vỵ quệt giọt nước mắt còn đang nơi mà Vỵ hỏi với giọng ái ngại Vỵ nắm tay mẹ nức lên.

— Chú Hải,.. Mẹ ơi ! sao chú Hải chưa về ? Mắt mẹ Vỵ sụp buồn tay MẹVỵ xoa nhẹ lên vai Vỵ

Ừ nhỉ, con không nhắc mẹ cũng quên, mọi khi giờ này chú Hải đã về đây !

Chú Hải là em Bố Vỵ gia đình ít họ hàng nên Vỵ yêu chú Hải lắm. Mẹ Vỵ coi chú như em ruột, mỗi khi bố Vỵ chê trách gì chú thì hai Má con Vỵ lại bênh chú chằm chặp lắm lúc Bố Vỵ cũng phát tức lên mà rằng :

— Gớm khiếp ! Chưa bao giờ tao nghe con Vỵ bênh vực tao đến nửa lời lúc tao bị mẹ mày chê nọ. Và với mẹ Vỵ :

— Còn Mợ, chưa bao giờ tôi nghe mợ khen tôi bằng một phần mười chú nó.

Những lúc bố nói vậy là Vỵ biết bố vui lắm. Bố hành diện có người em như chú Hải ghê lắm. Chú Hải của Vỵ là lính, chú Vỵ làm chức nhỏ nhưng chú Vỵ oai lắm cơ, mỗi lần chú Hải về phép đến ở nhà Vỵ là mấy thằng nhóc trong ngõ nhà Vỵ cứ bám lấy chúng nó khen chú Hải oai và hách như ông tướng.

Vỵ phồng mũi nghe chúng nói thế, Vỵ kể lại cho chú nghe, chú xoađầu Vỵ và cười :

— Cây tăm tre của chú không sợ chú phồng mũi to bằng trái cà chua à ?

Vỵ nũng nịu lắc đầu. Vỵ ghét nhất ai chê Vỵ gầy nhưng đối với chú Hải thì khác hẳn, Vỵ thíchnghe chú gọi Vỵ là cái «tăm tre» vì chú thường bảo «cái tăm tre của chú dễ yêu lắm.» Chú Hải vẫn bảo chú yêu Vỵ nhã, chú coi gia đình Vỵ như gia đình chú Chú nói nhiều lắm, Vỵ thích nghe chú nói như thế, và mỗi lần như vậy Vỵ lại hôn thưởng chú một cái.

Từ dạo Vỵ quyến luyến mến yêu chú thì năm nào cũng vậy cứ vào khoảng gần hè tay gần tết là Vỵ lại ngóng ngóng mong chú. Lần nào về phép chú Hải cũng không quên mang về cho Vỵ những món quà nhỏ nhỏ, rất lạ

Những món quà đó, Vỵ còn cất giữ làm kỷ niệm ở trong hộp : Kỳ hè trước, chú Hải đã hứa Tết này về chú sẽ cho Vỵ một món quà đẹp nhất, món quà lạ đời nhất mà Vỵ không bao giờ ngờ tới. Vỵ hạch hỏi thế nào chú Hải cũng không nói và Vỵ chờ từ hôm chú hứa đến hôm nay.

Nghĩ đến năm nay Tết không có chú Hải ở bên cạnh,Vỵ ứa nước mắt.Mẹ Vỵ lắc đầu xếp lại mấy hợp mứt ở trong giỏ vừa mua ra bàn. Vỵ nhìn đồng hồ đã gần bảy giờ rồi Vỹ đến bên cạnh Mẹ ;

— Bố đi đâu mà từ sáng đến giờ chưa về thế bà Mẹ?Mẹ Vỵ quay lại.

— Mẹ không rõ !

Vỵ tẩn ngẩn nhìn mấy chiếc áo mới xếp trong tủ kính, chán nản bỏ lên lầu.

Vỵ tỉnh dậy saugiấc ngủ khá dài nhìn những món quà Chú Hải cho dạo trước bừa bãi nằm cạnh mình. Vỵ lại khe khẽ thở dài. Chán thật! tết nhất đến nơi rồi sao Vỵ chẳng thấy vui thú tí nào, chẳng bù với tết năm ngoái Vỵ. Đi chơi tết từ hôm 25, chú Hải dẫn Vỵ đi chơi suốt ngày, mệt thật mệt nhưng Vỵ vui vẻ cùng. Chính Bố Vỵ cũng phải nói chú Hải là người đem vui vẻ đến cho cả gia đình Vỵ. Vỵ uể oải nằm lại giường mắt nhìn lên nóc màn trắng xóa ngơ ngác một cách lơ đãng

Trong không khí lặng yên đó,Vỵ chợt nghe có tiếng ồn ào ở dưới nhà. Tiếng mẹ Vỵ nghẹn ngào, hơi nhỏ nên Vỵ không nghe rõ. Có tiếng bố Vỵ thở mạnh một cách tức tối. Vỵ trồi dậy tưởng rằng bố mẹ mình đang cãi nhau nhưng Vỵ biết mình lầm ngay vì nghe giọng người thứ ba ôn hòa, nhỏ nhẹ. Vỵ chỉ nghe tiếng được, tiếng mất. Giọng nói có vẻ mơ hồ nhưng quen tai lạ. Vỵ nhảy tót xuống đất, thò đầu nhìn xuống nhà dưới. Người khách lạ quay lưng ra phía Vỵ, tay ông ta chống nạn.

Dáng người gầy và thanh thanh đó, Vỵ thấy quen quen. Vỵ còn đang tần ngần giữ bậc thang thì nghe tiếng bố gọi :

— Vỵ Vỵ ơi ! xuống đây con !

Người khách lạ vẫn chưa quay lại, Vỵ lững thững bước xuống bậc thang, mắt vẫn không dời người khách lạ Mẹ Vỵ vẫy Vỵ lại bên mình chỉ lưng người khách lạ :

—Còn biết ai đây không ?

Trong lúc Vỵ còn chưa hết ngơ ngác thì người khách lạ quay lại. cũng khuôn mặt xương xương và sự cười luôn nở rộng trên môi ấy, quen thuộc quá mà mãi một lúc Vỵ mới kêu lên :

— Chú Hải,..

Một tay giữ nạng, một tay chú Hải giang ra đón Vỵ, Vỵ chớp mắt sưng lại trong giây lát rồi và la lên khóc. Có tiếng chân với tiếng nạng lọc cọc đến bên Vỵ. Bàn tay rắn chắc, xạm đen của chú Hải đặt nhẹ lên tóc Vỵ. Vỵ càng khóc to hơn, tiếng khóc có âm vang đang tức tưởi một cái gì. Chú Hải nhẹ nhàng bảo :

— Nín đi cháu, có gì mà cháu phải khóc ?

Vỵ nếu môi cố cái chân quê của chú Hải lắc đầu cười thật tươi :

— Ồ ! đáng lẽ cháu phải hành diện vì chú đã giúp ích cho sước nhà chứ ?

— Nhưng rồi làm sao dẫn cháu đi chơi được ? tiếng cười của chú Hải bao giờ cũng được vẻ thanh thản :

Chú vẫn đi được cơ mà cháu oil cây tăm tre của chú hay khóc quá ?

Vỵ nũng nịu xà vào lòng chú.

— Cháu không khóc nữa,.. quà cháu đâu chú?

— Chết ! Chú quên.

Vỵ ba cô chú, tay Vỵ mân mê cổ áo nhà binh đã bạc màu vì sương gió chú Vỵ hôn lên gò má xương xương của chú và thì thầm.

— Cháu chẳng cần quà đâu cháu cần chú.,, Nhiều tiếng cười rộn rã vang lên Vỵ nhà, dường như mùa xuân vừa đậu lại trước nhà Vỵ.

THANH THỦY
(V.B T.I)

XUÂN NGUYỆN CẦU

Xuân lại đến, ngỡ-ngàng xuân lại đến,
Chốn biên thùy vùng chiến tuyến xa-xôi.
Trường Sơn ơi ! xuân trở lại đây rồi,
Nơi-biên ải, chốn núi đồi hiu quạnh,

★

Xuân trở lại nơi đây-vùng chiến-tuyến,
Đón xuân về súng nở giữa rừng hoang.
Mưa xuân rơi, từng hạt nhẹ êm đềm,
Gieo tươi thắm, thanh-bình cho nhân-loại.

★

Kìa, xuân đến nơi đây-vùng giới tuyến
Đón xuân về cánh bướm lượn rừng hoa
Khi xuân sang tôi chào đón ấm thắm,
Rồi lại nhớ, tiếc mùa xuân năm ấy.

★

Xuân năm ấy, tưng bừng nên đất Việt,
Cánh mai vàng đua nở dưới trời xuân
Đàn em thơ không vướng một bâng-khuâng,
Vui tươi hát : Kìa nàng xuân trở lại.

★

Mà giờ đây chiến chinh sầu đất Mẹ,
Nước Việt buồn tràn ngập những binh-đao,
Có những đêm tôi cầu nguyện trời cao,
Mong soi xét thanh-bình mau trở lại.

TUYỀN LINH
(Hoa Muôn Phương)

CHÚC CÁC EM TUỔI THƠ MỘT MÙA XUÂN VUI TƯƠI VÀ MỘT NĂM MỚI HẠNH PHÚC, THÀNH CÔNG RỰC RỠ

Anh Thanh

TẠP VĂN

NÓI VỚI QUÊ HƯƠNG

● **của VTH. HOÀNG-ANH-TRANG**

Trìu mến về em : HOA-CỎ-MAY.

ĐỨA con bé nhỏ của quê hương vẫn còn đây. Sống với quê hương Việt Nam của nó... với những nỗi lo âu không bờ bến. Nó chỉ là đứa học trò nhỏ có đôi mắt to, đôi bàn tay trắng còn cầm bút nhưng tâm hồn xao xác như một người già cằncỗi. Không một vần thơ than vãn, kêu khóc mà âm thầm chịu đựng. Lắm khi nó muốn tung mình đi khắp nơi trong lòng quê hương để thét vào tai mọi người rằng quê hương đã mệt mỏi lắm rồi, quê hương oằn oại rên siết đã bao năm, quê hương đang kêu gào mấy chục triệu đứa con cầm tay nhau về cứu lấy quê hương. Nhưng không một ai chẳng biết, chẳng nghe lời kêu gào. Thiếu gì ai đó đã nhỏ lòng thương xót quê hương, hàng bao người chiến sĩ và con dân đã bỏ mình vì bom đạn chiến tranh mà quê hương vẫn mỗi ngày thêm mòn mỏi,

Lòng đứa con nhỏ tan tác vì xúc động xâm chiếm quá nhiều, lo âu vượng mang quá nặng. Tại sao quê hương của nó đau thương hoài vậy ? Mỗi đêm về, chỉ cần để ý một chút thôi cũng khiến nó băn khoăn vì tiếng động cơ máy bay ù ù ầm vang trên không nghe rùng rợn xé tan màn không khí an lành và như muốn biến tất cả thôn làng, đô thị thành hỏa ngục, như tiếng thét của con quái điểu cay cú. Cũng đêm về, nó lại thấy hoài hàng chục trái hỏa châu soi sáng cả vùng trời như như những vết lửa rỏ xuống, khiến quê hương mang thương tích vì những vết phỏng khắp mình. Nó tủi thân hèn hạ, đứa con bé nhỏ khốn nạn, biết làm sao để hứng những vết hằn rướm máu đó ?

Càng buồn bã, nó càng yên phận, không than vãn một lời. Nó dànhtất cả nghị lực cho tâm hồn, phát hiện hành động đến đôi bàn tay. Buồn có ích lợi gì? kêu ca có được gì ?chán nản sẽ ra sao? Không thể buồn! không được chán nản ! Nó dặn lòng như thế. Khi đã tìm được lý tưởng, hướng đi cho cuộc đời thì nó đã có mối lo âu khác để hành động, nỗi buồnquê hương lắng dịu dần..

Đứa con bé nhỏ thật là bé nhỏ ! Tóc còn xanh, đôi bàn tay yếu đuối nhưng tội nghiệp- tâm hồn nó như đại dương -, càng bé nhỏ càng buồn hơn ai hết.

Vì tương lai của nó nằm trong quê hương, bổn phận của nó từ nơi quê hương. Nó yêu quê hương lạ lùng : mái chùa Thiên Mụ con vút, cánh đồng xanh miền Hậu Giang, lúavàng thơm ngã nghiêng theo chiều gió, hóng dừa mát rợp ven bờ sông Cửu Long. Chỉ có quê hương của nó mới mang những hình ảnh quen thuộc đó cùng với đồng bào ruột thịt của nó.

Càng yêu quê hương nó càng thấy lạc lõng, bơ vơ. Người ta không thèm chấp nhận nỗi thầm kín đó, không cần biết đến quê hương là gì nữa. Tại sao người ta có thể sống thác loạn, nhảy nhót, sang cả và hách dịch trong khi nó đang gục mặt cúi đầu ? Có lẽ vì người ta chỉ sống ở thị thành, hưởng yên vui vật chất xa hoa quên rằng nơi miền quê xa thủ đô... nơi nào cũng như nơi nào, người dân cùng giòng giống đang khổ sở điêu linh, một cổ hai tròng.

Bao nhiêu gia đình đã phải rời bỏ nơi chôn nhau cắt rốn băng đường, vượt sông di cư khỏi nơi lửa đạn tơi bời. Người ta không thương xótcho bao nhiêu chiến sĩ đã đổ máu, tuôn mồ hôi nước mắt xôngpha trên khắp chiến trường quê hương, không biết cái chết lúc nào.

Quê hương ơi ! Quê hương điêu tàn hẳn đã đau đớn ngỡ ngàng. Quê hương đã, đang và sẽ vùi chôn trong lòng không biết bao nhiêu thì hài con dân Việt. Quê hương càng cằn cỗi nhục nhằn với những đứa trẻ mới lớn số hư hỏng. Tội nghiệp cho thế hệ trẻ mà nó là một trong số những đứa bé bất hạnh đó..

Xuân đã về với quê hương hôm nay. Quê hương có vui biến đổi nhiều quá,hốc hác gầy guộc. Đứa con của quê hương đã khóc nhiều vì quê hương luôn luôn nguyện cầu hòa bình cho quê hương, thịnh vượng an lành sớm về với dân tộc...

VTH HOÀNG ANH TRANG

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính chúc qui vị khán giả ân nhân sang năm MẬU THÂN ngập tràn
« HẠNH PHÚC — THỊNH VƯỢNG »

NGỌC HƯƠNG, THU AN, PHƯỚC HẬU, HÀ BỬU TÂN, HOÀNG KIM BẰNG
BẢY XÊ, HỀ MNIH, BO BO HOÀNG, NGỌC LAN, LÊ TRÍ,
HÀ ANH PHƯƠNG, LÊ ĐÀNG, THÀNH TÔN,
HUỲNH MAI, BẠCH LIÊN, BẠCH LÊ,

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

SAU khi cụ chủ nhiệm nhắc nhở anh em nhớ đưa bài Xuân sớm sớm để còn trao cho anh họa sĩ Chi Mai, vẽ thêm rồng thêm phượng, làm đẹp cho tờ báo, cụ Tuyền cũng không quên nhắc khéo Lan Nhi :

— Cả trang Phụ Nữ nữa nhé, cô Lan Nhi. Báo Xuân Tự Do bán được hay không là nhờ bàn tay khéo léo của phụ nữ rất nhiều đấy.

Tuy biết rằng, đó chỉ là một câu nói cho đẹp « Lòng nhân thế » của cụ chủ Nhiệm nhưng vì cái bản tính ưa nịnh của đàn bà con gái nói chung, và của Lan Nhi nói riêng, đã ăn sâu vào từng mạch máu, từng thớ thịt, cho nên Lan Nhi dù đang bí đề tài, chưa biết phải viết gì cho báo Xuân, cũng thấy lòng phấn khởi và vui thú lạ lùng. Thế rồi Lan Nhi đứng lên, đi ra phía cửa sổ tìm nguồn thi hứng.

Trời sáng nay hình như đẹp hơn, trong xanh hơn vànhững cơn gió thoảng nhẹ cũng mát lạnh hơn, gây cho những con người xa quê hương một cảm giác buồn buồn. Nhi bỗng thấy dĩ vãng của một thuở xa đẹp nào hiện ra rực rỡ huy hoàng Nhi giơ tay vuốt mặt như muốn xóa tan những hình ảnh quê hương vừa chợt loé lên trong trí nhớ kia. Miền Bắc trông những giáp Tết sao mà lạnh thế Lạnh đến cóng cả chân tay.

Rét căm căm. Người nào cũng co ro như muốn thu hình bé nhỏ lại trước ngọn gió đông lạnh lẽo, lạnh đến nỗi hai hàm răng đập lập cập vào nhau. Ấy là ai cũng đã mặc hai ba lần áo ấm dày bằng dạ hay bông. Thế mà cũng không ngăn nổi được nkững cơn gió giá lạnh. Bây giờ...Nhi rùng mình khi nghĩ đến những cái lạnh đến buốt da thịt, của những con người không đủ sức chịu đựng, không đủ cơm ăn áo mặc.

Dưới mắtNhi hiện giờ mọi người đang nô nức đón xuân sang. Từ trẻ đến già. Từ thành thị đến thôn quê, ai ai cũng thấy lòng reo vui trong tiết ấm mùa xuân, đâu đâu cũng tưng bừng, nhộn nhịp trong cảnh sửa soạn chào đón Nàng Xuân. Xuân về trên môi hoa khoe sắc thắm trên những ngọn cây đâm chồi nảy lội sau những ngày giá rét cằn cỗi. Xuân về trong tiếng hát trẻ thơ trong ánh mắt tình trẻ tràn đầy hy vọng của thiếu nữ mơn mởn đào tơ trong nụ cười mãn nguyện của các cụ già đầu râu tóc bạc. Xuân về đem tươi vui hạnh phúc xuống cho muôn nhà, Từng tiếng pháo đì đẹt nổ, làm giật mình những khách qua đường đã khiến tụi trẻ con vui thú cười ròn rã. Người lũ lượt đi mua sắm. Kẻ nhiều, người ít. Người nào cũng rạng rỡ nét mặt. Nào chợ cây, nào bánh kẹo hạt dưa, nào đồ chơi... Đủ thứ đủ loại. Trông mà không chán mắt. Đâu đâu cũng tấp nập người mua bán.

Nhi đã quá cái tuổi mong mỏi Tết đến để được nhiều tiền lì xì, được nhiều đồ chơi búp bê và nhất là được mặc áo đẹp, áo mới. Hình ảnh cô bé khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt to ngơ ngác, tóc ngắn, tung tăng trong chiếc áo nhung kẻ mới màu đỏ cài chiếc cặp tóc hình con bướm trên mái tóc đen huyền chỉ cần trong ký ức mà thôi. Nhi cũng chưa đến lứa tuổi phải lo lắng khi Tết đến.

Lo mua biếu kẻ này, tặng kẻ nọ hay đến thăm nhau khách sáo nói những lời tốt đẹp ngoài môi ngoài mép mà trong lòng chưa một lần nghĩ đến. Đối với Nhi, cái ước muốn duy nhất vẫn là được nghỉ xả hơi mấy ngày Tết ở Đàlạt, để tưởng nhớ và sống lại cái hương vị ngày, Tết của miền Bắctrong tiết trời giá lạnh của những, ngày đầu Xuân. Nhưng, chưa bao giờ Nhi được hưởng trọn vẹn một mùa Xuân theo đúng với niềm mơ ước.

SỔ TAY LAN NHI

GIẤC MỘNG XUÂN

Không biết đến bao giờ Nhi mới thực hiện được cái ước muốn bé nhỏ đó. Hay ước mơchỉ mơ ước trong cuộc đời, mỗi khi nhìn Xuân về trên vạn vật. Và Đalat lạnh giá trong sương mù, có núi đồi chập chùng, có mimosa nở vàng cành, có hoa đào khoe sắc tươi rung rinh trước gió chỉ là những giấy mộng ngắn ngủi trong tưởng tượng.

Những tiếng pháo nổ liên tiếp làm tan giấcmộng Xuân. Nhi quay trở lại bàn. Chưa một ý tưởng mới mẻ vào léo lên trong đầu óc để chọn làm đề tài viết cho báo Xuân. Mùa Xuân đối với Nhi không còn những nét rạng rỡ huy hoàng tươi vui nữa, mà cũng chỉ bình thản, lặnglờ như những tháng ngày của mùa hạ, mùa thu, mùa đông. Mùa nào cũng đáng yêu đáng nhớ bởi mùa nào cũng ghi đầy kỷ niệm. Nhi không náo nức với những ngày sắp tới mà chỉ muốn tiếc những tháng ngày đã qua.

● HỒNG VŨ LAN-NHI

Nhi rất thích giữ kỷ niệm chỉ một khoé mắt, một nụ cười, một lời nói chân thành cũng làm Nhi khó phai quên. Những lá thư nằm an phận trong những chiếc hộp thật đẹp, được cất kỹ mà lâu lâu mới được Nhi lôi ra xem lại. Gia tài Nhi không có gì cả, ngoài những hộp thư bốn phương, những quyển nhật ký, những kỷ vật,.. có những lần thu tủ Nhi đã quyết định bỏ đi một ít những gì không cần thiết. Nhưng sau một hồi thu xếp, Nhi chả vất đi được tí gì, dù chỉ một mảnh giấy con, ghi vài lời nhắn nhủ.

Ít lâu nay: trời bỗng trở lạnh. Nhi đóng kín cửa phòng, rồi tắt đèn nằm nghe nhạc. Thật không gì th úvị bằng. Cái mơ ước được sống ở Đàlạt lại vùng lên. Một căn nhà có cửa kính, có rideau đỏ, có ánh điện mờ ảo, có tiếng dương cầm thánh thót, nằm trên ngọn đồi nhìn ra hồ... Và một chiếc xe Renault lio màu trắng...Chỉ thế thôi Lan Nhi có thể sống cô độc một mình đến già. Nhưng giấc mộng Xuân lớn quá mà có lẽ suốt cuộc đời Nhi cũng không sao thực hiện được. Vì thế, mỗi tuần Nh yêui nhất ngày thứ ba, ngày mở số. Và có lẽ phải trúng vài lần độc đắc mới thực ra được đúng mộng ước thật buồn. Và những mơ ước tại vẫn chỉ là những ước mơ trong đời. Cũng như không biết nói với ai than thở với ai, tâm sự với ai, thì lại một mình ngồi ghi đầy vào nhật ký. Không gì thành thật bằng tiếng lòng Nói mà không sợ ai nghe. Viết mà không cho ai đọc. Nghĩ thế nào viết vậy. Không dấu diếm Không che đậy. Yêu thì nói rằng yêu. Ghét thì bảo là ghét.

Rồi cũng với những mơ ước đó, ai cấm mình không là vua chúa, không là hoàng hậu hoặc không là một người nghèo nàn, sống trong một tình yêuđầy ngang trái đau khổ. Bao nhiêu điều không thực hiện được trong cuộc sống, thì gói ghém vào trong giấcmơ Bao nhiêu nghẹn ngào, uất ức, không nói được, thì nói thầm với mình trong đêm.

Những đêm trăng sáng vằng vặc. Một mình ngồi trên bờ hồ tắm, có ánh trăng xuyên qua lá tre, cuộc đời chỉ thơ mộng co thế, và cũng chỉ thu hẹp có thế. Mỗi mùa trăng nhắc lại một dĩ vãng của một năm qua.

Lân lắm Nhi không giữ lại những hộp thư cũ. Vì không có thì giờ cũng có mà tại lười cũng có Nhưng trong những ngày nghỉ rảnh rỗi này lại thêm tiết trời lành lạnh gây nhung nhớ...

Những hộp thư được lôi ra đọc. Nhiều tníh, Nhi chưa được một lần bước chân tới, nhưng Nhi được biết qua lời thư, qua tấm ảnh. Nào là Quảng Ngãi, Qui Nhơn, Phan Thiết, nào là Long Xuyên, Ba Xuyên, Bạc Liêu, An Giang, Cần Thơ thôi thì đủ hết, gần như các tỉnh của miền Trung, miền Nam đều nằm trong chiếc hợp hình chữ nhật có hình người hoặc có hoa hồng đỏ thắm,

Không gì an ủi bằng những lời thư của các em hốn phương gửi về. Từ những lời âu yếm, thương yêu, đến những lời trách móc... giận dỗi... tất cả đều lần lượt hiện ra trong trí nhớ, từ một hình ảnh quen thuộc vẫn thường gặp ở tòa soạn đến khuôn mặt chỉ được nhìn qua anh... và nhất là rất nhiều khuôn mặt, rất nhiều bóng dáng chưa được một lần bắt gặp, rất xa lạ qua bóng hình nhưng lại gần gủi qua lời thư... qua nét chữ.

Một chồng thư của các em và độc giáxa gần gửi đến Chúc Xuân, chưa kịp xé bì, Nhi vội vàng mở ra xem. Toàn những lời Chúc tốt đẹp. Nhi bỗng nhớ đến câu thơ của chính mình làm cách đây cũng đã nhiều năm.

Tiền anh mừng tuổi em còn giữ
Cả lời anh chúc cũng không quên
Ước gì câu Chúc đầu Xnân ấy
Thực hiện cho đời vui sướng thêm...

Bây giờ cũng vậy. Nếu những lời chúc này ứng hiện dần dần trong năm, thì Trời ơi ! không biết là cuộc đời Nhi sẽ sung sướng và hạnh phúc đến thế nào.

Có người hỏi Nhi nghĩ gì về Xuân ?Nhi thì chỉ có một điều mơ ước duy nhất chưa thành đã nói ở trên; và một cái lo là làm sao đưa bài Xuân cho kịp Những buổi sáng trời lạnh Nhi mnốn buông giấybút lang thang trên khắp nẻo đườnghoẹc một mình phóng xe trên những con đường hun hút, không biết từ đâu lại và sẽ tới đâu mênh mang như cuộc đời ôi cuộc đời của những con người đã một lần dang dở vì tình yêu không trọn vẹn.

Biết bao người đã dùng lời thơ tiếng nhạc để ca tụng mối tình dang dở đẹp ngàn đời bằng những tiếng thở dài xa vắng, bằng những lời kể lể chân thành...

Tìm đến với nhau
Cho quên hận sầu
Ngày đó lứa đôi
Mơ duyên tình đầu
Mộng ước tan rồi
Để buồn mai sau

(Chép lời ca trong bản nhạc Duyên thề của Thanh Trang)

Chính vì những nỗi sầu mênh mang đó mà mỗi người cầu tìm nguồn an ủi cho riêng mình. Nhi đã tìm thấy nguồn an ủi đó trong những ngày giữ mục Phụ Nữ suốt những năm qua, Nhi đã từng mỗi buổi sáng đến Tòa soạn tìm vui trong những lá thư hay sự gặp mặt của độc giả. Nghề nào cũng có, vinh có nhục. Nhất là cái nghiệp làm báo lại càng lắm khen, nhiều chê, lắm trách móc nhưng cũng nhiều an ủi,

Mà cái an ủi nhiều nhất, là trang Phụ nữ ngoài sự đóng góp đông đảo của Phụ nữ, của thanh niên lại còn có cả sự tham dự của một vài cụ già yêu chuộng văn nghệ, không nề hà đường xá xa xôi, đã thân chinh đi đến Tòa sạn, leo lên thang gác, gặp tận mặt Lan Nhi rồi mới trao bài. Rất tiếc các cụ ấy không cho phép Lan Nhi giới thiện tên tuổi hoặc bút hiệu để độc giả Tự Do biết rõ tính danh. Mặc dù có một số bài đã được chọn đăng trong báo Xuân và một số bài đăng trong dịp Giáng Sinh

Thật là một khích lệ vô biên đối với Lan Nhi người phụ trách mục Phụ Nữ Một lần nữa. Lan Nghi nghiêng mình kính cẩn trước cử chỉ cao đẹp và đầy khuyến khích của các cụ. Ngoài rai Lan Nhi cũng xin gửi lời cám ơn tất cả các độc giả xa gần các bạn các em văn nghệ, đã cùng Lan Nhi vun xới và tô điểm cho Trang Phụ Nữ được thêm nhiều bông hoa quý, nhiều trái lạ...

Trong sự giao tiếp hàng ngày Lan Nhi chắc rằng không thể nào tránh được những sự phiền lòng, hiểulầm đã xảy ra đù đó chỉ là những điều ngoài ý muốnDo đó Lan Nhi mong được thông cảm trọn vẹn.

Trước khi ngưng lời Lan Nhi xin dành những những lời chúc tốt đẹp nhất để gửi đến chúc độc giả xa gần, các bạn và các em văn nghệ và xin Thượng Đế hãy ban xuống nhiều phúc lành cho độc giảTD để trong lòng mỗi người mãi mãi vẫn là những mùa Xuân như ý và bất tận.

HỒNG VŨ LAN NHI

DỰA VÀO SẤM KÝ VÀ TỬ VI, LUẬN VỀ :

SỐ PHẬN Ô. HỒ-CHÍ-MINH VÀ VẬN-MẠNG NƯỚC NHÀ

* NƯỚC NHÀ SẮP HÒA BÌNH HAY CHƯA ?
* Những người di cư có hy vọng trở về giải phóng quê hương không ?

NHÀ TƯỚNG SỐ ĐÔNG NAM Á KHẢO LUẬN

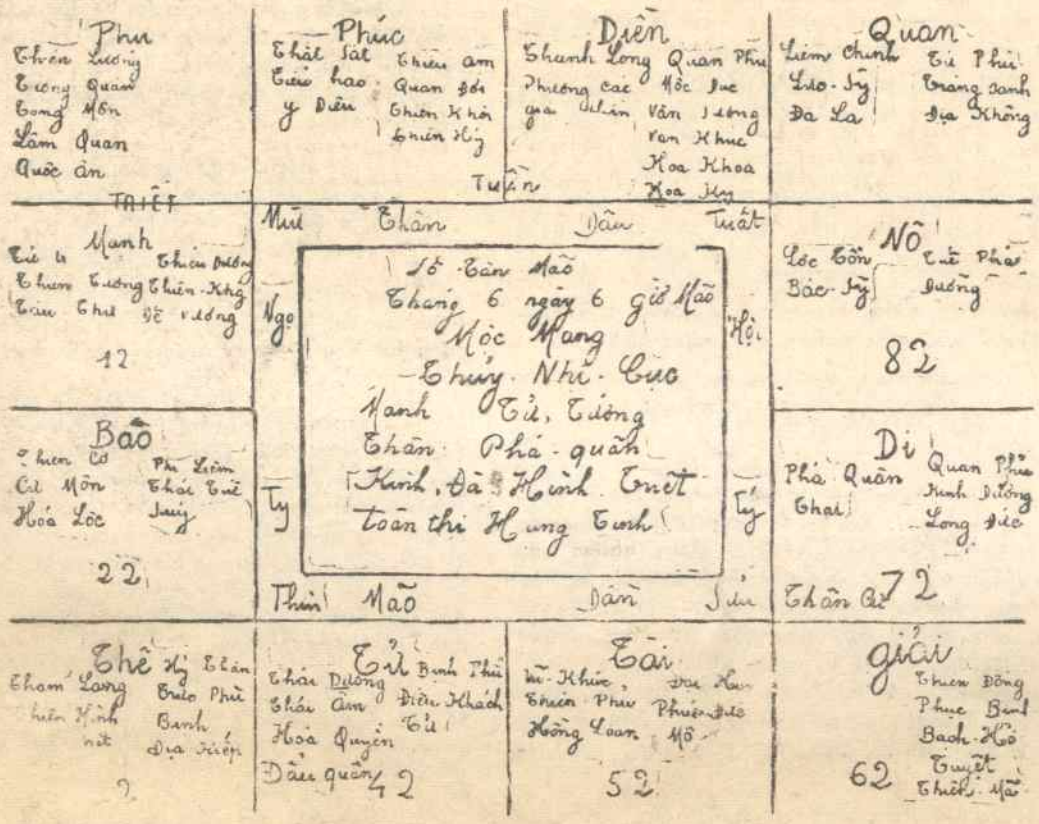

Vài cảm nghĩ cùng bạn Đọc

Hôm nay trên số Xuân năm Mậu thân, lần đầu tiên báo Tự Do đăng loạt bài luận về sấm ký.

Chúng tôi là những người di cư rời bỏ quê hương tổ ấm ra đi tìm ánh sáng Tự Do, có bổn phận lo nghĩ và cầu mong ngày thanh bình trở về với đất nước, để cho các người tha hương này được trở về nơi chôn nhau cắt rốn, trông lại lũy tre xanh, các nơi thờ tự thiêng liêng hầu như đã ăn sâu vào tâm khảm của giòng giống Lạc Hồng.

Vì những nỗi băn khoăn, nhớ quê nên cứ mỗi độ xuân về, lại như nhắc nhở thúc dục những con người di cư ấy phải mưu toan, tìm kiếm sao cho được một giải pháp chiến thắng chế độ Cộng sản sớm chừng nào hay chừng ấy.

Bao nhiêu mùa xuân hy vọng thanh bình đã trôi qua, kéo theo cảnh «sương phơi đồng nội» «máu chảy đỏ sông» mà chiến cuộc vẫn còn diễn tiếp với tầm «mở rộng» thêm trận tuyến. Bom đạn vẫn rơi như mưa ngoài Bắc Việt. Trong Nam khói lửa vẫn lan tràn hầu hết mọi làng xã khắp đồng ruộng không thiếu gì các mảnh bom vỏ đạn đóng sâu xuống lòng đất Mẹ.

Cũng vì mọi mối tương quan trong xã hội có liên hệ chịu ảnh hưởng của chiến tranh nên càng bắt buộc chúng ta có một giải pháp hòa bình một giải pháp từ lâu đã được nhiều vị lãnh đạo của các cường quốc nhắc nhở bàn luận đến. Nhưng viễn ảnh Hòa bình trong tương lai hầu như vẫn còn lẩn tránh.

Vấn đề *chiến* hay *hòa* của nước nhà vì có nhiều tính chất phức tạp do ảnh hưởng của quốc tế, nên không mấy ai lượng đoán được phần nào chân xác về diễn tiến của nó Do đó mà chúng tôi thử đặt vấn đề Thời cuộc dem bình giải bằng sấm ký » để xem có điểm nào khả dĩdúng với mọi suy tư luận đoán về Hòa bình, một vấn đề đã làm cho dân tộc tahàng ngày vẫn mong ước. Đem Sấm ký để luận đoánthời cơ, vận nước chắc không khỏi làm các bạn « cười thầm Và có cảm nghĩ rằng : *Thời đại con người đánh giết nhau bằng mọi thứ khí giới tối tân. bên nào hơn về võ khí thì nắm phần thắng lợi mạnh được yếu thua* làmột định luật muôn thuở đã có từ bao ngàn năm trước. Còn người xưa cũng đã công nhận như vậy rồi kẻ nào đi tin theo Sấm Ký để tìm Hòa bình thực chẳng khác người «mò trăng đáy bể bắt cá ngọn cây ».

Quan niệm như trên, chính chúng tôi xưa kia cũng đã xếp mọi câu chuyện của các lão tiền bối vào một « góc tường ». Mỗi khi nghe các cụ già ngồi bàn luận về thời cuộc theo sấm ký là một dịp để tôi đứng tần ngần ngắm lại các ông già ấy xem họ có phải người ở trên rừng phiêu bạt về chăng !

Tôi còn nhớ lúc tôi ở tuổi ấu thơ là 1 đứa trẻ quê mùa đọc thông quốc ngữ, chưa được xem những tiểu thuyết nói về khoa học, dạy dỗ cách làm con « người mới »

Cái thuở trẻ trai để trái đào, hay để chỏm, cổ đeo chiếc vòng bạc, mặc quần vàng áo nâu dài «thứ vải sợi to» trông rất cục mịch, nhưng lại được liệt vào hạng con nhà khá giả, khi các bộ đồ "nâu sòng mới tranh được phô trong các dịp tết nhất hội hè đình đám.

Đối với các ông già thuở xưa (cách đây 500 năm) thì ba ngày tết có một vẻ thiêng liêng quan trọng lắm. Tôi nghĩ thế. Vì thường những ngày đầu xuân, tôi thấy các ông già đàm luận về vận độ năm đó như để ý xem sấm nổ vào khoảng thời gian nào để lấy thời khắc ấy định chuyện đói no.

Nếu tiếng sấm khai thanh vào sấm tối, hoặc gặp ngày mưa mà có sấm sét trong những giờ Dần (5 giờ sáng), giờ Ngọ (12giờ), giờ Thân (17giờ), các cụ già ấy sẽ vui nét mặt rồi đoán chắc nịch rằng: Năm nay được mùa. Trái lại các tiếng sấm nổ vào nửa đêm hay gần sáng, mà có vẻ dữ dội (nổ to) đều là mối lo cho các cụ. Các quan niệm này đã khiến tôi buồn cười, nhưng chuyện đáng làm tôi buồn và có nhiều cảm tưởng khinh thường các cụ hơn cả là vào những lúc các cụ ngồi uống rượu đón xuân, lúc ngà say, đem các câu sấm ký ra luận đoán.

Mọi câuSấm ký được nói đinói lại khiến cho tôi nhớ hơn bài «học thuộc lòng» ở nhà trường. Mặc dầu tôi không cần để ý và còn coi mọi câu Sấm ấy có tính chất hoang đường và phi lý.

Nhưng Sấm ky đã thấm dặm trong trí nhớ của tôi, vì thế sau này tôi ôn ngẫm lại và tôi đã để tâm tìm hiểu. Tôi tin làm sao được vào những lời của các cụ nói :

Bao giờ trúc mọc quanh thành
cha con nhà Nguyễn tan tành như tro

Câu đồng dao này, người ta đã đoán « Nhà Nguyễn sẽ bị nước Tây Trúc thống trị, về phế ngôi vua » cũng có những ông già đoán : Thành Huế sẽ bị số tre trúc mọc dầy. nên kinh đô sẽ không còn, và cha con nhà Nguyễn sẽ di cư sang Tây Trúc để nương mình cửa Phật.

Tuy còn nhiều lý lẽ đoán câu sấm trên nhưng tôi không để ý, ghi lòng làm gì, vì cả hai quan niệm luận đoán như trên, tôi đều đã coi như những điều

(Xem tiếp trang

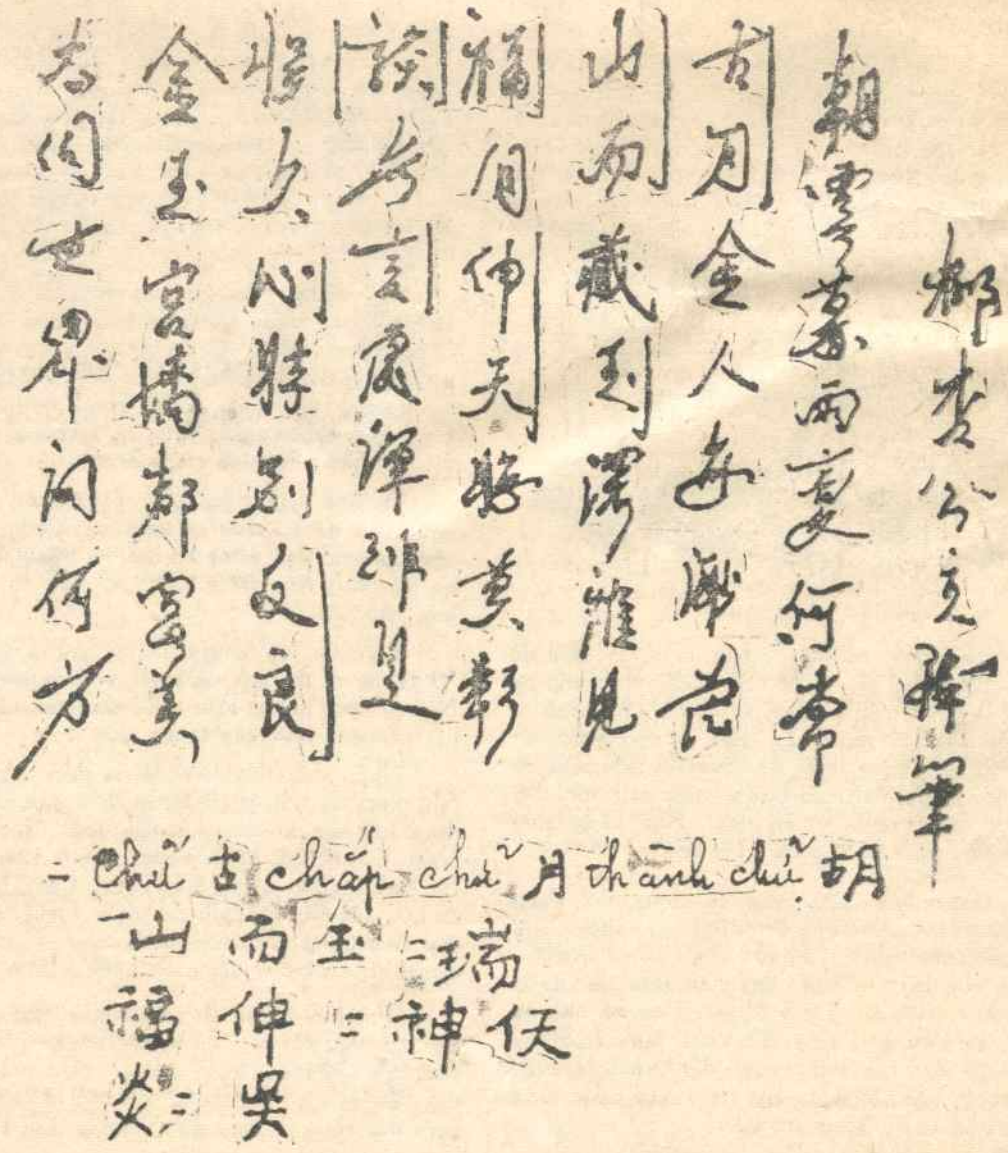

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

ĐÔI DÒNG, VÀI NÉT ÔN LẠI NHỮNG ĐẶC ĐIỂM

SINH-HOẠT CẢI-LƯƠNG NĂM ĐINH-MÙI (1967)

- ***Có những gì đáng ghi nhận từ các đoàn hát đèn tuồng tích, từ soạn giả, đèn giới nghệ sĩ ?***
- Ngành cải lương thăng hay trầm trong hoàn cảnh chung của đất nước ?

TÌNH hình sân khấu cải lương miền Nam, nhìn chung suốt năm Đinh mùi (1967) vừa qua, gồm có những gì ?

Về mọi chi tiết lắc nhắc chi ly, tường khó mà kể xiết, vì sinh hoạt cả năm của ngành ca kịch, tính ra, thật là vườn rà, thật là « lắm chuyện ».

Ở đây, chúng tôi xin chỉ nhắc lại những đặc điểm những cạnh khía chánh mà thôi. Dù vậy vẫn khả dĩ thể hiện «một năm cải lương có đầu có đuôi» Tức là :khi cần lần lượt cùng nhau kiểm điểm những cạnh khía chánh ấy, tin rằng trong ký ức bạn đọc sẽ tự nhiên tuần tự nổi lên các chi tiết nọ kia luôn...

Và để đỡ tốn nhiều thì giờ quí báu của bạn đọc, bài này chúng tôi xin trình bày theo lối vắn tắt, gọn gàng : như những dòng ghi chú trong mấy trang sổ tay vậy !...

Đây, chúng ta cùng ôn lại :

Hoàn Cảnh Chung

Nằm trong tình thế đặc biệt của đất nước, dù không muốn giới ca kịch cũng không tránh khỏi sự chi phối bất lợi chung ;

○ Địa bàn hoạt động sinh nhai bị rút hẹp lần quần trong các thành thị, các đoàn hát cứ phải «dồn cục» lại, đụng dầu nhau luôn, chia xẻ đến mức chót số khán giả !

○ Đường sá lưu thông vận chuyển khó khăn, dễ gặp trở ngại bất thường, khiến mấy đại ban chẳng mấy khi dám ló ra xa Sài gòn. Còn các gánh nào nếu đã làm ăn ở một lưu vực sông Cửu Long, thì không tiện lưu diễn lên miền Đông và, ngược lại, các đoàn nào hát ở miền Đông, cũng chẳng mạnh dạn mở nẻo xuống miền Tây. Thỉnh thoảng, vài ba gánh đi Trung, nếu không vướng trở ngại vận chuyển thì cũng đụng bất lợi dụng dầu hằng chục gánh đã mắc kẹt ngoài Trung từ mấy năm qua.

○ Tình trạng giới nghiêm tuy dần dà đã buộc nghề cải lương phải cố mà thích ứng bằng cách hát sớm và vãn trước 24g khuya, nhưng cho đến nay vẫn còn không ít khán giả ở xa dành... ngưng ủng hộ cải lương. Đó là chưa kể các trường hợp giới nghiêm ở một số tỉnh lỵ : lai rai gánh nọ gánh kia bất thần đụng phải giới nghiêm trước 10g đêm, là đành không sao mở màn được, hoặc vừa mới dọn sới đã phải dời đi.

○ Từ ngày thêm « cải lương TV 1 số đoàn hát.. rên như bộng vì đêm nào TV có « cải lương» là cấm bằng ở rạp hát,.. thưa khán giả thấy rõ.

○ Sân khấu cải lương bớt đầu một số kép trẻ tên tuổi (vì đi quân dịch): báo hiệu trước rồi đây, các đoàn sẽ thiếu kép hoặc dùng toàn kép già !

CÁC ĐOÀN HÁT

○ Toán miền Nam, từ Thủ đô đến các tỉnh từ thành thị chí thôn quê, trong năm nay, đếm được cả thảy 81 đoàn hát đủ hạng lớn nhỏ và gồm đa số là hát cải lương một số ít hoặc hát Hồ quảng hoặc hát bội.

○ Mấy gánh lớn được liệt vào hàng đại ban : Thanh Minh Thanh Nga, Dạ Lý Hương, Kim Chưởng, Hương Mùa Thu, Kim Chung 1, Kim Chung 6 đều tương đối giữ được bề thế đại ban tuy cũng có xê chuyển đôi chút nhưng chỉ tạm thời Trọn năm, mấy đại ban nầy thường hát tại Sàigòn hơn là lưu diễn, hoặc chỉ lưu diễn mấy tỉnh lỵ lớn mà thôi.

○ Nói rõ hơn về sự «xê xuyển» ở đôi ba đại ban vừa kể trên, Một Thanh Minh Thanh Nga, vì phải chia xẻ nhiều lo lắng cho đoàn đàn em Dạ Minh Châu mà có một dạo làm như hơi «xuống sắc» dù thế đã cố gắng canh cải, lại khỏi sắc như thường.

○ Một kim Chưởng mất dần ba cô đào Thanh Nguyệt, Phượng Liên, Trương Ánh Loan thành thử hơi giảm đi sức hấp dẫn, tuy vậy, người lèo lái đã kịp thời bổ sung bằng ưu thế khác, lại Vững trở lại. Một Hương Mùa Thu liên tiếp rủi ro xui xẻo, thình lình « đầu tàu » Thu An lâm nạn, khiến đoàn HMT. lung lay tinh thần suốt thời gian Thu An vắng mặt; Kế Thu An trở về, nhưng đoàn thiếu tuồng mới, rồi lại bớt luôn kép chánh Hữu Phước,.. đoàn gượng lên mải mà chưa phục hồi phong độ năm ngoái, đang tiếp tục canh cải, hy vọng từ Tết Mậu Thân nầy sẽ bắt đà vượt hẳn lên luôn.

● Do TRIỀU SINH kiểm điểm

○ DạLý Hương gặp năm dầy may mắn, chuyền mình hùng hậu, đáng kể là « ăn khách » vô địch hiện tại. Song le, qua mấy vở tuồng lăng nhăng dạo tháng 9-10, người ta không khỏi lo ngại : nếu cứ chọn tuồng bừa bãi, ỷ thời vàng son, khinh khán giả kiểu đó nữa, chắc chắn DLH sẽ tuột dốc mau lẹ.

○ Kim Chung 1 vẫn tròn tín nhiệm đối với khán giả trong nền nếp thường trực tại rạp Olympic. Nếu đoàn nầy mà chấn chỉnh được mấy điểm : Tập tuồng kỹ hơn, giàn cảnh chu đáo hơn !chấn dứt tệ trạng lủng đoạn, độc chiếm tuồng tích (vừa bộc lộ từ nữa năm nay) !tất

(Xem tiếp trang 27)

THANH HẢI đã thể diễn vững chắc trong vai Quách Tĩnh qua tuồng « Lưới Tình » của Hoài sơn Điệp, nên đoàn KC-1 ăn khách rất mạnh trong chuyến trung du.

Riêng anh, nhờ vai nầy mà anh tin tưởng phong độ cũ đã phục hồi nguyên vẹn.

CHUYỆN THĂNG TRẦM CỦA NGHỆ-SĨ

TRONG NĂM MÙI QUA CÁC SÂN KHẤU

✲ CUỘC ĐUA NƯỚC RÚT ĐI VÀO GTT MÙA 67.

LÉO đéo rồi một năm qua thật mau.

Hết năm conDê.., đề mừng năm conKhỉ chúng ta thử phớt qua, điểm lại, coi sự tiến thoái của giới nghệ sĩ như thế nào ?

Trước tiên phải đến bộ «tam xên» HÙNG CƯỜNG — BẠCH TUYẾT — DŨNG THANH LÂM đã hợp tài sức đưa bảng hiệu Dạ lý Hương của ông bầu Xuân lên hàng vô địch ăn khách năm 1967.

— Đào Bạch Tuyết « ngô » kép Hùng Cường dám diễn hết ga... nên cảng lên mạnh — dù hơi ca của « cải lương chi bảo » vẫn ngọt như hồi nào.

— Kép HÙNG CƯỜNG từ bao nhiêu năm diễn với «đào lớn» Kim Chung Bích Hợp nên bị «chai»; Gặp được BT xứng đôi vừa lứa nên anh rất hứng ca diễn hết mình, và anh khách lâm lâm.

— Kép đẹp DŨNG THANH LÂM vốn là anh kép tốt mã. Từ lâu chưa gặp đất tốt nên bị kẹt, làm anh mất hứng. Về bảng hiệu DLH anh phấn khởi ca, diễu lên quá rõ rệt.

Bộ ba Tuyết — Cường — Lâm còn được sự hộ trợ của quái kiệt BA VÂN về mặt nghệ thuật nên giờ đây thành những «gương mặt lớn» đã giúp cho ông bầu Xuân hốt tiền nầy đến triệu khác, trọn năm Mùi.

Điểm nổi bật trong năm là kép VĂN CHUNG bỗng trở nên một cây cười duyên dáng và kép trẻ xa lạ HỮU TÀI bỗng dưng dám thế vai lão vai chánh Hùng Cường, làm ngạc nhiên cho những người biểu biết rõ sân khấu.

Kim Loan — Bảo Quốc cũng vọt...

— Đào trẻ HCV-63 từ ngày « cất » cái tên KIM LOAN đổi ra thành nàng MỘNG TUYỀN coi bộ làm ăn được ra phết !

Hoạt động tân nhạc cũng mạnh, trở thành minh tinh điện ảnh nhỏ đóng vài cuốn phim do ngoại quốc quay, cuối cùng nhớ dịp đào tài danh Thanh Nga tạm nghỉ xã hơi trên sân khấu « mẹ » TM-TN mà KL-MT đã vẽ trám chỗ nầy.

Rồi cũng thêm cơ hội tốt cho cô nổi bật tên tuổi hơn nữa, ấy nhờ đóng một vai khá hay trong tuồng « Đời nhân tình khùng » của Hà Triều. Phần đẹp thì nâng vẫn đẹp thì chỉ cần ca cho thật hay nữa là KL MT sẽ chiếm được địa vị vững vàng đào chánh sân khấu lớn.

— Kép trẻ BẢO QUỐC vào năm Mùi... bỗng dậy thì » nổi dậy Anh lớn như thổi. Anh đang ở lứa tuổi dậy nhựa sống, bam hát

Những tháng đầu năm anh còn lạch sạch nghề nghiệp Chừng 3 tháng cuối năm BQ đi nước rút mãnh liệt, Anh đã thành công liên tiếp nhiều vai trong «Bọt biển 2», «Hiệp sĩ mù» và «Những đứa con lai »..

Sau khi đi bác sĩ DTT chữa hết bịnh cuống họng giờ đây hơi ca BQ có dường lên, ngọt. Bà bầu Thơ rất tin tưởng nơi tương lai đứa con trai út nầy.

Riêng về những hạt gạo cội THÀNH ĐƯỢC, HỮU PHƯỚC, NGỌC GIÀU, HOÀNG GIANG, VIỆT HÙNG, vẫn là những «cây nghề» cặp đào trẻ THÚY LAN TRANG BÍCH LIỄU và kép trẻ PHƯƠNG THANH lên hương thấy rõ...

✲ Bài của NGỌC-ĐỈNH

Thanh Hải nhấn ga... Tấn Tài cố gắng

— Danh ca « Gánh hưới Biên Hòa » vốn là của kép chánh THANH HẢI. Anh có làm hơi của UTÔ 2.

Bắt lên từ sân khấu Thủ Đô. Về Kim Chưởng 2 năm anh lẹn thêm một mớ nghề nghiệp nữa, sau đó, anh là anh kép Nam cao giá đầu tiên về hợp tác dưới bảng hiệu — thời đoàn nầy chưa có nhiều gánh. Anh « Chinh đông... chinh tây... » sang đoàn 3, về đoàn 4, rất cuộc tên tuổi Thanh Hải bị chìm lim luôn.

Tưởng đâu anh đã chịu chết đi rồi.

Song chừng về đệ nhứt KC, đóng cặp với đào trẻ Lệ Thủy, Thanh Hải đã từ từ hứng khởi trở lại.

Chớt nhứt, trong dịp vài ba tháng cuối năm Dê.., Thanh Hải «trúng mối» 2 tuồng cùng là của ngòi bút mới Hoài sơn Điệp : Lưới Tình và «Người Về Đêm Hoa Chúa Thuộc loại tuồng chưởng, tuồng Tàu nên trúng sở trường của anh.

Vai Quách Tĩnh và Mạc thái Điền đã giúp Thanh Hải lấy lại phong độ của ngày nào Anh nhấn ga vọt mạnh vào những nóay cuối năm.

— LÀN hơi ngọt lịm ngày nay phải kể là kép TẤN TÀI một HCV-GTT 1963.

Trước kia Tấn Tài chỉ hay có câu vô Vọng cổ song gần trọn 1 năm qua Tấn Tài ca điêu luyện là lướt, độc đáo. Dìa ngh thâu rất nhiều và bán chạy ngang ngửa với tài danh Thanh Được.

Tuy nhiên vì bận việc « quân bình », thế nên nghề nghiệp Tấn Tài hơn 2 năm qua luôn bị gián đoạn. Dù vậy anh vẫn cố gắng và cố gắng không ngừng để nên tuổi mình đến giờ nầy còn được vững vàng. Kẹt... phận sự, một quân nhân, thế mà Tấn Tài còn lấy công tra bầu Long bạc triệu..

Đệ nhất danh ca miền Nam ÚT TRÀ ÔN hãy dày dạ phong độ —dù là tuổi đời đã cao nghệu. Những kép ca tuổi U.T.Ô đều đi về vườn. Thế mới biết lão hơi anh kẻ như vô địch.

(Xem tiếp trang 27)

THỂ THAO TRƯỚC THỜI CUỘC

TINH THẦN VÀ THỂ CHẤT trong không khí mới của chế độ hiện tại !

✶ QUỐC-OAI ✶

QUA rồi những ngày mưa buồn ảm đạm. Chúng ta đang sống dưới ánh nắng chói chang và dọn mình để chuyển sang những ngày tươi đẹp. Người thanh niên thời đại thêm sinh lực, một nguồn sinh lực thứ yếu trong công cuộc kiến tạo quê hương xứ sở.

Nhưng thanh niên Việt Nam đang hướng về đâu ? Và đang nhắm vào công tác gì để đẩy mạnh sinh lực quốc gia ?

Đây là trách vụ, là bổn phận của mỗi người, của các đoàn thể có nhiệm vụ hướng dẫn thanh niên trên con đường kiến quốc.

Những yếu tố cấu tạo người thanh niên trở nên phần tử ưu tú của quốc gia không phải chỉ bao gồm trong phận sự người công dân thường nhựt, mà cần phải có một phương châm, một phương pháp, hơn nữa, là một lý tưởng.

Ấy, chúng tôi muốn nói : Sống cho ra sống.

Muốn sống cho ra sống, người thanh niên không thể bám lấy nếp sống phóng túng, bừa bãi, tàng tích bao thế hệ phong kiến, thực dân, mà người thanh niên cần phải trui luyện tinh thần và thể chất trong không khí mới của chế độ hiện tại.

Người thanh niên mới phải khỏe và mạnh.

Người thanh niên mới phải có lý tưởng chơn thành

Người thanh niên mới nên xa lánh những làn sóng xa hoa trụy lạc.

Người thanh niên mới phải tận dụng khả năng phục vụ cho chân, thiện mỹ để đẩy mạnh công tác thường xuyên.

Người thanh niên mới nhứt định không bị dẫn dắt vào con đường bi quan yếm thế.

Cái đẹp của người thanh niên hiện đại không chỉ bao gồm trong một thân thể lực sĩ.

Cái đẹp của người thanh niên hiện đại còn phải có tư chất đạo đức, một bản năng quả cảm, sẵn sàng gánh vác nhiệm vụ khi quốc gia cần đến.

Ngay từ bây giờ, chúng tôi tưởng, người thanh niên nên tạo ngay cho mình cũng như cho đoàn thể mình một năng lực khác hẳn năng lực thời qua. Năng lực ở đây, chúng tôi muốn nói, là cả một tác phong vừa đạo đức vừa cường tráng để phục vụ quốc gia, dân tộc.

Chúng ta hãy cố gắng gội rửa những quan niệm và thành kiến sai lầm, chúng ta triệt để tự giác.

Những ý kiến bốn phương se vạch trần những cạm bẫy sa đọa thanh niên của những người vô trách nhiệm, vô liêm sĩ, những con chiên ghẻ của xã hội.

Hãy lật tẩy và khai trừ một số thanh niên tay sai và phá hoại, đàng điếm, bịnh hoạn, cặn bã của tập thể. Hãy chỉnh đốn hàng ngũ, đoàn kết, nói lên tiếng nói của mình :

Sống cho ra sống.

PHÒNG TRƯNG BÀY XE

NGUYỄN - HỮU

2A Phan văn Trị 2A GIAĐỊNH

Mua—Bán—Đổi—Gởi bán đủ các loại xe mới cũ

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Giám Đốc

NGUYỄN HỮU SỬ

ĐỂ KÍNH TẶNG HƯƠNG HỒN MỘT TIỂU THUYẾT GIA TÊN TUỔI :

CỤ HỒ-BIỂU-CHÁNH

MỘT CHIẾN SĨ TIỀN PHONG TRONG CUỘC CÁCH-MẠNG THỂ-THAO THỜI PHÁP THUỘC

Cách đây có những 40 năm trời, lúc bấy giờ phong trào banh tròn ở miền Nam nước Việt đang hồi sống mạnh và tất cả các đội banh từ giày đến chơn không, từ Saigon đến tỉnh, đều hoàn toàn "nằm" dưới sự chỉ huy của Tổng cuộc Túc cầu Nam kỳ (F.C.F.A.)

Ban quản trị Tổng cuộc Túc cầu Nam kỳ gồm thành phần hầu hết là người Pháp. do đó, họ mặc tình thao túng, không một đội cầu nào muốn hoạt động mà không chịu đặt mình trong điều lệ khuôn khổ của họ nêu ra.

Nếu có một hội toan đứng ngoài hệ thống điều khiển tổng cuộc túc cầu Nam kỳ, thì hội ấy sớm muộn gì cũng phải sa lưới vì bị gán cho là chống đối Thời bấy giờ nói đến chống đối không khác tự gây vạ vào thân, sự trừng phạt sẽ tiếp theo sau đó khó lường nổi

Hội Giađình, một hội kỳ cựu nhất của người Việt Nam cũng không thoát khỏi ràng buộc bất nhơn thất đức ấy.

Là một thành phần hầu hết thuộc giới có học, đoàn Gia Đình cố cắn răng chịu đựng.

Nhưng, ở đời, bất cứ ở địa hạt nào, con người ta cũng chỉ « chịu » có giới hạn mà thôi. Thế nên, cái gì phải đến đã đến.

Sân vườn ông Thượng vào một chiều

Vào một chiều nọ, sân banh vườn Ông Thượng (Tao Đàn) lôi cuốn một số khán giả rất đông vì hôm nay có cuộc gặp gỡ giữa Gia Định và Cercle Sportif Saigonnais.

Trận đấu vô cùng gay cấn và không tránh được đụng chạm và đáng kể nhứt là sự đụng chạm về tinh thần. Thế rồi sau cuộc gặp gỡ này, hội Gia định có thái độ cương quyết khoác áo ra đi từ giả ban quản trị túc cầu Nam kỳ.

Hưởng ứng tinh thần của đoàn Gia đình, nhiều đoàn khác cũng khăn gói tách khỏi hệ thống đàn áp kia để sau đó thành lập một Tổng cuộc khác lấy tên là Tổng cuộc thể thao Annam (CIA) trụ sở đặt ở sân Mayer.

✲ ANH-VIỆT ✲

Do đâu có sự dứt khoát tách rời ?

Chúng tôi xin nói mau rằng lúc bấy giờ nhà văn Hồ biểu Chánh, một tiểu thuyết gia tên tuổi, đang cầm vận mạng hội Gia định. Chính cụ Hồ biểu Chánh là người đầu tiên chủ trương sự dứt khoát và tách khỏi Tổng cuộc túc cầu Nam Kỳ. Hưởng ứng ý kiến của cụ, có những ông Trần văn Khá, Nguyễn đình Trị, Lê văn Thơm, Huỳnh minh Châuv.v...

Những bước đầu gặp nhiều trở ngại, tưởng đâu đã thất bại làm hư cả bao nhiêu ước vọng của giới ham mộ phần uất, nhưng với lòng nhiệt thành chicương quyết, Tổng cuộc Thể thao An nam càng lúc càng vững nhứt là sau khi được sự gia nhập

(Xem tiếp trang 31)

THÁNG 5-1930 · TÀU ANDRÉ LEBON TÁCH BẾN SAIGON MANG THEO

MỘT PHÁI ĐOÀN XE ĐẠP VIỆT-NAM

GỒM 10 TAY ĐUA NHẮM THƯỢNG - HẢI TRỰC CHỈ

☆ Việt Nam thâu hoạch thành tích tốt đẹp trên vòng chảo trước danh tài các nước Ý, Nhựt, Triều Tiên, Trung Quốc.

✲ Saigon giờ đây còn thiếu một vòng chảo là đáng buồn thật !

Phong trào xe đạp xứ nầy đã trải qua nhiều giai đoạn. Ở mỗi một giai đoạn là một «hạng» người lèo lái. Do đó, sự tiến bộ hay thối bộ đều, một phần lớn, do ở «tinh thần» hạng người kẻ trên.

Nếu hạng lèo lái thuộc thành phần am hiểu xe đạp, có thiện chí thì phong trào sống mạnh, ngược lại; thì bế tắc. Hoạt nhiều mà động ít. Tất cả sự thật là vậy đó.

Trở về thuở xa xưa

Lúc bấy giờ vào tháng 5 năm 1930 tàu André Lebon tách bến nhà Rồng, mang theo một phái đoàn xe đạp VN gồm 10 tay đua tên tuổi.

Tàu André Lebon nhắm Thượng hải trực chỉ.

Mười tay đua VN, trong đó có Nguyễn văn Thiên (Maurice Thiên) thuộc hạng người có trình độ văn hóa căn bản, tiếp theo là Võ vĩnh Nhơn Võ vĩnh Lợi, Lê văn Lượm, Chín Lang, Trần Thinh, Quan văn Thạch tự Xồi, Đặng văn Khá tự Nhiều, Nguyễn văn Còn, Nguyễn văn Nở.

Hiên ngang trên vòng chão Thượng Hải

Phái đoàn tay đua xe đạp Việt Nam đã hiên ngang trên vòng chão Thượng hải.

Trước danh tài các nước Ý, Nhật, Triều tiên Trung Quốc, những Nguyễn văn Thiên (Maurice Thiên, Nguyễn văn Còn, Lê văn Lượm tỏ ra vô cùng lỗi lạc, hạ địch thủ như lấy đồ trong túi.

Đoàn Việt Nam toàn thắng, đoạt giải quốc tế Thượng hải một cách oanh liệt.

Nguyễn văn Thiên về nhứt trong cuộc đua nước rút. Nguyễn văn Còn, Lê văn Lượm thắng cuộc đua Hoa Kỳ.

Hiên ngang bao nhiêu, ngoài hiên bấy nhiêu

Thành phần tay đua sang Thượng hải năm 1930, giờ đây hầu hết, nếu còn sống, tuổi đều quá lục tuần.

Nguyễn văn Thiên đã chết. Võ vĩnh Nhơn thì thường gặp ở Saigon, Lê văn Lượm cũng khỏe mạnh, ông Nhiều thỉnh thoảng còn dượt đường Saigon Vũng Tàu và báo hại nhiều bà lão « lé » mắt.

✲ ĐẠO HẠNH

Nguyễn văn Nở giải nghệ từ lâu. Nguyễn văn Còn thì siêng dạp lắm, chỉ tiếc xưa kia anh Tư Còn hiên ngang bao nhiêu, bây giờ anh... ngoài hiên bấy nhiêu. Anh sống nghề sửa xe đạp và đất dụng võ của anh là vỉa hè của thành phố, ngã tư Nguyễn công Trứ và Pasteur (Saigon).

Tại sao không vòng chão ?

Anh Tư Còn thường nói : tại sao Saigon không có một vòng chão đua xe đạp ?

Vòng chão dễ dượt mặc dầu tay đua cần gan lỳ và đầu óc.

Khán giả xem đua trên vòng chão mới thích và từ thích sẽ tìm hiểu xe đạp nhiều hơn. Rồi càng hiểu thì càng hoan nghinh ủng hộ.

Anh Tư Còn giải thích hăng say khiến một anh nữa cũng thường được gọi là TưCòn nhưng tên thiệt Nguyễn thành Long, hưởng ứng và tha thiết phải chi Sàigòn có một vòng chão để anh em mặc tình bay lượn.

Nhứt là trong tình trạng chiến tranh của nước nhà, anh em đi dượt bên ngoài xe cộ các loại đông nghẹt, khó chạy, và khó nhấn mạnh bàn đạp theo ý muốn.

Lại nữa ở những cuộc đua tranh vô địch các hạng hoặc lão tướng, thường tay đua bị kẹt và phải «nhợn» nên lắm lúc kết quả chung cuộc sai bét.

Đua trong vòng chão, Tổng cuộc còn có dịp bán vé vào cửa dễ dàng, tay đua do đó cũng «ảnh hưởng» ít nhiều, mầm non cũng đông và mầm già như Nguyễn thành Long, đã từng đoạt chức vô địch lão tướng, lại càng dễ bề lôi cuốn thêm những lão tướng khác. Già trẻ khỏe mạnh.

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

PHỦ NHẬN MÙA XUÂN

ÀN em nhỏ của tôi như bầy chim gặp bão tuổi thơ ngây của chúng bị chiến tranh cuốn hút vào đau thương, bị bom đạn vùi lấp trong biển máu. Tôi vất gói hành trang lên thềm nhà, chạy đến ôm hết đứa nầy qua đứa khác. Mấy năm rồi như đoạn tuyệt quê hương, bây giờ tôi mới gặp lại những kẻ thân yên còn sống sót.

Tôi véo thật đau vào gò má mộng sữa của em Trọng, cắn mạnh lên vành tai của em Phước đến khi nào chúng la hoảng mới bớt thương. Thằng Trình lớn cỡ lên một bực, tết này là nó đã đủ mười lăm tuổi rồi đó. Tội nghiệp, nó sinh ra để biết căm thù, để nghe mùi da thịt cháy. Chưa bao giờ thấy hòa bình phải không em ? Mẹ tôi cất gói hành trang vào phía sau bàn thờ rồi trở ra ngồi phệt xuống khung cửa mếu máo khóc. Mẹ tôi già quá rồi, già hơn tôi tưởng từ lâu nay.

Tôi quên hết thành phố, trí óc tôi không trở lại được một chút đèn xanh đèn đỏ nào cả, tôi nằm dài lên tấm phản thơm mùi mốc ẩm quê hương. Một vài năm xa cách, bây giờ trở lại thấy thương yêu vô tận. Tôi thương hết tất cả, thương từ những chái hè bẹp dí, thương những mái tranh tan nát vì bom, thương nắng, thương mưa, thương cha, thương mẹ... khôngcòngì mà tôi không thấy thương. Tôi nằm ngửa, hai chân thõng xuống đất chao qua chao lại, hai tay giang rộng thoải mái trên phản gỗ. Nhẹ nhõm vô cùng. Mẹ tôi kể chuyện nầy qua chuyện khác cười có mà khóc cũng có. Mấy đứa con tôi rít chạy loăng quoăng, chốc lâu chứng chêm vài mẩu chuyện nghe vui vui nhưng cũng thật buồn thương tột đỉnh.

— Tết nầy con về được mấy ngày ? Mẹ tôi hỏi như van lơn. Tôi không biết trả lời ra sao. Từ khi chiến tranh bắt đầu bùng dậy, mặt trận điên cuồng nhất đã tràn qua quê tôi.

Vùng giới tuyến ngợp lửa từ Trung lương Gio linh đến vùng biển Triệu Phong. Hải lăng ngun ngút cháy. Địch đổ quân được đánh tốc lên thành phố, phía bên nầy kháng cự đánh trào lui. Thắng hay bại người dân đều đau khổ, gia đình tôi theo chú bác bỏ làng chạy tản cư. Tôi cũng thua em Phước thằng Trình cõng em Trọng cha mẹ tôi tải đồ lặt vặt. Chị tôi mới lấy chồng, anh tôi chết trong trận Đồng tháp trước đây.

Bước từng bước tiến từng đoạn đoàn người tản cư cúi rạp mình lòn dưới vùng rẻo gọi của tử lý. Thoát khỏi miền khổ ải, gia đình tôi lên tỉnh ở tạm với nhà chị Phúc con bác ruột. Mấy ngày đầu khổ lắm, hy vọng rồi sau nầy sẽ dỡ hơn.

Mẹ tôi bắt đầu đi gánh nước thuê, cha tôi đi làm phu sở Mỹ, tôi tiếp tục học và dạy cho mấy đứa em nên người. Có đồng ra đồng vào, gia đình tôi thấy tạm ổn trốn thân. Nhưng, bất ngờ đêm gần cuối năm 1964, địch pháo kích thị xã, cha tôi chết thảm thương trước cổng sở làm vì đêm đó đến phiên ông trực cửa !

Khi mặt trời trở lại, tôi vực xác cha tôi về giữa đường phố có nhiều tiếng la khóc. Mẹ tôi xốc hai chân gập gẫy của cha tôi và bò lết ở đàng sau người chồng câm nín. Nhìn cảnh đó, bọn em tôi khô hết nước mắt. Chúng bưng mặt bất tỉnh rồi trở thành phó phạc như những kẻ mất hồn từ muôn năm sống lại.

Chiều ba mươi, tôi tải xác cha về bằng khoang thuyền trần trụi. Cha tôi đắp chiếc chiếu nằm ở giữa, mẹ tôi và hai đứa em ngồi phía dưới chân. Mặt cha tôi đã hơi phù lên, màu da tím sẫm lại. Tất cả đồ đạc cha tôi khênh vác tản cư trước đây nay tôi lại chở về hết. Chú Khôn chèo sau lái, tôi trước mui. Thuyền lướt rất khó nhọc vì mưa và gió tạt ngược chiều. Giới tuyến về mùa rét không chịu nổi, cái lạnh cắt từ trong xương cắt dần ra da thịt. Có mặc bao nhiêu lớp áo rồi cũng thế, hai hàm răng vẫn đánh vào nhau lộp cộp như thường.

HUYỀN ANH

Cây thánh giá vẫn giữ nguyên vị thế cũ ở trên đầu cha tôi. Hai cây nến trắng đã bị gió thổi tắt từ lâu.

Con sông Thạch hãn về mùa mưa nước dâng lai láng. Tôi mệt lả người nhưng vẫn cố gượng lấy mái chèo đều đều theo nhịp chú Khôn. Ngày mai đã là mùa Xuân rồi mà luôn nay đông tàn chưa hết. Mưa gió tiếp gió mưa, trời Quảng trị không khi nào thấy vui lên được.

Tôi ngoái cổ nhìn lại đằng sau, mẹ tôi vẫn gục đầu lên xác cha tôi. Thằng Trình lấy tấm nylon ngồi che hai em Trọng và Phước. Thấy chúng nó run tôi thương quá, nhất là em Trọng nếu cảm bệnh thì khốn. Quỳnh qua mấy đoạn sông dọc bờ thôn đầu kênh Đại Lộc, con thuyền chở xác đang đi vào khúc quen thuộc nhất. Ngã rẽ vào quê tôi đóĐoạn sông nầy trước đây tôi vẫn ở trường tầm với bọn thằng Dưng, thằng Phiếm. Chúng tôi moi đất sét tận đáy vực về bắt chim tù huýt thổi suốt ngày.

Sau nầy thấy xe tăng thiết giáp về càn địch, thằng Phiếm có bắt một chiếc na ná gần giống, nhưng tôi với hắn treo lên mán xối chơi chưa khô thì phải chạy giặc.

Thuyền cập bến thôn Dương từ chang vạng tối, nhưng dọc mép gần khuya thì xác cha tôi mới được khênh vào nhà. Bà con xóm làng đến thăm không được mấy người vì phần thì khuya khoắt sợ giặc, phần thì lo Tết lo dứt nữa.

Cha tôi nằm thẳng tắp dọc tấm phản ở căn giữa. Thời kháng chiến, ông nội tôi bị Việt Minh chém đứt đầu cũng nằm chính giữa nầy. Cái đầu được lắp lại sát vào cổ rồi đắp vải lên cũng giống như cha tôi bây giờ. Chiến tranh không biết đâu yên, đâu loạn. Nếu cha tôi chịu nghe lời mẹ tôi đưa gia đình về quê từ lâu thì có lẽ cha tôi đâu có chết? Làng xóm kéo nhau về cả rồi, nhưng cha tôi không chịu trở về.

Ông nói về làng mất an ninh và lại khó làm ăn. Ở trên nầy làm thuê làm mướn gì cũng được cho qua ngày và lại có trường mạt cho mấy đứa em tôi theo học.

Rồi trong khoảnh khắc, xác cha tôi vẫn nằm đó thì Tết đến rồi thật. Mẹ tôi ủ rũ ngồi tựa lưng vào cột nhà, hai đứa em tôi ngủ yên từ bao giờ. Tiếng súng của đơn vị Nghĩa quân đóng ở xóm trên nổ ròn rã, tôi biết họ thay pháo giao thừa. Giao thừa, giao thừa là cái khỉ mẹ gì ?

Thời buổi nầy mà vẫn có Tết à ? Mấy đứa em tôi rét căm răng, áo quần rách tươm hết, phần đói, phần lành mà cũng bắt nó mừng Xuân à ? Và cha tôi, ông có nghe gì không ? Tiếng nổ đó, cái tiếng động giết ông bây giờ người ta đem ra để chào mừng sự sống. Tôi quay mặt ra đêm trừ tịch, cố không nhìn vào đống thịt sắp rửa thối của cha tôi để chống mắt tìm nàng Xuân đến.

Có gì đâu ? Có gì đâu. Xuân là gì ? Quê hương tôi đâu cần Xuân đến, dân chúng tôi cần ăn no, cần mặc đủ, cần yên ổn hạnh phúc gia đình tôi, anh em tôi, bà con cô bác tôi đều cần tự do hơn cần Xuân, cần mỡ hơn cần máu. Xuân ơi, Tết ơi, xác cha tôi đó, các em tôi nằm kia và quê hương tôi đây, tất cả chúng tôi đều phủ nhận mùa xuân. Hãy đi đi đi về những miền có người da vàng máu đỏ nhưng không biết Việt Nam đau thương.

Và mùa Xuân đi thật, đám táng cha tôi đưa vào ngày mồng Ba Tết. Nghĩ cũng may phước cho mấy đứa em tôi, nhờ sự ra đi vĩnh viễn nầy của cha tôi mà chúng nó được bộ áo quần mới đón Xuân. Thằng Trình không nói gì, nhưng con Trọng và Phước có lẽ khoái tỷ lắm. Bọc hắn kéo vạt trước đo vạt sau, sờ sờ tay lên vàng khăn suốt cả buổi cầu kinh. Ít nhất chúng cũng khỏi mang mặc cảm thua sút với bạn bè đồng tuổi.

Con Bạch, conĐằng và mấy đứa con chú Đính đều có áo mới cả. Chúng nó tung tăng chạy đi mừng tuổi từ khởi sáng. Ngày trước khi tôi còn nhỏ, suốt đêm nằm chờ sáng mồng một để đi mừng tuổi quanh làng. Vào nhà nào, vòng tay thật tròn trước ngực rồi nói : "Con mừng tuổi bác ạ !» Đi nói một vát như vậy thì thế nào cũng có tiền bỏ túi. Cái lệ đó truyền từ đời trước đến đời sau ở vùng quê tôi như vậy.

Hồi anh tôi chưa chết, anh tôi kể ngày nhỏ của anh tôi người ta cho tiền đồng tiền xu nhiều quá xâu từng chuỗi vác đến đứt hơi lận ! Lúc nầy bấu hết vì chiến tranh, nhà nào cũng nghèo túng nên mấy cụ ít lì xì cho bọn trẻ.

Nắng Xuân chừ lên ấm rồi cái rét mùa Đông đã chìm về hỏa ngục. Quê tôi bắt đầu sống dậy mãnh liệt hơn, trai tráng trong làng họp nhau thành lực lượng, già trẻ nam nữ cùng bắt tay đứng dậy.

Thôn Dương đã vươn lên trong đau khổ bẻ hết xích xiềng của sợ hãi, dân đốn tre làm rào, đào hầm xây phòng sự chiến đấu. Lần nầy mà thua thì muôn đời nô lệ ! Song phương với việc bảo vệ an ninh ấp, vấn đề giáo dục cũng được đẩy mạnh. Mấy

(Xem tiếp trang 12)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NHÀ BUÔN MÁY MAY

ĐẠT - THÀNH

668 PétrusKý bến xe Minh Trung Saigon—Đàlạt

KÍNH CHÚC QUÝ VỊ
MỘT NĂM ĐẦY HẠNH PHÚC

NHÀ SÁCH LAM-SƠN

144, đại lộ ĐỘC LẬP — ĐÀNẴNG

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

— Qua đề nghị một giải pháp hòa bình là cứ chửi «Bố» đứa nào làm súng đạn và «lát tít» lên...

PHỦ NHẬN MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 11)

đứa em tôi trở lại kiếm chử trường làng. Thế là đỡ cho tôi một gánh nặng !

Buổi sáng cùng đi với anh em Dân quân tự vệ lên Quân lãng súng, tôi gặp bác Ngọc.

Bác bảo rằng giờ trong giòng tộc chỉ còn tôi hiểu biết, nếu tôi viện cớ này lẽ nọ để ở nhà bỏ bê sự học thì chẳng những thiệt thân mà còn bất hiếu với cha ông nữa. Thật ra bác Ngọc không hiểu rõ hoàn cảnh tôi, ban đêm đi gác giặc, ban ngày tôi vừa đi học vừa đi dạy tư nuôi mẹ và các em khôn lớn. Thời vận như thế này thì biết làm sao. Mà nếu đi học, tiền đâu ? Cha tôi chết không có cái hòm nên thân, các em tôi ngày Xuân rách rưới ! Và mẹ tôi... và mẹ tôi... nước mắt tôi chảy ra khi tôi nhìn bác Ngọc.

Sau chừng vài tháng, bác Ngọc từ Saigon gởi ra hai lá thư liên tiếp bảo tôi vào bác nuôi ăn học. Tôi bịn rịn với mẹ già và em dại không thể đi được. Quê tôi đây, có chiến tranh, có chết chóc và cừu hận, có muốn ngàn nỗi thống khổ lao lung, nhưng tôi không thể xa nó dù một giây một phút, tôi không thể bỏ lại đằng sau bờ tre, quên đi giếng ngọt.

Mẹ tôi, các em tôi, mồ mả cha ông tôi, tháp tháng đường kia... tất cả để u quyện buộc vào gót chân tôi. Tôi học lên nữa để làm gì ? Chiến trang, biết ở đâu là sống, đâu là chết ! Sau hai bận dịch về bắt thanh niên vùng an gia, mẹ tôi thương tôi nhưng vẫn ép tôi đi. Làm sao tôi xa thôn Dương được. Làm sao tôt bỏ hẳn nơi đây khi nỗi khổ là kẻ đồng hành thiết mến trong cuộc sống của tôi

Lại bạc phước cho gia đình tôi, anh Huy chồng chị tôi bị chết trong trận đánh vùng của gần quảng trị. Chị tôi mới sinh được bé Quì chưa đầy năm tháng. Ngày đưa xác anh Huy chỉ có tôi đi thăm được vì đường sá khó khăn lắm, VC phá đường đặt mìn bắn hành khách thường xuyên nên mẹ tôi không thể đi che. Nếu đi đông chỉ có mình hệ nào thì sao ? Sau khi đơn vị lo êm mồ mả cho anh Huy rồi chị tôi bán nhà cửa, thu xếp về quê vé.

Anh Huy người Bắc di cư một mình nên khi anh chết chị tôi không còn ai nương tựa ngoài mẹ tôi và anh em chúng tôi. Trước đây cha mẹ tôi được gả chị cho anh Điệt người làng kế cận nhưng chị tôi bảo không chịu nổi cảnh làm dâu. Nay lấy anh Huy rồi lâm vào cảnh này, chị tôi bồng cháu Quì về thật tội nghiệp ! Suốt đêm gặp nhau, mẹ và chị tôi ôm nhau khóc cho đến khi trăng lặn mới thoa ấm ức phiền muộn.

Mẹ tôi già đi rất nhanh, nay có chị tôi về nên bà đỡ đi một phần. Ngày ngày bế cháu ngoai ra ngõ đứng nhìn tàu bay phản lực bắn ở thôn trên, mẹ tôi thở ra rồi lại nựng cháu cho đỡ buồn. Bé Quì cười tít mắt nhưng không có một cái răng nào để làm dáng. Những ngày lo sợ cứ phập phồng đến rồi đi, đến rồi đi. Những thôn gần nhất đã bị địch về cướp phá, chém giết. Còn thôn tôi ? Mẹ tôi lo cho tôi lắm, nhưng biết tính sao bây giờ !

Và địch về thật, chúng tấn công thôn Dương Lệ Văn, xối xả quét đạn vào thôn chúng tôi. Từng tràng oài pháo kích chớp nổ. Bêm kinh hoàng đến thật sự rồi đó. Mẹ tôi lòn sâu dưới phản gỗ cầu nguyện, mấy đứa em tôi khóc run. Thằng Trình đánh mỏ báo động và tiếp đạn cho tôi. Nhờ ý chí kiên hùng đó, thôn chúng tôi đã đẩy địch ra vòng loại để nhờ pháo binh Quận và Trung đoàn tiêu diệt. Trời bắt đầu sáng, tôi ném khẩu Carbine xuống đất bưng mặt nhớ đến cha tôi ! — Mẹ tôi ôm tôi khóc, khóc thật nhiều ! Không ai chết cả anh em chúng tôi mừng và vững chí hơn. Nguy trưa đó. Tôi chỉ huy một số thanh niên sửa lại mấy dãy rào chiến lược bị địch đốt thì thư của Bác Ngọc lại đến. Như con vật đã một lần sa lưới, mẹ tôi sợ lắm bà nắm vào cơ hội này để cố tống xuất tôi đi. Mẹ bảo đã có chị tôi giúp việc nhà rồi, và lại tiền tử tuất cả anh Huy vừa lãnh được nên khỏi đói khát. Mẹ sẽ lo việc lặt vặt, giữ cháu Quì ; chị tôi buôn bán. Còn tôi, điều, mẹ mong muốn là tôi phải đi ngay !

Lần đầu tiên ghé Saigon, tôi như con thú lạc rừng. Giữa đô thành hoa lệ đó, tôi ôm niềm thương nỗi nhớ về một quê hương lửa khói mịt mù. Tôi không quen ai, không biết ai. Cuộc sống của những người chung quanh tôi đều xa lạ, tôi nhìn họ như không phải thứ người cùng giống Ủ mà cũng giống sao được khi họ không biết thế nào là chiến tranh ? Có những thằng nói với tôi nên tìm biết Saigon, nên ăn chơi nên nhảy nhót nên làm chuyện tình ái vì nghĩ làm gì đến chiến tranh, nó là của Mỹ và Cộng sản ! Tôi nghĩ đến Cha tôi nằm trong khoan thuyền gió lộng, tôi nghĩ đến mẹ tôi gục đầu trong khiếp đảm, tôi nghĩ đến em tôi chỉ mười mấy tuổi đã ôm súng thay ở ngoài kia bên giới tuyến. Họ đều là người Việt Nam tại sao nhưng vào vòng chiến ? Bây giờ tôi lạc loài và đáng tởm. Đời chó má thế đấy, có những lớp người nặn máu tim mình viết chữ an ninh hạnh phúc cho thằng khác đọc để cười.

Tại sao Thượng đế bắt đất nước tôi đau thương ? Tôi đặt những nghi vấn cho mình trả lời những lần thấy đơn độc. Nhưng câu trả lời chưa có đoạn kết thì cuộc thế cuốn trôi tôi vào giòng lam lũ. Những vụ chỉnh lý, đấu tranh thay đổi thể chế lan ra mãi mãi. Không bao giờ thấy yên vui. Bác Ngọc tôi không hiểu có tham gia cái gì đó nên đã bị bắt. Tôi nghĩ nếu cho rằng đất nước này cần phải có một nền dân chủ chân chính thì cũng nên chấp nhận những kẻ đối lập như tấm gương xét soi kết quả hành động mình. Việt Nam này đòi hỏi rất nhiều bàn tay góp lại, bàn tay khởi từ nhiều khuynh hướng, nhiều tư tưởng khác nhau nhưng cùng đi đến một mục đích cuối là chấm dứt chiến tranh. Tôi đã nghe nhiều thư người đọc tuyên ngôn, tôi đã thấy những thằng ngồi trên nhung gấm than thở sự khổ ải của đồng bào. Chúng nó là ai có biết không ? Mẹ tôi có biết không, em tôi có biết không ? Làng xóm tôi, những cuộc di cư vĩ đại những lần ra đi biền biệt kia làm sao bọn người đó hay biết ?

Nghèo đói, rúng quẫn, đau buồn, tôi mất bác Ngọc nên phải tự sống một mình. Đã mấy năm rồi tôi làm đủ nghề nghiệp. Từ gác cổng vũ trường, trực điện thoại tư sở, dạy kèm trẻ em, rồi theo nghề cầm bút. Tôi chết đi một phần tương lai và mất đi một kho tàng rung cảm. Có lúc tôi căm thù cả tôi sau khi căm thù tất cả. Bấy giờ, với nghề cầm bút tôi viết gì nói gì đây ? Bất lực !

Nói lên những bất công xã hội chăng ? Vô ích vì phải chấp nhận phi lý, nếu không có phi lý sẽ không có cuộc đời. Tôi ngụp lặn với trùng trùng tủi nhục để kiếm hành tự thấy mình lớn lên trong nỗi thống khổ VN. Có lẽ nhờ nó, tôi được kết hợp với nỗi khốn cùng của cha tôi, của mẹ tôi, của anh em làng xóm tôi

Cuộc chiến thảm khốc còn kéo mãi, những thằng Đoan thằng Hạng chết cả rồi, và hôm nay tôi nhận lệnh động viên.

Tôi đưa tay ký không cần dẫn do. Hãy liều cái chết để giữ lấy được sự sống, tôi nghĩ thế và tôi phải làm thế khi còn ở quê chúng tôi đã nghĩ đến cái chết mới được sống an sau bao lần tưởng như hấp hối. Tôi biết ở đâu rồi cũng có phi lý dù vũ trường hay quân trường. Nhưng lúc này không phải để nghĩ đến phi lý của cuộc đời mà tôi phải nghĩ đến việc trở lại thăm quê

Mẹ tôi, em tôi, những bờ tre giếng mật, những thân ái xa xưa sống lại. Và cha tôi... ngày Tết rồi đó, tôi trở về không mong gì tìm thấy con đò đưa xác, không mong gì nghe những trận cuồng phong, nhưng để sống lại một lần nữa

Và bây giờ tôi nằm đây trên tấm phản gỗ ngày trước cha tôi nằm nầy để nghe mẹ tôi kể chuyện quê hương. Thằng Tường, thằng Ngãi, chú Phương cậu Luyện đều chết cả rồi

Lúc nầy khổ lắm con ạ. Trung lương, Gio Linh đi cư lên vùng Cam lộ hết ! Làng mình bị nó nhòm ngó hăm he luôn. Thằng Trình vác ra mấy xâu lựu đạn, mấy quả mình định hướng. Bài học hằng ngày của hắn đó. Nó bảo tôi đến trình diện Bác Hương, thôn trưởng, để nhận súng chia phiên gác

Tất cả mọi người trong thôn tôi lúc nầy đều có bổn phận giữ an ninh. Khách đến thôn phải nhận vũ khí chiến đấu, nhận phiên gác để thấy đêm là kẻ thù trước hết. Ở đây mỗi lần tắt mặt trời, dân làng thấy bóng đêm đáng tởm quá vì nó đang sẵn tùng với Cộng Sản tử thù. Trong lúc đó ở Saigon người ta nhìn những con đường có nhiều bóng đen là vùng của tình ái, của yêu đương

Chiều cuối năm đổ xuống rồi thật, tôi leo lên tháp canh nhìn cảnh tàn đông trên vùng trời có hai miền tủi nhục của quê hương tôi.

Qua khỏi cánh đồng thôn Gia độ là đến Trung lương. Dưới kia xa xa là đồi cát trắng dọc bờ biển Hội an chạy suốt đến cửa Tùng, Gio Linh. Bờ Bắc ở bên kia, tôi thấy rõ lắm. Trước đây tôi có thể đứng ở độ cak nầy nhận ra lá cờ hai miền bay trên cầu bến Hải, nhưng nay tan rã rồi. Trung lương và Gio linh trở thành biển lửa. Mười mấy ngàn người bồng bế nhau tìm miền đá sỏi vùng thung lũng Cam Lộ để định cư chui rúc như bầy chuột đồng, sống nheo nhóc với bao nhiêu bệnh tật. Những trận mưa nắng khốn cùng không làm hocháy lòngbằng thương nhớ quê hương. Khi còn ở Đại lộ Nguyễn Huệ, Lê Lợi, ngồi trong những vũtrường tôi mong về quê tôi, nhưng bây giờ đứng đây, nhìn những đoàn B52, những chiếc phản lực nhúc lên nhúc xuống trước mặt, tôi mơ gì nữa ? Khói lên ngùn ngụt che cả một khoảnh trời mây gió. Rồi ngoài kia nữa những đồi 46, những Cồn tiên, những đồi 183 ! Tôi nghe được từng chuỗi dài pháo kích tập thể. Tiếng đạn từ phương đó vọng về lay động cả căn gác chòi canh tôi đang đứng.

Mặt trời ối đỏ cả một vùng cấm địa tôi hướng xuống nhìn từng hàng dài chiến lũy, ở đây tất cả mọi người đều tham chiến.

Mẹ tôi giữ kíp nổ cứu hai quả mìn định hướng điều khiển bằng điện. Thằng Trình khẩu garant và bọn kia, mỗi thằng canh chừng mỗi hướng. Đếm ba mươi gỗ cửa, tôi co ro ôm súng ngồi cố tìm một đốm sao. Tuyệt nhiên không thấy có. Mẹ tôi và mấy đứa em bịt kín cây đèn dầu lửa nhét vào góc tường để đọc kinh cầu nguyện cho cha tôi. Đêm vùng quê tôi không có ánh sáng, người ta căm thù bóng đen nhưng phải chấp nhận nó để làm đường tẩu thoát.

Đèn trong nhà phải vặn rất mờ hoặc che kín chungquanh chỉ chừa lỗ nhỏ ánh chiếu thẳng lên mái nhà phản xuống. Một trái hỏa châu sau nhà chú Hoàng bắn lên, giao thừa rồi đó ! Tôi cố nhìn cố nuốt vệt ánh sáng kia vào trí não, nhưng đốm sáng bé bỏng tượng trưng sự bừng dậy nầy vụt lên rồi cũng chợt tắt biến. Tôi trao phiên gác lại cho thằng Phiếm rồi trở vào nhà. Mẹ tôi vẫn còn khóc. Mấy đứa con tôi quì sâu trước tượng Đức Mẹ. Tôi bước đến móc gói hành trang lấy ra ba bộ áo quần mới trao cho chúng. — Bất ngờ quá phải không các em ? Tối đếm được nỗi mừng trên từng nét mặt của mấy đứa em tôi. Bọn trong tổ chiến đấu với tôi ngồi nhỏm dậy nhìn quần áo mới của em tôi. Mắt nó cũng sáng lên nhưng rồi dịu xuống. Chú Đình, tổ một Nghĩa quân, nói với tôi : — Tết này con chú không có cái sơ nào nguyên để mặc cả. Mình thì sao cũng được, chứ mấy đứa nhỏ, buồn lắm !

Tôi nhìn ra bóng đêm, em tôi cũng nhìn ra bóng đêm. Chúng nghĩ gì đó ? Ngày mai các em sẽ mặc áo mới đến thánh đường nhưng các em sẽ trở thành loài thú lạ cho người ta quan sát. Các em sẽ thấy lạc lõng chơ vơ giữa rất nhiều khuôn mặt trẻ thơ hốc hác, áo quần vẫn thối. Ôi mùa Xuân, mùa Xuân bây giờ ở quê hương tôi ! Tết là gì, Xuân là gì ?. Có ai muốn nó đến lúc nầy đâu ! Hãy đi đi, đi thật xa. Xuân ạ, Không ai chấp nhận sự có mặt của mầy trên phần đất sát giới tuyến nầy cả.

HUYỀN-ANH

29-11-1967

NHÀ IN

NGHĨA - AN

Printing Office

29. Phan chu Trinh Street Đànẵng

Nhận in giấy tờ, sách báo cung cấp ấn phẩm và Văn Phòng phẩm.

☆ CHÚC MỪNG NĂM MỚI ☆

NHỮNG NĂM THÂN TRONG LỊCH-SỬ VIỆT-NAM

KỂ TỪ khi quốc tổ HÙNG VƯƠNG dựng nước đến năm MẬU THÂN này, dân tộc VIỆT NAM đã sống qua 4867 mùa xuân Trong khoảng thời gian đó, lịch sử nước nhà đã trải qua nhiều thăng trầm và biến cố về đủ mọi khía cạnh văn hóa, xã hội, chánh trị, quân sự, kinh tế, tài chánh...

Những năm THÂN đã giữ một vài trò quan trọng lịch sử vẻ vang nước nhà : hoặc là dánh dấu những biến chuyển lớn lao giữa cảnh tươi thắm, thanh bình, hoặc là ghi chép những sự nghiệp vĩ đại giữa cảnh điêu tàn, khói lửa.

Lại một mùa xuân mới !Các thứ hoa đào, cúc, vạn thọ, thủy tiên.., lại có dịp đua nở, phô sắc,gieo hương cùng vạn vật. Trong lúc mọi người đều ước nguyện một mùa xuân HÒA-BÌNH, chúng tôi muốn lần giở những trang sử cũ, ôn lại các việc can hệ về lịch sử trong năm THÂN để cùng nhau ngưỡng mộ công nghiệp của tiền nhân đã vùi bao xương trắng, máu đào trong lòng đất mẹ VIỆT NAM chạy dài từ ải Nam Quan đến mũi Cà-Mâu, ngõ hầu vững lòng tin tưởng vào một ngày mai tươi sáng, huy hoàng sắp sửa đến với dân ta..,

Vậy nhân dịp xuân MẬU THÂN, chúng tôi thử sưu tầm tài liệu này để cống hiến qúy bạn mến bốn phương một vài chi tiết về các năm THÂN đã vang bóng một thời tưởng cũng không phải là điều vô vị !

CANH THÂN (181 trước D.L.) : Đời vua Triệu Vũ Vương. Vua Hán nước Tầu phái quân sang đánh Việt Nam nhưng bị thảm bại.

GIÁP THÂN (264 sau D.L.) : Vua Ngô phân đất nước ta ra làm nhiều thị trấn để việc cai trị dễ dàng và canh phòng được chu đáo.

GIÁP THÂN (864) : Nhà Đường bên Tầu sai tướng Cao Biền sang đánh phá xứ Nam Chiếu thuộc quận Giao Châu.

NHÂM THÂN (972) : Tống triều sai sứ sang phong chức cho vua nước ta là Giao-Chỉ Quận Vương.

GIÁP THÂN (1044) : Vua Lý Thái Tôn ngự giá đánh Chiêm-Thành, phá tan quân Chiêm ở sông Ngũ-Bồ. cầm tù được hơn năm ngàn quân sĩ . Chiêm phải thần phục ta và cống hiến theo lễ Chư - hầu.

GIÁP THÂN (1104) · Vua Lý nhânTôn sai mãnh tướng Lý thường Kiệt,mang quân sang đánh phá Chiêm Thành. Bị đại bại, vua Chiêm là Chế Ma Nì phải dâng đất cầu hòa và triều cống hàng năm.

GIÁP THÂN (1164) : Vua nhà Tống đổi tên Giao chỉ Quận thành An Nam Quốc. Nước ta thành tên AN NAM khởi đầu từ đây.

MẬU THÂN (1244) : Vua Trần thái Tôn khởi công đắp Đình Nhĩ Đê và đặt ra chức Hà Đê Chính Phó Sứ để chăm nom đê điều.

NHÂM THÂN (1272) :Đời vua Trần Nhân Tôn, sử-gia Lê Văn Hưu hoàn thành bộ «Đại Việt Sử Ký» gồm 30 cuốn, đầy đủ tài liệu rất giá trị ghi chép từ đời vua Triệu Võ Vương đến nữ vương Lý Chiêu Hoàng. Nước ta bắt đầu có quốc sử từ đây.

GIÁP THÂN (1284) : Tháng tám, Trần Quốc Tuấn (Hưng-Đạo-Đại-Vương) triệu tập các vương-hầu và quân-sĩ tại bến sông Bộ-Đầu bàn kế chống đối giặc Nguyên do tướng Thoát Hoan chỉ huy hơn năm trăm ngàn tinh binh sang xâm chiếm nước ta.

MẬU THÂN (1308) : Thái thượng Hoàng Trần Nhân Tôn mất trong khi đangtrụ trìờ chùa YênTử.

CANH THÂN (1380) : Vua Chiêm Thành sang đánh phá đất Thanh Hóa, Nghệ An nhưng bị Lê Quý Ly đánh đuổi thua xiểng liểng.

✶ VÕ - LANG ✶

BÍNH THÂN (1416) : Nhà Minh tái lập nền đô hộ ở nước ta. Bọn chó săn, chim mồi, vọng ngoại (Nguyễn Huân, Lương Nhữ Hốt, Đỗ Duy Trung.) đều tiếp tay với quan thầy MINH để bóc lột đồng bào đến xương tủy, làm giầu phi pháp trên xương máu chiến sĩ và những lạm, hà hiếp, bạo tàn trong đủ mọi khía cạnh.., khiến dân chúng vô cùng phẫn uất vì quá khổ ải, lầm than !

MẬU THÂN (1428) : **BÌNH ĐỊNH VƯƠNG** LÊ LỢI lên ngôi vua, lấy niên hiệu Thái-Tổ, quốc hiệu Đại Việt.

MẬU THÂN (1788) :Ngày 25 tháng Chạp **BẮC BÌNH VƯƠNG** Nguyễn Huệ lên ngôi hoàng đế, niên hiệu Quang Trung rồi dem quân ra Bắc Hà diệt quên Thanh đang xâm chiếm nước ta.

CANH THÂN (1860) :Hồi tháng bảy, lão tướng NguyễnTri Phương khởi công xây đắp đồnkỳ Hòa (Chí Hòa) trong tỉnh Gia-Định để cố thủ và chống nhau với quân Pháp xâm lăng.

GIÁP THÂN (1884) : — Trung Hoa và Pháp ký hoà ước Thiên — Tân : vua nhà Thanh thoả hiệp không can thiệp về việc Pháp xâm lăng Việt Nam với mộng chiếm đoạt đất đai và chủ quyền.

— Việt Nam và Pháp ký hoà ước Patenôtre : vua Tự Đức phải nhượng bộ Pháp về việc cắt đất Nam Kỳ làm thuộc địa và đặt Bắc — Kỳ và Trung Kỳ dưới sự bảo - hộ của quân xâm lăng.

GIÁP THÂN (1944) : — Ngày 29-11-GT (12-1-1945), chiến hạm Lamotte-Picquet, một đơn vị hùng mạnh nhất của hải quân Pháp ở Đông Dương bị phi cơ Mỹ bắn chìm trong Hải phận Việt Nam. Hai phi cơ Mỹ oanh tạc thủ đô Saigon bị súng cao xạ bắn rớt.

— Ngày 18-12-GT (30-1-45) học giả Trần văn Giáp, chuyên viên Trường Viễn Đông Bác Cổ diễn thuyết tại Viện Bảo tàng Finot ở HANOI bằng tiếng Pháp với đầu đề : Les principales Sectes du Bouddhisme annamite (Các Tông Phái Phật Giáo VN)

— Ngày 25-12-GT (7-2-45) Saigon Chợ Lớn bị phi cơ Đồng Minh oanh tạc dữ dội : 151 người chết (31 người Âu) và 54 người bị thương (6 người Âu). Nam Vang thủ đô Cao Mên cũng bị ném bom : 100 người chết 250 người bị thương.

— Ngày 28-12-GT (10-2-45), nhân dân V.N vẫn rộn rịp sửa soạn ăn Tết ẤT HẬU như không hề có chuyện chi xảy ra. Nhà văn Hán Thu Nguyễn Tiến Lãng (con rể Thượng Thư Phạm Quỳnh) ở Huế cho tái bản lần thứ ba cuốn tiểu thuyết pháp ngữ «Indochine la Douce » (Đông Dương dịu ngọt)

BÍNH THÂN (1956) : — Tết Nguyên đán Bính Thân (12-2-1956), dân chúng được phép đốt pháo liền trong ba ngày Tết và họ cũng liên hoan tưng bừng về việc đã truất phế Bảo Đại (23-10-1955), suy tôn Ngô Đình Diệm lên ngôi Tổng thống nền đệ I Cộng Hòa VN.

— Ngày 21-3-BT (1-5-56) : Phong trào di cư chấm dứt với tổng số dân tị nạn cộng sản là 887.890. Trong số có 596.031 người về lập nghiệp tại trại định cư (156 trại ở Nam phần, 65 ở Trung phần và 34 ở Cao nguyên) Số còn lại (291.859 người) sống rải rác ở khắp mọi nơi : gia đình binh sĩ, công chức...

— Ngày 25-6-BT(1-8-56) : Sau khi họp bàn để chấm thi Quốc kỳ và Quốc ca nhưng không chọn lọc được đề tài nào xứng đáng, Quốc hội bèn quyết định gia hạn dự thí về Quốc kỳ và Quốc ca tới ngày 15-9-56.

— Ngày 23-9-BT (26-10-56) : Trong nghi lễ ban hành Hiến Pháp Việt Nam Cộng Hòa, Tổng thống Ngô đình Diệm long trọng tuyên bố :

« Tôi tin ở năng lực quật khởi của dân tộc. Tôi tin rằng trong giờ phút nghiên trọng này, toàn thể đồng bào sẽ đồng tâm hiệp lực xiết chặt hàng ngũ, cùng theo một kỷ luật chung, gắn bó thành một khối duy nhất để bảo toàn di sản quý giá của tiền nhân và làm sống lại những trang sử oai hùng của Dân Tộc »

Dân chúng được miễn thuế chợ ngày 23 và được phép đốt pháo trong ba ngày 23-24-25 tháng Chín Bính Thân.

MẬU THÂN (1968) : Xuân Mậu lại đến với toàn dân VN trong sự cuồng nhiệt hân hoan và tràn trề hy vọng với các vị tân TổngThống và Phó Tổng Thống, với các vị đại diện nhân dân trong lưỡng Viện : Thượng và Hạ mới tinh khôi !

Sau hơn hai mươi năm quằn quại vùng lầy do sự tàn phá khốc liệt của chiến tranh, toàn thể nhân dân VN thành khẩn hy vọng rằng với mùa xuân mới các vị lãnh đạo mới và Chánh phủ mới sẽ đem lại luồng gió mới để nỗ lực san bằng mọi bất công cải tạo xã hội, đoàn kết mọi tầng lớp ngõ hầu lèo lái con thuyền VN tới HOÀ BÌNH—phải làHòa bình ttong danh dự ! —và đem lại Độc lập Tự do Hạnh phúc thực sự cho toàn dân.

VÕ LANG

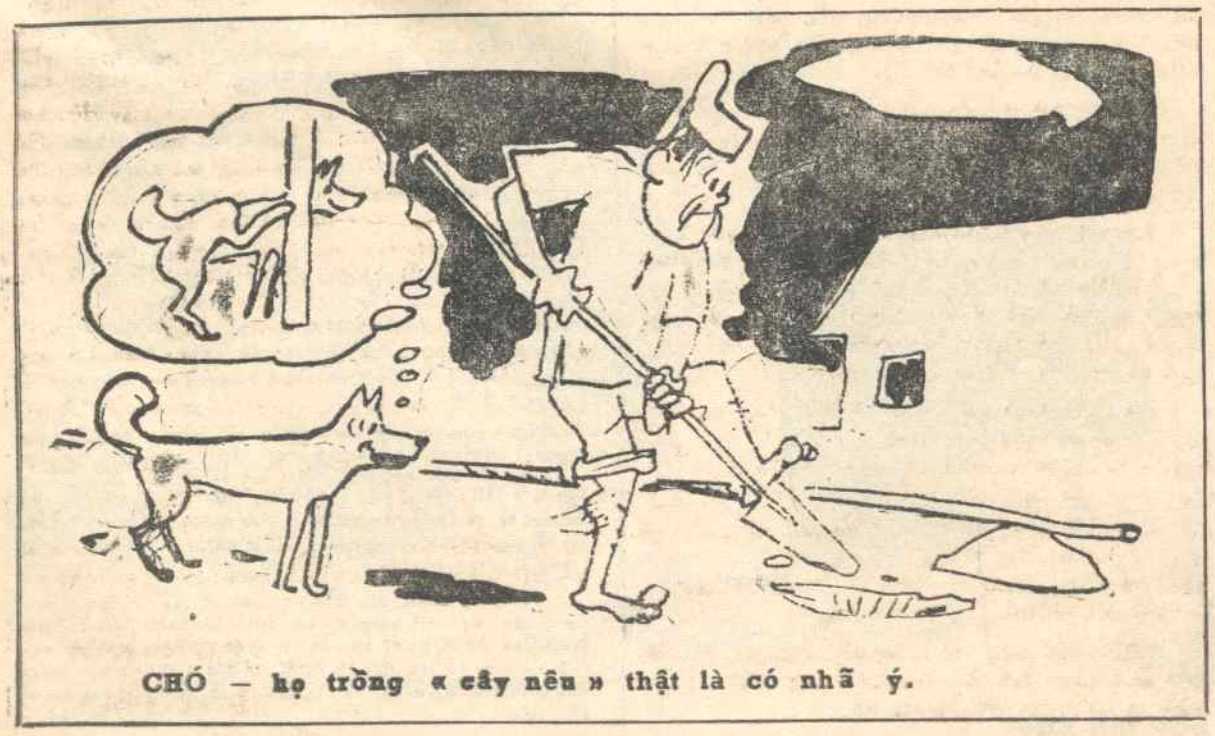

CHÓ — họ trồng « cây nêu » thật là có nhã ý.

Ô SHÔ GATSU

CHÂM-VŨ dịch theo nguyên văn bài giới thiệu phong tục Nhật Bản với người ngoại quốc, từ Trang 127, Tập 3, trong bộ NIHON-GO DOKU-HON (Nhật Ngữ Độc Bản)

VÀI LỜI TRƯỚC KHI VÀO PHẦN DỊCH :

Hoa Anh Đào nở vẫn là tượng trưng cho Nguyên Đán và Tiết Tân Xuân của Nhật Bản.

Tuy nhiên, đã từ 1 thế kỷ nay, khi dân tộc này đi ngược lại thời tiết của Đông Phương mà ăn Tết theo dương lịch thời cái thú thưởng ngoạn Hoa Anh Đào nở (**O Hana Mi**) *cũng như cái vui ngắm vịnh hoa mai, hoa đào* (**Momo No Sekku**) *nhân dịp Nguyên Đán Tân Xuân không còn nữa, bởi Tết Dương Lịch mới vào tiết trong đông, rét lạnh căm căm, sương tuyết đầy trời của phương trời này thời mấy loại tiên hoa kia đâu đã có nở. Phải chờ đến tiết Đương Xuân, nghĩa là khoảng tháng giêng âm lịch thời anh đào, mai, đào, mới cùng mãn khai, nhưng bấy giờ đã là vào tháng 2 Dương lịch rồi, người Nhật Bản đâu có còn được dịp nghỉ Tết để đi ngắm hoa nữa. Đành rằng, vào ngày Chủ Nhật thời vẫn đi thưởng hoa được, nhưng cái ý nghĩ thiêng liêng của việc các loại tiên hoa hớn hở hiện hình để cùng con người cùng vui mừng trong khí trời đầm ấm của những ngày Nguyên Đán âm lịch thời đã mất đi ở trên quần đảo vẫn được mệnh danh là Xứ Anh Đào ấy rồi. Đi ngắm hoa đẹp là phải vào những buổi nhàn tản ung dung, khi dương xuân đầm ấm, rằng sớm, rằng trưa cũng vẫn được, lan man lo cả qua rừng này dãi khắc, tối đến thời vào thưởng xuân trong một trà điếm hay trong hoa viên một danh tự mà đàm đạo xướng họa bên cạnh mấy bẻ rượu hâm nóng để rồi ngày mai lại tiếp tục du thưởng đến mãn nhãn mới không phụ lòng hoa. Nay được mỗi ngày chủ nhật, sáng vội đường đi, lướt qua vài hàng cây rồi quá trưa đã vội tranh lấy chuyến tàu mà về cho ngày mai kịp buổi làm thời còn gì là thú vị của việc du xuân thưởng hoa nữa.*

Nghĩ cũng kì cho người Nhật Bản, có nhiều việc cải cách đến quá lỗ. Ở thì cứ như Việt Nam chúng ta, công văn giấy tờ giao dịch về công tư nụ thời theo dương lịch, còn nghi lễ của đạt tiết Nguyên Đán vẫn cứ theo thời tiết của vũ trụ mà tổ chức theo âm lịch, nào có sao đâu. Cho nên, tại bài O Shô Gassu (tháng Tết) mà chúng tôi dịch công hiến dưới đây, tuy là câu chuyện do chính người Nhật kể lại cho chúng ta nghe về phong tục Tết nơi đô thị của họ, nhưng vẫn thiếu mất điểm chính là cái thú thưởng hoa trong những ngày nguyên đán của một xứ vẫn thường tự hào là thủ phủ của Anh đào Chúa hoa. Duy một điểm về sinh hoạt xã hội trong tháng Tết, tất cả công tư chức, quân nhân, lao động làm thuê đều đã được hưởng lương tháng Mười ba rồi mà còn thêm cả Bônen Kai nữa.

Vậy, Bônen Kai là gì ? Xin cho chúng tôi vào phần dịch để cống hiến bạn đọc.

– CHÂM VŨ –

THÁNG TẾT

Với người Nhật-Bản, nói đến hai tiếng «Tháng Tết» là như nhắc nhở mọi người đều phải đồng-thời giải-quyết cho xong hai công việc :kết-toán năm cũ và chuẩn-bị đầy đủ cho lễ-nghi đầu năm mới.

Tháng Tết. Ai ai cũng bận rộn, nhưng đặc-biệt là với giới thương-mại. Thôi thì kho tàng, sổ sách, hàng cũ, hàng mới, chi, thu, xuất, nhập, nhất nhất đều phải kết-toán chu-tất trước giờ cho mọi người về nghỉ Tết. Ngoài ra, với những loại mặt hàng Tết, phải lo làm sao cho có đủ để cung ứng mà giữ lấy khách, nhưng lại phải liệu bán sao cho hết trước Tết để khỏi bị kẹt vốn cũng là cả một vấn-đề.

Lại còn phải theotập quán từ xưa cổ di lưu,là gửi biếu là nhận, là đáp lại bằng tặng vật cho thân quyến bằng hữu,bạn hàng, và nhất là với những ai đã từng giúp đỡ cửa hàng mình trong suốt năm rồi. Tập quán thù lao, đáp ơn bằng tặng phẩm vào dịp cuối năm như thế này, không riêng gì đâu giới thương gia phải làm, mà là một thứ nghi lễ phổ thông tại khắp dân gian, nên các nhà bưu cuộc đều phải nhận mỗi ngày hàng đống những gói nho nhỏ rồi phân phối mau chóng đi cho kịp đến khắp bốn phương trong nước. Ai cũng phải mua, phải sắm, nên văn phòng các QuỹTiết Kiệm cứ là rối rít tít mù vì tiếp đãi khách đua nhau đến rút bớt số trữ ngân của mình.

Từ ngày 20 tháng chạp, các tiệm bánh dày mới bắt đầu nhận khách đến đặt bánh -(1)-. Trước kia thì nhà nào cũng tự giã lấy bánh dày mà dùng, nhưng bây giờ thời nếp sống đô thị thiếu phương tiện nên dân gian phải đặt ở tiệm. Công nghệ giã bánh dày cũng nẩy sinh từ đấy, nhưng là thứ công nghệ đầy khó khăn và nhọc nhằn, bởi bánh chỉ được giao sớm lắm cũng chỉ hai ngày trước Tết, mà người đặt thời nhiều, bánh lại chỉ giã được bằng cối tay và dùng toàn nhân lực. Giáp Tết mới lại phải đi sắm tre tươi và cành thông để trang trí món Kadô-Matsu (Môn Tùng) ở trước cửa ra vào.

Cây thông và cây tre đều bất chấp tuyết sương giá rét, mùa nào cũng giữ màu xanh tươi thắm: hơn nữa, cây tre bao giờ cũng hiên ngang, cang cường vươn thẳng, nên cắm tre và thông ở trước cửa trong dịp Tân Xuân là ngụ ý thỉnh cầu cho toàn gia được khỏe mạnh về thân thể và dũng cường về ý chí tiến thủ trong năm tới. Tùng, trúc, lại cũng biểu chưng cho nẩy nở và trường cửu, nên cả giới thương mại công kỹ nghệ cũng trưng bày ở trước cửa hàng, cửa xưởng để thỉnh nguyện sự vượng đạt. Cho nên, ở mấy ngày nguyên đán, mầu thông tre xanh la liệt trước các cửa hàng, lẫn với các sắc tươi vui của quần áo cùng... cùng hoạt động tấp nập của bán mua nó phô bày cái đặc thù của sức sống mãnh liệt của mọi giai tầng xã hội trong dịp chuẩn bị tống cựu nghinh tân.

Cũng ở mấy ngày trước Tết, tùy tiện-nghi mà từ doanh-trại đến công-tư-sở, đâu đâu cũng tổ-chức Bô-Nen Kai-(Vong-niên Hội)- thật thịnh soạn do công-quỹ hay chủ Hãng đài-thọ để thết đãi từ quân-sỹ đến công-tư-chức thợ-thuyền, rồi mới về nghỉ Tết Sở dĩ tiệc Tat-Niên mà gọi Vong-Niên Hội là có nghĩa từ Chính-Phủ đến tư-doanh đều mời những người đã vất vả quanh năm xây dắp cho công cuộc chung, cùng tập hợp hân hoan với nhau một bữa để ủy-lạo cho cùng quên nỗi nhọc nhằn trong năm qua và đặt ý chí tin tưởng vào việc làm ở năm tới.

Ngày Ba Mươi Tết, riêng còn giới buôn bán bận bịu từ sáng sớm đến chiều tối, khi thiên hạ đã nhà nào nhà nấy cũng quây quần quanh mâm cỗ đón Tân Xuân dưới ánh đèn rồi mới đến lượt mình đóng cửa hàng, hối hả quét tước dọn dẹp cho kịp giao thừa. Trước giờ Giao Thừa. Trước giờ Giao Thừa, các chùa chiền trên toàn quốc đều nhất loạt thỉnh lần lần dịp một, một trăm lẻ tám tiếng chuông. Mỗi tiếng ngân vang đi là như một lần tiễn đưa thời gian lùi về năm cũ và đẩy năm mới nhích lại gần. Sở dĩ, nhà Chùa giông lên 108 tiếng chuông, là bởi nhân loại đều vướng phải108 nghiệt chướng sân si khổ não;nay mỗi tiếng chuông ngân nga thong thả cũng là một lần nhắc nhở nhân tâm tự giải thoát lấy một nghiệt căn để rũ sạch khổ đau mà hưởng hạnh phúc ở năm tới. Khi tiếng chuông một trăm thứ lẻ tám vừa vang lên, ấy là khởi điểm của thời gian Nguyên Đán Tân Xuân vậy.

Sáng sớm mồng một Tết.

Sự yên lặng toàn diện càng làm nổi bật những hồi chuông lễ trang nghiêm. Mầu sắc của sương mờ bao phủ những lá cờ nền trắng khoen đỏ với những khóm tùng trúc xanh tươi trước khắp mọi nhà. Trời lạnh căm căm, Hơi thở của mọi người, dầu nhẹ nhàng, khi bay ra cũng liền bốc thành hơi trắng. Máy thâu thanh phát ra những bản nhạc chúc Tết và mừng Xuân tươi trẻ. Không một ai là không lộ vẻ hân hoan. Nhân viên bưu điện xông đất từng nhà, phát những bưu thiếp chúc Tết từ các nơi gửi đến. Đón nhận thiếp mừng xong mới xuất hành: Những tiếng chúc tụng lẫn nhau vang vang khắp các nẻo đường. Các cụ già giắt hàng đoàn cháu nhỏ tới các Đền, Chùa, lễ cầu phúc thọ.

Nam-giới thời âu-phục, nữ-giới thời ki-mono, mới và sang trọng. Thường nhật, nữ-giới đều theo âu-phục, nhưng riêng tại những đại-lễ trang trọng như nguyên-đán này là đều mặc quốc-phục ki-mono, mỗi bộ mỗi điểm xuyết hàng chục mầu tươi thắm khác nhau. ống tay dài rộng như cánh bướm, đi lại phe phất trông đến là ngoạn mục. Tà áo mới của hàng đoàn phụ-nữ cùng sột soạt pha lẫn với giọng cười nói thế thọt của người đàn-bà Nhật-Bản tạo thành thứ nhạc-điệu vui vui riêng của ngày Tết. Trẻ trai thì nhau thả diều, làm theo nhiều kiểu khác nhau và phất bằng giấy đủ mọi mầu.

Ngày Nguyên Đán

Ngày thiêng liêng đến độ, còn ai tha thiết với đồng tiền bằng giới thương mại, ấy thế mà cũng đóng cửa hàng, từ chối người đến mua với bất cứ giá nào Ban ngày, thiên hạ thời vui với lễ bái, vui với giao tế chúc tụng:chiều đến đều trở về nhà, hân hoan với món O-zo-Ni-(2)- do các bà nội trợ chủ tâm nấu thực ngon lành để cống hiến cha mẹ, chồng con, trong cái ngày gọi là đầu xuân thiên thủ như thế này. Đêm đến, mọi người trong gia đình mới quần thử vận niên bằng cỗ bài Karuta -(3)-, chơi mãi đến khuya.

Việc chúc Tết liên tục đến Mùng Ba. Từ Mùng Bốn, công tư sở đều đã bắt đầu mở cửa hoạt động.

Với người Nhật Bản, những ngày Nguyên-Đán có hai ý nghĩa. : vui vẻ và nghiêm nghị. Vui vẻ là cùng mừng đón một mùa Xuân mới, nghiêm-nghị là lấy đây làm cái mức quyết chí tiến thủ hơn năm qua.

CHÂM-VŨ dịch.

Saigon, 28-11-1967

Cuối tháng Mạnh Đông Đinh-Mùi

— (1) -Biểu-chưng cho thực-phẩm ngày Tết của Việt-Nam là bánh chưng, của Nhật-Bản là bánh dày.

— (2) -*O-Zô-Ni* -(Món tạp-chử) —, Món canh đặc-biệt chỉ nấu trong dịp nguyên-đán, lẫn cả thịt, cá nấm, dưỡng, miến và nhất là bánh dày. Không bánh dày thời không thành O-Zô-Ni được.

3) Karuta (cối bài),— Lối chơi bài vui, gồm 1 quyển có ghi 100 bài thơ hay, chọn lọc qua các thời đại cổ kim với 100 con bài, trên mỗi con có in một trong những bài thơ trong quyển « cái », Đem trào lộn 100 con bài, bày ngửa hỗn độn bề mặt có in thơ ngửa lên trên, Một người cầm sách, xướng lên bất cứ bài thơ nào, ai nhanh mắt nhặt được bài thơ ấy trước là thắng vàn bài.

Ai thắng nhiều vận thời tin mình sẽ gặp nhiều may mắn trong năm mới, - Chúng tôi cần trình bày thêm, trên thế giới Nhật Bản còn đi trước hơn cả các quốc gia cộng sản về việc triệt để cấm đỏ bác, dầu là «*giải trí gia đình*» cũng không được, Người đánh bạc đều bị kết án tù, chứ không có lệ phạt tiền.

HẾT

– Đầu năm khai... cái gì bây giờ đây.

CƠN BÃO BẤT THƯỜNG ĐÊM CUỐI NĂM...

của CHÀNG-PHI

GIỮA đêm 30 Tết của cái năm đó một trận mưa lũ phủ phàng trút ụp xuống miền Cao Nguyên Darlac núi đồi trùng điệp. Gió ngàn gào thét, dập vùi lộc non, mốn gãy những cành cây mền yếu.

Thỉnh thoảng một vài tia chớp lòe sáng soi sỏ những căn nhà cây cao căng nằm nép trong khung lũng tứ bề rừng núi bao quanh.

Đó là «buôn» Đa Prong, cách tỉnh lỵ Ban Mê Thuột chừng non Hai chục cây số ngàn về phía Bắc.

Không một tiếng côn trùng và cọp cũng thôi gầm trong hốc đá, rừng sâu...

Vạn vật như run sợ trước cơn bão rừng quái gở đến không đúng mùa.

Tuy vậy, trên con đường mon đất đỏ trơn như mỡ, thoai thoải dốc từ trong khu rừng rậm bò ra, một thanh niên Thượng mình vận áo ngắn, tụt tay, màn sặc sỡ, phía dưới quấn khố, tay cầm con dao to bản, đang rảo cẳng bước về « buôn ». Dường như anh không để ý đến mưa gió đang quất tới bời lên người. Thỉnh thoảng anh lại nhổ nước miếng vào tay rồi đưa lên thoa vào những con vắt nhầy nhụa, béo lẫn, lạnh buốt đang bám chặt lấy đa cẻ anh và thản nhiên dứt từng con một vứt mạnh xuống đất.

Thanh niên lội qua 1 con suối bước men theo những rầy sắn để vào «buôn».

Không một tiếng chó sủa.

Đến trước căn nhà sàn thấp lè tè ở cuối «buôn» thanh niên cúi khom lưng tụt đôi giầy trận cao cổ không cột giầy ướt sũng và bê bết những bùn đỏ, đoạn bước lên thang tre. Anh mở mạnh cánh liếp nhà.

— Sao về trễ thế Y Srot ? Cháo bắp nguội hết rồi !

Người vừa hỏi anh là một ông già đang ngồi hút thuốc bên bếp lửa, cạnh hủ rượu «cần», đầu ống cong vòng còn ướt. Ông không thèm ngửng đầu nhìn anh mà cũng chẳng cần đợi câu trả lời của anh.

Ông già đó là cha Y Srot.

Y Srot im lặng. Nhưng đôi mày anh hơi nhíu lại. Trong 1 giây, cặp mắt anh thoáng đưa một lượt khắp căn nhà. Vẫn cái khung cảnh nghèo nàn quen thuộc, nơi anh đã ra đời và sống cho đến ngày nay : 2 manh cói trải trên sàn cây dùng làm chiếu lúc nào cũng buông mùng nâu ám khói gần biến thành mầu đen, cái trạn để bát đủa op ẹp, bốn chiếc ghế tre thấp vứt lỏng chỏng quanh bếp lửa ở chính giữa nhà: vài con dao lưỡi cong, chuôi đài lê thê dắt bên vách gần cái nồi đã «lên nước» đen bóng, ít cái lu nhỏ đựng nước kê ngay cạnh cửa ra vào...

Bỗng Y Srot nhếch môi cười. Nụ cười chán nản, chua chát...

Anh bước lại góc nhà kéo chiếc màn vải dệt tay, đường chỉ sặc sỡ, quây kín thành căn phòng nhỏ rồi lẳng lặng thay áo, khố, trong khi bà ngoại anh bầy thức ăn trên một thùng gỗ thay bàn.

Nghe tiếng thìa chạm vào bát, Y Srot vội nói vọng ra :

— Con không ăn đâu bà ơi...

Bà cụ thở dài. Không nói một tiếng, bà lại lúi húi cất thức ăn vào trạn.

Bên ngoài, mưa gió vẫn rít lên ghê rợn, mỗi lúc một tăng.

Và có lẽ chẳng một ai trong «buôn» Đa Prong đêm đó nghĩ rằng vài tiếng đồng hồ nữa là tới Giao Thừa để bước sang một năm mới, cái Tết đầu năm âm lịch rất tha thiết đối với người Việt...

✠

Ngồi bó gối bên bếp lửa, Y Srot thầm đoán rằng có lẽ lúc này người thiếu nữ Việt đó đang lo sợ ghê lắm. Và cái ý nghi này ám ảnh anh từ lúc anh bỏ nàng trong 1 căn nhà lá hẻo lánh cất sơ sài giữa rừng.

Nét mặt anh cau lại dần dỏi cương quyết.

Định mệnh đã cho anh gặp gỡ một thiếu nữ người việt lạc lõng trong rừng suối nước chảy ra sông Ea Kroug thuộc vùng Krong Buk nổi tiếng nhiều thú dữ.

Anh không còn nhớ gì nữa, ngoài khuôn mặt trắng nhợt nhạt nhưng đẹp một cách lạ và cái thân hình mảnh mai, thon thon, mềm mại của nàng mà anh đã che chở trong tay để chống lại với bão táp trong khi dìu nàng vào căn chòi lá bỏ trống của những người thợ săn ở giữa rừng.

Y Srot sống lại cái phút thần tiên đó, cái phút mà hơi nóng của thiếu nữ truyền sang người anh làm cho anh ngây ngất.

Máu bốc lên đầu khiến hai gò má anh nóng bừng, đôi mắt long lanh quắc sáng hẳn lên.

Cha anh hít một hơi thuốc, liếc nhìn anh rồi lại hướng cặp mắt vào những ngọn lửa chập chờn trên bếp, nét mặt ông trầm ngâm như đang mải suy nghĩ lung lạc lắm. Kỳ thật ông chẳng nghĩ gì ngoài cái bướu to tướng ông mang ở cổ.

Y Srot thở dài. Đời sống trong gia đình anh không bao giờ thay đổi cả. Mới hỏi chiều đây anh còn bằng lòng với cuộc sống ẩng lặng đó.

Cái cảnh cha anh ngồi hút thuốc, mút rượu cần bên bếp; bà ngoại anh lo dọn dẹp bát đĩa hay chẻ củi đối với anh là cảnh thân yêu, quen thuộc. Nhưng đêm nay anh bỗng thấy chán nản, không muốn nhìn nó nữa.

Anh muốn có một cuộc sống khác. Tuy không hiểu nghĩa 2 tiếng « cách mạng » là gì, nhưng sự thật lòng anh lúc này đang ao ước làm một cuộc cách mạng đời sống.

Anh một thanh niên không hề có tham vọng và chỉ thích sống một cách bình dị !

Mưa vẫn quất tơi bời và gió vẫn gào thét tàn phá vạn vật.

Căn nhà sàn bằng cây và tre rung lên dưới sức mạnh của những trận gió ào ạt thổi.

Gió lùa qua kẻ vách quạt lửa trên bếp cháy bùng bùng.

Cả người cha lẫn người con đều không nhúc nhích. Hình như họ đã quá quen với những trận mưa gió phủ phàng như thế rồi. Họ không biết sợ là gì nữa.

Y Srot cau nét mặt, cắn lấy môi dưới làm nổi bật đường gân trên trán. Anh có một vẻ đẹp rất man dại, khỏe mạnh và đôi mắt sáng ngời của anh loè những tia nhìn thông minh, chân thành,

Gió bão không làm cho anh sợ hãi, nhưng ý nghĩ thiếu nữ Việt nọ đang lâm nguy khiến anh lo ngại.

— Chưa đi ngủ sao, Y Srot ? Bà ngoại hỏi anh. Y Srot rùng mình. Anh nhìn sớn sác quanh mình, và, như vừa thoát khỏi một giấc chiêm bao hãi hùng, anh trả lời cộc lốc :

— Chưa !

— Mưa gió như thế này nếu kéo dài chừng vài bữa nửa thì ngô khoai tróc gốc tróc rễ hết. Và Tết năm nay ở ngoài tỉnh hẳn mất vui như mọi năm. Nhưng mai vào rừng tha hồ nhặt xác chết loài thú đem về nướng ướp muối để dành ăn... không biết ngày mai bao có thể dứt được không nhỉ?

Không một ai đáp lời bà lão, bởi không ai nghe bà nói gì cả.

Y Srot cảm thấy bối rối quá. Lần thứ nhất trong đời anh, trái tim anh đập mạnh vì một người con gái. Anh cố tìm hiểu xem tại sao trái tim mình đập mạnh và tâm hồn lại thác loạn khi đứng trước mặt nàng. Nàng là một thiếu nữ xa lạ và anh không hay biết gì về nàng hết ngoài cái sự nàng là người Việt, có lẽ người miền Trung. Điều này anh đoán biết được liền, trước hết là cách phục sức, lối để tóc dài, và sau là cách ăn nói mềm dẻo văn hoa, lịch sự của người thiếu nữ.

— Chưa đi ngủ sao Y Srot ? Bà ngoại anh lại nhắc lại câu hỏi hồi nãy.

Y Srot hơi cau mặt, gắt :

— Tôi đã bảo chưa mà!

Cha anh xem vào .

— Bà cứ để kệ nó. Nếu nó còn muốn thức thì bà giục nó làm gì ?

Bà lão nhìn cháu thở dài :

— Bà xem con có vẻ buồn lắm... Có chuyện gì thế Y Srot ?

— Không ! Y Srot đáp.

Cha anh lừ mắt nhìn anh :

— Mày hồn lắm đó, Y Srot ! Mày trả lời bà ngoại thế hả ?

Y Srot đứng dậy, đi lại bên trạn, mở lấy ra 1 khúc bánh ngô trộn gạo và miếng thịt trâu muối khô dét, gói tốt cả vào mảnh giấy củ đoạn khoác áo mưa rộng phùng phình đi ra cửa.

Một luồng gió lạnh bướt ùa vào nhà, thổi tung tro trên bếp và bứt từng chùm bồ hóng rơi lã tả khắp sân nhà.

Người cha cũng không buồn hỏi xem con ông đi đâu giữa lúc mưa gió như vậy. Ông chụm thêm củi vào bếp rồi lặng lẽ quấn thuốc hút...

✡

Thiếu nữ người Việt vẫn còn đó, trong căn chòi lá hẻo lánh giữa rừng. Nàng nằm thiếp trên đống lá rừng dùng làm nệm bên đống lửa đã gần tàn.

Y Srot cởi áo mưa vắt lên chiếc xà thấp đoạn rón rén bước lại bên ô lá, đưa tay nhẹ đặt lên trán thiếu nữ. Anh nghe ngóng một lát rồi cúi xuống quơ mấy cành cây khô đặt lên đống than âm ỷ, thổi cho bùng cháy trở lại.

Anh ngồi xuống cạnh thiếu nữ và quay đầu nhìn nàng bằng cặp mắt trìu mến nhưng ái ngại.

Nàng vẫn ngủ thiêm thiếp

Nàng đẹp quá !Y Srot chưa hề thấy một cô gái Thượng nào đẹp bằng nàng. Anh đưa tay sờ lưng nàng xem áo đã khô chưa.

Người anh bỗng lại rạo rực. Anh bừng hiểu anh đã bắt đầu yêu thiếu nữ người Việt.

(Xem tiếp trang 22)

TAO CHỈ SAO LỤC

★ Truyện vui của **HÙNG TÂM**

★ *Riêng tặng độc giả mục « Thắc mắc của Lính »*

ĐÊM nay, ngồi đọc lại chồng thư của độc giả bốn phương đã gửi về từ một năm qua để hoặc xin giải đáp thắc mắc hoặc khen, hoặc chê, lòng tôi xốn xang, chợt buồn rồi lại chợt vui. Thư khen thì vui thư chê thì buồn ! Có thư hỏi những vấn đề rất khó, vừa đọc qua thấy toát mồ hôi. Nhưng khi rở lại chồng báo cũ, thấy mình trả lời rất công phu nghiên cứu nên lại thầm tự hào thoải mái.

Xếp riêng thư chê trách ra một bên, thấy cũng không phải là ít. Có độc giả đã mắng trách nặng lời, cho rằng những sự vụ văn thư nêu ra trong một vài bài trả lời là không đúng vì độc giả đã thamchiếu các SVVT đó để làm đơn xin giải quyết các trường hợp của độc giả mà đều bị đơn vị trả lời là không có SVVT nào như vậy cả.

Buồn thật ! lỗi này không biết tự đâu nhưng chắc chắn không phải người phụ trách mục «Thắc mắc của lính» dám «phiệu» ra những sự vụ văn thư đó.

Nghĩ mình đã có công sưu tầm mà còn bị mắng oan lỗ vốn. Không biết cái «oan» này có giống oan Thị Kính ? Nhưng có điều « năm hết tết đến » cũng cần dốc hết bầu tâm sự để may ra sang năm mới độc giả có thể thông cảm cho chăng ?

Đang phân vân chưa biết minh oan bằng cách nào thì chợt nhớ đến một truyện vui khả dĩ có thể mượn đó làm lời biện minh cho trường hợp của mình, nên xin kể lại rành mạch như sau :

Bằng gặp Phúc một sáng mưa phùn gió bốc lạnh như cắt da tại một quán nước trên đường đi chợ Huyện. Mỗi năm vào ngày 26 tháng chạp.Huyện nầy thường mở hội chợ lớn tục gọi là chợ « Tế Đức Cao Tổ ».

Thường thường từ 26 trở đi là nhân dân đã nghỉ mọi công tác, cả những nhà nông cũng nghỉ cày bừa để chuẩn bị tết nguyên dán.Người ta đi chợ Tết để trưng diện, để đánh bạc, để mua sắm, để hẹn hò và nhất là để tìm duyên.

Thôi thì đủ cả : « thóc lúa, lợn gà, hoa quả quần áo,tranh tết, câu đối và các đồ chơi của trẻ con. Có lẽ thiên hạ đều đổ xô nhau vào ngày hôm 26 để đi bán mua, nên tuy trời mưa phùn mà người cứ động nghẹt như nêm cối ». Nhưng đông hơn cả là các bàn cờ cua tôm cá mạt chược, tứ sắc,cò quay, xóc đĩa, đáo lỗ, đáo vạch, đá cầu, đánh búng v.v...

Tục truyền rằng 38 xã thuộc Huyện này trước đây là biển cả mênh mông. Cụ Cao Tằng Tổ 80 đời của nhân dân địa phương cũng vì một canh bạc chợ Tết cuối năm mà phải vong gia bại sản, nên mới đưa vợ con xuống thuyền định vượt trùng dương xuôi về miền Nam tìm kế sinh nhai nhưng thuyền trôi dạt tới đây thì có một «cồn trắng» nổi lên, nên cụ Cao Tổ lập tức áp thuyền vào cho gia đình lên cồn, rồi mỗi ngày phù sa bồi lên, cồn càng rộng lớn, cây trái mọc ra, chim muông tìm đến. Cụ Cao Tổ nghiễm nhiên trở thành một Tù trưởng con cháu ngày sinh sản ra cho đến nay thành một Huyện to lớn có tới ngót nửa triệu dân số.

Chợ Huyện tục còn gọi là chợ « Cồn trắng » có lập một ngôi chùa thờ Đức Cao Tổ.Hàng năm, ngày 26 tháng chạp trong Huyện ai không đi dự chợ được thì lòng áy náy không yên. Trong 38 xã, tuy đã có nhiều xã theo đạo Thiên Chúa mà cũng vẫn giữ tục lệ đóng góp phần tế Tổ và chi phí hội chợ vào ngày chợ phiên 26 tết.

Thanh thiếu nữ trong Huyện đến thời kỳ cập kê đều có quan niệm rằng : muốn thành vợ chồng mà gia đình có hạnh phúc thì ngày chợ phiên « tế Tổ» phải đi chợ đánh bạc để kỷ niệm ngày lễ Đức Tổ lập nghiệp tại cồn trắng. Và có lẽ thời phong kiến bọn quan lại,cường hào ác bá cũng đã lợi dụng lòng thành tín của đám dân địa phương chất phác mà mặc tình tổ chức cờ bạc bịp để bóc lột nhân dân

Có gia đình dành dụm, cả năm để rồi một ngày chợ phiên 26 là nướng trắng tay, có khi phải đợ ruộng, đợ trâu, cầm cố tư điền, thổ trạch, lâm vào cảnh đói rét, ba ngày tết đành đóng cửa vợ chồng con cái ngồi nhìn đói nhìn nhau sầu tủi, vì tục lệ còn ngặt nghèo là sau ngày chợ « Tế Tổ » đến ngày mồng ba Tết dù bố mẹ, anh em cũng koông ai cho ai vay mượn, họ tin rằng cả năm sẽ bị lận đận, có khi còn phải « tha hương cầu thực» hoặc cho vay hay đi vay tức là chà đạp lên tập quán cổ truyền và danh Thánh đức Cao Tổ.

Năm ấy, Bằng được phép cha mẹ cho đi chợ 26 cả ngày, nghĩa là đi từ 5g sáng đến 10g khuya mới phải về, còn cứ thường lệ mọi năm, học sinh như Bằng chỉ được đi buổi sáng, buổi chiều phải ở nhà coi nhà cho người lớn đi.

Trên đường đi chợ Huyện vì mưa phùn thấm áo rét quá, Bằng phải ghé vào một quán nước để xin chút lửa hơ cho đỡ lạnh Bà quán dẫn Bằng xuống bếp thì Phúc đã ngồi bên đóng lửa hai đứa cùng hơ chung và bắt đầu làm quen nhau

Phúc bàn với Bằng kế hoạch đánh bạc bịp, tuy hai đứa chưa quá 14 tuổi. Phúc có hai có hai đồng tiền, một đồng cả hai mặt cùng sấp, một đồng cả hai mặt cùng ngửa Bằng và Phúc sẽ coi như không quen nhau, đến chợ Phúc ngồi búng cái, Bằng ngồi đánh, nhưng thỉnh thoảng Bằng tráo đồng tiền một mặt vào cho Phúc búng, và nếu làng đánh mặt không trúng mà nhiều. Phúc bán thì Bằng «cân» liền để Phúc làm ra vẻ xót xa vì thua đậm.

Có khi đồng tiền sấp rền ca làng và cái khát nước ngửa, chỉ một mình Bằng cân (vì lúc ấy Bằng tráo đồng tiền hai mặt cùng sấp vào rồi mà). Cái đã thua, cả làng cùng thua chỉ có Bằng là được, mà cái thua thì cả làng không còn ai nghi ngờ đồng tiền một mặt. Sau đó, số tiền được, Phúc và Bằng chia nhau đều.

Tết năm ấy hai đứa chơi như phá, sắm đủ mọi thứ, vì canh bạc chợ phiên không ngờ mà hai đứa được nhiều đến thế. Phúc với Bằng ở cách nhau một làng, nhưng từ canh bạc chợ 26 trở đi thành ra đôi bạn rất thân Làm gì và ở đâu hai đứa cũng có nhau sống như thế được vừa 3 Tết thì chiến tranh lan tràn đến địa phương này.

Việt Minh tiêu thổ kháng chiến, nhà thờ đức CaoTổ và chợ Cồn Trắng cũng bị triệt hạ. dân cư xơ xác tản loạn ngày đêm nơm nớp vì sợ bom đạn, gia đình Bằng tản cư, thế là hai đứa xa nhau và mất liên lạc từ ngày ấy...

II

Hôm nay hoa mai lại nở, thiên hạ lại rộn ràng tấp nập đi sắm Tết. Cuộc chiến tranh tàn khốc của Điện Biên Bắc Việt lại tái diễn ở miền Nam. Bằng rời đơn vị về Saigon sau 3 năm chiến đấu gian khổ ở tiền đồn. Tuy lòng băn khoăn lưu luyến vì mối tình đồng đội và những kỷ niệm êm đềm trong suốt thời gian 3 năm phục vụ tại một đơn vị dã chiến, nhưng Bằng cũng cảm thấy rạo rực.

Không phải anh sungsướng vì được gọi về phục vụ ở hậu phương. tránh được cái gian khổ cực nhọc và sự nguy hiểm đe dọa hàng ngày hàng đêm của người chiến sĩ tiền tuyến Nhưng anh em xao xuyến rạo rực vì vô tình lần này Bằng lại được thuyên chuyển đúng ngay về nơi người yêu lý tưởng của anh đang ở.

Các bạn đồng đội tiễn Bằng ra xe để lên đường về đơn vị mới có bạn đã âu yếm siết tay anh và nói!

— Từ nay chúng ta tạm xa nhau, tuy nhớ nhau thật, nhưng chúng tôi mừng vì anh sẽ được hội ngộ với Lan Hương. và chúng tôi chúc anh một tương lai đầy hạnh Phúc

Bằng cảm động đến ứa nước mắt. Hình ảnh Lan Hương thùy my đôi mắt mơ huyền tóc thề óng mướt luôn luôn đột hiện rõ ràng trong trí nhớ Bằng.

Bằng và Lan Hương yêu nhau gần hai năm rồi, nhưng chưa gặp nhau lần nào vì Bằng ở tận tiền đồn xa xôi, hẻo lánh nên chưa có dịp nào về Thủ đô. Ngót 2 năm qua, cứ một tháng họ lại nhận được một thư của nhau, Lan Hương có gửi ảnh cho Bằng và Bằng cũng đã gửi ảnh cho Lan Hương

Chuyến này về Saigon, Bằng hy vọng gặp Lan Hương để bàn tính chuyện hôn nhân. Bằng hình dung ra những buổi gặp gỡ vô cùng lý thú, Bằng nhất định sẽ làm cho Lan Hương phải ngạc nhiên sung sướng nên Bằng không báo tin cho Lan Hương biết là anh được đổi về Saigon.

Chuyến xe đò từ Đà Lạt về Saigon lại bị kẹt ở gần Định Quán vì đường bị Việt Cộng đào và gặp trận mưa đêm nên thành sình lầy. Ngồi ngót một buổi trên xe. Bằng đã mang thư LanHương ra say sưa đọc.Bằng không nhớrằng mỗi bức thư phải đọc mất mấy phút, nhưng thư dài và duyên dáng, rí rõm làm choBằng quên hết nỗi bực dọc vì nạn xe kẹt.

Những bức thư này đã được Bằng xếp cẩnthận theo thứ tự ngày tháng trong một hộp bằng sắt sơn màu xanh hy vọng.

Bằng dự định về Saigon sẽ bảo Lan Hương đưa tất cả thư của Bằng gửi cho Lan Hương rồi đếm lại xem ai nhiều, ai ít. Đời Bằng có lẽ không baogiờ sung sướng và lòng Bằngcũng có lẽ không bao giờ hồi hộp bằng lúc này. Xe kẹt có một buổi mà Bằng có cảm tưởng như lâu tới cả mấy ngày !...

III

Ba hôm nay, tối nào Phúc cũng thức đến 12g khuya để viết. Bằng vì mới đến còn đang mệt nên ít đi chơi và vừa tối đã ngủ, nhất là Bằng buồn vì ngày nào đến nhà Lan Hương cũng không được gặp nàng. Hỏi thì người ta cho biết nàng không có ở đây và chỉ nhờ địa chỉ mà thôi. Có lẽ Phúc cũng biết Bằng buồn và mệt nên anh có ý để cho bạn nghỉ ngơi.

Hôm mới đổi về. Bằng được xếp đặt cùng ngủ một phòng với Phúc. Sau một lúc chuyện trò hàn huyên, hai người nhận ra được nhau. Phúc sung sướng ôm chầm lấy Bằng. Xa cách từ ngày chiến tranh bùng nổ, gia đình tản cư lưu lạc Bằng nhập ngũ rồi theo Quân Đội vào Nam. Phúc cũng thế, Cả hai gia đình họ đều kẹt lại bên kia vĩ tuyến Họ đang cô đơn tình cờ hôm nay lại gặp nhau, cùng sống và cùng theo đuổi một mục đích thì còn gì sung sướng hơn.

Bằng nhờ đó cũng đỡ buồn giữa lúc đang hoang mang không hiểu thái độ của Lan Hương ra sao mà mấy bữa nay Bằng đã kiếm hoài không gặp.

Nhưng rồi một buổi tối, Phúc đi ra phố để kiếm mua mấy cành mai, Bằng ở nhà ngồi buồn quá nên đi lục ngăn bàn Phúc kiếm một cuốn sách để đọc. Và, Bằng đã vô cùng sửng sốt... Tại sao ?

Bao nhiêu thư của Bằng gửi cho Lan Hương đều để cả trong ngăn kéo bàn Phúc.

Bằng muốn điên đầu vì bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong óc, hay Lan Hương yêu Phúc nên nàng đã trao hết thư của Bằng cho Phúc, hay Lan Hương là em gái Phúc ?

Không... Phúc cũng như Bằng chỉ vào Nam có một mình.

Bằng vơ cả xấp thư, hấp tấp chạy ra phố kiếm Phúc, vì miệt tỉnh nhỏ: phố xá chả có bao nhiêu nên rất dễ kiếm Lúc ấy Phúc đang ngồi trong một quán cà phê, Bằng kéo ghế ngồi bên rồi nóng nảy hỏi:

— Mày có ai quen là Lan Hương Không ?

Phúc mở to mắt nhìn Bằng ngạc nhiên :

— Ồ, thằng này tò mò quá. Để chừng mày lục thư tao ở trong ngăn hộc chắc. Nhưng Lan Hương là tao... Mỗ là Lan Hương chứ còn ai.

Bằng thuột mặt ra nhưng vẫn nghi ngờ.

— Mày đùa dai kiểu gì thế ?Tao hỏi thật mà.

Phúc nhìn Bằng từ đầu đến chân rồi hỏi :

— Tao hỏi câu này nhé. Chừng mày là... Hoàng Bằng chứ không phải Nguyễn văn Bằng như tên trong quân bạ của mày sao ?

— Thì đúng rồi. Hoàng Bằng là bút hiệu của tao mà.

Phúc phá lên cười :

— Thôi thế là vỡ hủ rồi, bỏ mẹ không. Tao tưởng là đùa anh chàng đa tình nào chơi không ngờ lại trúng vào mày.. xin lỗi nghe... !

(Xem tiếp trang 24)

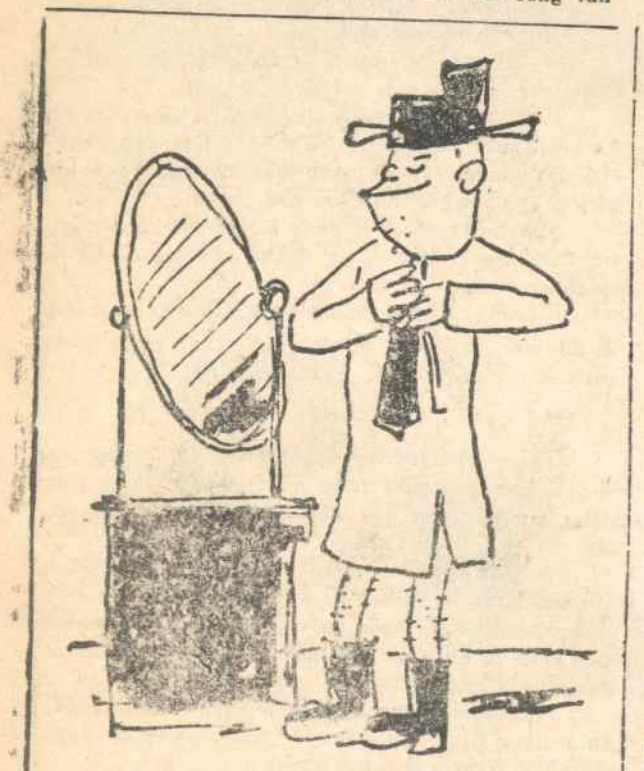

— Thế ra «Mi-ni-Duýp» gia đình tao đã phát minh từ mấy trăm năm rồi mà bọn trẻ cứ tưởng bở...

NĂM KHỈ NÓI CHUYỆN KHỈ

CÔ một thứ tối kỵ đối với dân nước bốn nghìn năm văn hiến trong những ngày đầu xuân. Đó là cái con khỉ. Nói về khỉ thì đấy là một trong các giống sinh vật được dân xứ mình biết mặt biết tên kỹ nhất. Nhưng trước hết cũng phải xác định cho rõ ràng minh bạch về cái lý lịch của loại khỉ mà chúng ta sẽ đem ra bàn nhân đầu năm khỉ.

Ngôn ngữ Việt Nam có nói về bốn (4) loại khỉ

1) Khỉ. 2) Khỉ gió. 3) Khỉ khô. 4) Khỉ ướt.

Giống khỉ thứ nhất có tính cách bình dân và phổ thông nhất vì có thể nhận diện nó một cách chính xác, chỉ có 3 thứ «khỉ gió», «khỉ khô» và «khỉ ướt» thì hơi có phần tế nhị.

Trước hết, nói về hai chữ «KHỈ GIÓ» Trong thực tế thì chưa có ma nào biết dung nhan nó ra sao.

Đại để nó cũng như ma quỷ thánh thần, chỉ nghe nói thôi chứ kỳ thực thì tự cổ chí kim chưa ai chụp được một bức ảnh trắng đen hoặc ảnh màu để đem trình bà con xem chơi cho cổ bằng chứng cụ thể. Nhưng nếu xét theo khía cạnh ngữ học thì giống « khỉ gió » chẳng đâu xa lạ. khỉ gió tức là... Xin xác định thêm đó là người đàn ông coi trai.. Cái ông (hoặc anh) khỉ gió này làm người ta hết hồn ! Ấy đấy ! Sự thực đôi lúc phũ phàng nhưng biết làm thế nào ?

Bây giờ đến cái giống «khỉ khô».

Nếu khỉ gió là người thì khỉ khô lại là một sự vật vô hình vô ảnh. Chẳng hạn, người ta than : Trời ơi ! làm ăn thế này thì còn ra cái khỉ khô gì nữa !

Và cũng lắm khi hai chữ khỉ khô được dùng để mỏ con khỉ đã hồn lìa khỏi xác nhưng được phơi khô để làm thuốc gia truyền (chữa bệnh chi thì không được rõ).

còn như giống khỉ ướt thì trong pho truyện « hán sở tranh hùng » có đoạn ghi Hạng Võ bị kẻ thù chê là giống « khỉ ướt đội mão » (vì hạng võ làm vua)

Như thế tức là xong phần kiểm tra lý lịch của giống khỉ.

Bây giờ mới thực sự vào đề

Trong các loài sinh vật trên quả đất thì có lẽ chỉ có cái giống khỉ là nó khiến cho giống người cảm thấy phiền phức nhất.

Phiền phức không phải vì nó làm hại chi loài người, mà phiền ở cái chỗ là nó trông hao hao giống con người quá cỡ ! Cũng hai chân hai tay — tay cũng năm năm ngón, chân cũng năm ngón Cũng ngón cái và ngón phụ, Cũng móng miếc như nhau. Mắt trông cũng na ná như mắt người, mũi trông cũng đại khái như mũi người; tai và răng cũng thế. Đã vậy giống Chimpanzé thỉnh thoảng lại còn nổi hứng nhe răng, nheo mắt cười một phát —thế mới phiền.

Chỉ có điểm khác biệt nhất giữa khỉ và người là cái đuôi. Dĩ nhiên đây chỉ bàn đến phần hình dáng. Về mặt tinh thần, học vấn thì chắc chắn là người phải hơn khỉ — Xin ai nấy cứ việc an tâm ! Và cái bằng chứng hiển nhiên nhất sự thông minh của loại người so với giống khỉ là ở chỗ chỉ có người mới bắt được khỉ bỏ vào chuồng và cũng chỉ có người mới chặt được đuôi khỉ để uống máu (nghe nói bổ lắm) hoặc là trói gô cánh khỉ cu cậu lại và đập vỡ đầu múc óc nhúng dấm ăn chơi như ở Hong Kong, Thượng Hải gì đó. Nhưng từ khi lão Darwin trình làng cái thuyết « sinh vật biến hóa » (évolution des espèces) thì giống người lại càng có ác cảm tợn đối. với giống khỉ — hay nói đúng hơn là có một số người nào đó không ưa gì sự hiện diện của giống khỉ trên trái đất. Đầu đuôi chỉ vì cụ Darwin nhà ta tuyên bố thẳng thừng rằng thì thủy tổ của giống người là khỉ. Điều đó đã đưa đến những vụ đấu khẩu kịch liệt.

Đại văn hào Voltaine của nước Pháp xưa kia đã có lần lắc đầu nguầy nguậy mà tuyên bố.

— « Không được ! không thể nào mà cánh tay ngà ngọc của một bà hầu tước lại là di tích biến hóa của một con khỉ» (Nếu ghi chú rằng chữ «hầu» có nghĩa là «khỉ» theo chữ Nho thì về mặt ngữ học hai chữ «nữ hầu tước» và «khỉ» quả là có tương quan mật thiết.)

VÔ THƯỜNG ĐẠO NHÂN

Nhưng mặt khác, khoa học gia Jean Rostand, hiện có chân trong hàn lâm biện pháp, đã có viết trong cuốn «Darvin» do ông biên soạn rằng : « Về phần tôi thì thà tổ tiên tôi là giống khỉ biết liều mình cứu nhau còn hơn là một giống người man rợ chỉ biết đồng loại như ngoé hoặc đem đồng loại ra làm con sinh trong các cuộc tế thần dã man và khả ố »

Ai phải ai trái, ai có lý ai không có lý thì mỗi người đều có quyền rút lấy một kết luận riêng. chỉ cần biết là cái giống người ở cổ chí kim vẫn có cái tín thích đổ lỗi cho kẻ khác

Dân Do Thái có cái lệ tống cổ một con dê đực vào sa mạc để cho nó gánh chịu hết mọi tội lỗi của mình trước thượng đế. Chữ Pháp gọi con dê đó là «Boucémissaire».

Đối với khỉ thì giống người — hay đúng hơn là dân Việt Nam lại đổ lỗi cho nó theo kiểu khác.

Làm một điều gì sai lầm, người ta vội kêu : «Làm thế này thì khỉ quá»! Phàm có đứa diễn trò lố lăng, múa rối thì thế nào cũng có kẻ mắng» chúng bây làm cái trò gì vậy ?».

(Tiếng Pháp có câu «Jaire des singerier» (làm trò khỉ) Tiếng Anh cũng có chữ : «Monkey business (chuyện mờ ám).

Câu thông dụng nhất là : « rõ khỉ » !

Nhưng khỉ đâu chẳng thấy. chỉ thấy toàn người là người. Đại để thì nó cũng như khi người ta ví kẻ hèn hạ với giống khuyển mã, trâu ngựa. Xét cho cùng thì khi nhìn ra ngoài đời, người ta không khỏi nghĩ rằng một số người nào đó mà bằng được lũ súc vật đó thì đã là khá. Nhưng đấy lại là chuyện khác!

Trở về chuyện Khỉ

Nếu đã chẳng được giống người kính trọng gì về mặt vật chất này nọ thì về mặt huyền bí, cũng do loài người bày ra, con khỉ cũng chẳng hay ho gì. Trong khoa Tử vi thì tuổi con khỉ là cái tuổi ba chìm bảy nổi chín lênh đênh vào bậc nhất nếu người đó là bàn bà con gái. Nói một cách tổng quát thì những bà những cô nào vướng phải cái tuổi Thân là kể như «đi đoong» về đường chồng con

Thế nhưng mà xưa nay nhân định thắng thiên cũng hơi nhiều »

Ai cũng biết rằng thì là cái tuổi mà giới đàn bà con gái nó là một cái rất co giản.

Một người đàn ông bốn mươi tuổi thì chắc chắn là hắn ta bốn mươi tuổi. Nhưng một người đàn bà bốn mươi tuổi thì không nhất thiết đã là bốn mươi tuổi. Ấy đấy ! Ai mà không hiểu cái sự trạng tế nhị đó tức là chẳng hiểu cái khỉ khô gì vỗ đà bà con gái.

Cũng vì thế mà một người đàn bà bốn mươi tuổi thì chắc chắn là mới có hai mươi lăm tuổi. Và một cô gái hai mươi lăm tuổi thì chắc chắn là mới có mười chín tuổi. Chỉ những người đàn ông có vợ hoặc tinh tế lắm thì mới hiểu được cái bí mật trời đất đó.

Hóa cho nên, nếu một người đàn bà con gái mà vướng phải cái tuổi Thân thì chắc chắn họ chỉ thuộc vào tuổi Mùi

(và tình cờ cũng là một trong các tuổi tốt nhất) hoặc tuổi mão. kết luận : không thể nào có đàn bà con gái tuổi Thân. Do đó mà chắc chắn là không có quý bà quý cô nào có số lận đận về đường chồng con. Nếu gia đạo bất an hoặc đức ông chồng nửa chừng xuân thoắt gẫy cành thiên hương » thì chắc chắn đó là do cái số bê bối của hắn ta chắc chắn là cái cung phúc đức của hắn ta bị sao quả tạ nó ám nên mới «đi đoong» như thế. Đàn bà con gái không bao giờ có lỗi mà cũng chẳng bao giờ có số xấu.

Nhân năm con khỉ, danh nhân tài tử nào có ý tưởng lấy vợ thì xin nhớ nằm lòng nguyên tắc căn bản đó.

Và đã chọn rồi thì sao đó chớ than van, khiếu nại. Chớ có bắt chước anh chàng tưởng chọn được vợ ngoan nhưng đến đêm tân hôn động phòng hoa chúc thì mới ngã ngửa ra mà kêu rằng « khỉ ơi là khỉ » !

VÔ THƯỜNG ĐẠO NHÂN

— Năm mới ! Anh chúc em hết... đen

Truyện ngắn THÁI PHƯƠNG

TRỜI ĐẤT, hồi đó tôi cộng tác với một tờ nhật báo tòa soạn của chúng tôi vui ghê cơ. Chúng tôi làm việc ở trên lầu, bàn ghế kê sát sát, mỗi buổi sáng các nhà văn, nhà thơ, nhà họa sĩ, nhà hài hước, nhà phóng viên nhà thanh niên nhà phụ nữ, nhà đàn ông, nhà đàn bà. . thôi thì đủ thứ hết trơn vừa viết lách vừa đấu láo um cả lên nhộn kinh khủng.

Tôi mê không khí tòa báo, Vâng, phải nói mê mới đúng vì bữa nào bận công việc không tới gặp anh em được, tôi buồn ngơ ngẩn hết muốn làm gì,

Tôi chuyên viết về tiểu thuyết còn bên cạnh tôi là 1 nhà thơ trẻ. Hắn tên Kim Thanh Hoài, Sự thực, tuy chơi thân với nhau, nhiều khi rảnh rỗi kéo nhau ra quán cà phê ngồi la cà hàng giờ nhưng thơ của hắn tôi chỉ thuộc lõm bõm vài ba bài hay, còn thì hắn mần ăn, sáng tác ra sao tôi không hiểu. Có 1 điều tôi phải công nhận là hắn có lắm bồ Ôi thôi, thư từ ngày nào cũng xuống với hắn như bươm bướm và thiên hạ đến thăm tưng bừng từ sáng đến trưa từ trưa đến tối không lúc nào ngớt.

Càng được hâm mộ, anh chàng thi sĩ nhà ta càng hay bướm. Hắn khoe với tôi rằng hắn có hàng trăm cô bạn, lúc nào thích hắn sẽ « bỏ trí » cho tôi tí teo để lấy vốn viết văn. Ồ kê ! Cái gì chứ vấn đề đó tôi chịu liền là cái chắc. Từ khi con người hiện diện trên trái đất này, một mái tóc, một nụ cười, một ánh mắt đã chẳng phải là nguồn cảm hứng ghê gớm của các nhà nghệ sĩ đó sao ?

Hơn nữa, bởi lý do hắn có cái sự ưa mượn tiền của tôi hơi nhiều thì phải cho nên hắn rất tử tế với tôi Hắn nói lúc nào bạn gái hắn đến thăm mà hắn đi vắng tôi cứ mượn tên «đại thi hào» Kim thanh Hoài của hắn để bèo tán cho đời lên hương. Ừa ! Tán thì tán chớ, tôi đâu có ngán !

Trái với Kim Thanh Hoài, cách bàn tôi không xa, nơi xế cửa Buya-rô Chủ Nhiệm là bàn giấy của bà Khánh Thuần một người chuyên lo về trang phụ nữ như giải đáp thắc mắc gỡ rối tơ lòng v.v.

Bà Thuần rất hiền. Tính bà điềm đạm nhã nhặn khiêm tốn tế nhị.,. nghĩa là thâu gồm tất cả những đức tính tốt nhất trong cuộc đời này. Được ! Tôi không dám nói láo đâu. Một bằng chứng xác đáng nhất là không tới tại sao mỗi khi tụi tui cạn túi bà bèn cho mượn tiền và nếu món tiền đó quá nhỏ tụi tôi bèn quên không nhắc tới thì bà cũng bỏ qua luôn Thường lệ tôi kêu bà là bà xưng cháu song vào khoảng cuối tháng thì tự ý tôi coi bà như của mẹ và tôi kêu bà là má xưng con cho tiện.

Thấy tôi tiêu xài hơi,.. rộng rãi bà Thuần ưa hỏi tôi : Ông tiêu gì dữ vậy ! phải biết để dành tiền chứ ! Tiền xài bậy bạ không nên» Tôi cười hề hề. «Dạ tụi con độc thân mà má »., «Độc thân thì độc thân ! Bộ ông tính độc thân suốt đời sao. Tôi nói thật, đàn ông hoang phí con gái họ chê ạ». Tôi vội vàng sợ hãi vâng vâng dạ dạ và hứa với bà là chỉ mượn đỡ bà vài trăm lần này thôi ít nữa có lương sẽ hoàn lại bà, dư bao nhiêu nhất định., bỏ ống cưới vợ. Bà Khánh Thuần cười «ông gì ! Sắc ông bỏ vô ba cái tiệm nhảy, phòng trà thì có ấy».

Tôi nhăn nhó khổ sở : « Má nói oan cho tụi con ! Con biết khổ bà,.. Thiệt ! Bao giờ có vợ con để dành nhiều tiền này, con mua biếu vợ con một chục đôi giày cao gót này một tá Mini jupes này... » Tôi chưa nói hết lời bà Thuần đã gạt đi : « Thôi thôi ! Con nhà gia giáo ai người ta mặc Mini Jupes ! Ông mà giở giọng đó ra là hỏng, hỏng hết ; Tôi có cô cháu gái, năm nay nó học Dược.,. »

Thế là bà mẹ, bà thím bà bác bà cô bà dì chị đó đáng kính đáng mến đáng để lên bàn thờ lạy 4 lạy của chúng tôi bắt đầu kể và ca tụng cho tôi nghe về cô cháu cưng. Đại khái bà tiết lộ bí mật rằng cô kể tên Tú, sinh viên trường Dược, đẹp kinh hồn ngoan ngoãn nết na thùy mị dịu dàng... Chao ơi, mỗi lời của bà nói ra sao mà hấp dẫn đến thế ! Nó ngọt như mía, mơ hồ như áng mây mùa lạnh, trong sáng như khúc hát ân tình, thẹn mía như nụ cười ánh mắt con gái thuở mới chập chững biết yêu. Tôi ưa mắc cỡ, chỉ một chút xíu là tôi đã đỏ mặt ngay nhưng xin thú thật, tôi bắt đầu « cảm động » rồi ạ. Bị tôi tưởng đến một người con gái thiếu thân có mái tóc lả lướt, có bàn tay ngọc ngà có thân hình mảnh mai uyển chuyển và nhất là có tâm hồn. Vâng tâm hồn, tình cảm..,

Thật vậy, tôi dám cam đoan rằng cuộc đời này chả ra cái quái gì hết cả chúng ta đều đau khổ, sự đau khổ ấy gây nên bởi chúng ta là những kẻ đang khát khô trên sa mạc chúng ta thiếu tình thương, như thế dĩ nhiên chúng ta cần một tâm hồn một tình cảm để rồi sẽ đến với nhau, sẽ yêu thương nhau sẽ chung thủy nhau trọn kiếp trọn đời. Ghê chưa ! vừa mới nghe nói mà đã hùng hục định yêu ù lên quê quá ! quê quá !

Tôi nghĩ đi nghĩ lại một hồi quả nhiên tự thấy mình quê thực và tôi che dấu sự « quê một cục » đó bằng cách tủm tỉm cười giả bộ ngây thơ hỏi cà tôi (ấy chết ! Tôi tạm nhận cho dễ xưng hô vậy thôi chứ sự thực tôi chưa biết bà Khánh Thuần liên quan ra sao đối với đứng cháu gái đẹp nhất trên đời của bà) :

— Ủa ! « Cháu » xin lỗi ! Thế ra con gái trường Dược thì hổng có mặc mini jupe phải không thưa,.. ?

Tôi ấp úng một hồi nhưng chẳng tìm thấy danh từ nào hợp cho sự xí phần về mình hiện tại. Bà Thuần Khánh bật cười.

— Gớm ! cái ông này nhà văn nhà viếc có khác chưa gì đã bày đặt...

Tôi mỉm mỉm gãi đầu gãi tai năn nỉ :

— Dạ, thưa cháu đáng tuổi con cháu xin bà đừng kêu con cháu bằng ông tội nghiệp. Bà cứ kêu cháu là cháu để cháu mừng...

Thấy tôi van này kỹ quá bà Khánh Thuần đồng ý :

— Ừa Thì tôi kêu ông bằng cháu chịu chưa ?

Tôi vội vàng để tay lên ngực phía có trái tim đang cảm động, lịm hồn đi trong câu trả lời ngoan như chưa bao giờ ngoan thế :

— Dạ chịu. .!

☆

Ít lâu sau thì tôi phải rời Saigon đi xa làm ăn, Từ miền tỉnh nhỏ, mỗi buổi chiều khi hoàng hôn nhạt nắng hay khi mây chiều giăng giăng trên nền trời xuống thấp, tự nhiên tôi nghe lòng tôi băng giá, hồn tôi thấm lạnh, sầu vời và tiếc nhớ bâng quơ.

Vâng tôi nhớ Saigon, nhớ gia đình, nhớ bạn bè, nhất là nhớ bầu không khí vui vẻ trẻ trung trong tòa soạn.những buổi sáng gió nhiều, đứng tựa cửa sổ nơi phòng giáo sư nhìn ra khoảng trống ngoài kia với hàng dừa chạy dài thăm thẳm, tôi chợt thấy đơn côi tôi tự hỏi tại sao mình lại ở đây ? Trời sinh ra tôi có hai bàn tay có tình cảm có trí óc, tôi muốn khóc — vì tôi không màng danh lợi thế mà chung quanh tôi người ta hăm he nhau lừa nhau từng miếng coi nhau chẳng khác kẻ thù.

Họ thâm hiểm. Họ tàn nhẫn. Họ khôn ngoan. Còn tôi từ khi sinh ra cho tới lúc lớn lên tôi vẫn chỉ là đứa ngông nổi, say mê, ruột để ngoài da. Tâm hồn tôi như gió biển, cuộc đời tôi như cỏ hoang, vì tôi sinh ra tôi có hai bàn tay tôi chỉ xin được sống dễ dàng hầu đem hai bàn tay ấy viết nên bài thơ ca ngợi tình người

Chateaubriend đã từng nói rằng một cây mền nơi sẽ héo mòn khi nó bị đem về trồng nơi đồng bằng mặc dầu đồng bằng đó màu mỡ phì nhiêu thì tôi đang sống trong hoàn cảnh trời với bỏ ngọn nhốt gió vào lồng Môi trường của tôi không phải là nơi mà thiên hạ tranh giành.Bạn bè tôi không thể là những vị đạo đức bên ngoài tàn nhẫn bên trong Dĩ nhiên ở đâu cũng có người xấu kẻ tốt nhưng nếu tôi được sống với tiếng nói tòa soạn, nếu tôi được cởi mở tâm tình cùng những kẻ cũng say mộ, ruột để ngoài da như tôi vẫn thích hơn.

Một nhà văn trinh thám chuyên nói chuyện trên đời Dưới biển Nhật Bổn Trung hoa anh chàng lâu lâu ông cụ tối ngày hút thuốc lào một thi sĩ con cóc Kim thanh Hoài hai tay thọc túi quần gặp ai cũng đòi ra quán cà phê một bà Khánh Thuần thỉnh thoảng lại kể chuyện cháu gái trường Dược,..Vâng tôi ưa những người ấy và đã bao nhiêu buổi chiều qua rồi tôi thấy lòng tôi nhớ tiếc mang mang. Đồng thời cũng từ sự nhớ thương ray rứt ấy tôi nghe hình như tim tôi đã thấp thoáng một mái tóc dài một nụ cười e ấp ! đôi mắt trương được dịu hiền trọn đời chung thủy !

Đường xá mỗi ngày mỗi khó khăn thêm nào đó là sự phá hoại về tinh thần của những kẻ vốn sẵn coi thường văn chương Việt Nam xa độc giả, xa bạn bè, ở đây tôi rất khó làm việc vì không tìm thấy nguồn an ủi nào để tiếp tục viết lách như ngày xưa, Tôi đâm nản. Sự mệt mỏi chán nản ấy khiến tôi hóa lười và tôi đã bỏ dở dang cuốn tiểu thuyết mà tôi mang nhiều hy vọng nhưng dần dần bị coi như thất bại.

CUỐI năm đó, nhân dịp nghỉ Tết tôi trở về Saigon.

Mặc dầu vì tự hiểu mình mần ăn bê bối có lỗi với độc giả, mắc tội với anh em nhứt là nếu gặp ông Chủ nhiệm thì lại càng kinh khủng... chương vừa tới Saigon tối hôm trước sáng sớm bữa sau tôi đã lò dò lên Tòa soạn.

Tay bắt mặt mừng, gặp tôi anh em ai nấy đều vui vẻ, kể cả bà Khánh Thuần. Bà nhìn tôi thật lâu bằng ánh mắt trìu mến rồi cười hỏi thăm.

CHÚ THÍCH : (I) Xin đón đọc MÂY CHIỀU TỈNH NHỎ sáng tác mới nhất của Thái Phương sẽ đăng nay mai trên nhựt báo TỰ DO.

— Thế nào, ông nhà văn đi xa về không mua quà gì sao ?

Tôi vội vàng biểu diễn 1 đường gãi đầu gãi tai :

-- Dạ thưa bà cháu nhớ, nhưng khổ quá, hồi này họ đánh nhau tối ngày, dưới ấy về đây chúng cháu phải đi xe chuyền lội xình lội lầy hết 1 ngày đó bà. Cháu tính mua biếu bà vài ký nhãn với ít cua bể mà không mang nổi, Xin bà để cho kỳ khác vậy...

Tôi đang định khua môi múa mép ca tụng « Nhãn và Cua biển đặc biệt của xứ tôi thì ông Nhà Nhiệm ở trong Buya rô nghe tiếng lao xao chạy ra. Thấy tôi, ông reo lên :

— Anh ! ..:

— Dạ, chào ông ạ.

Hai bàn tay vừa nắm chặt, ông Chủ nhiệm cũng vừa chợt nhớ tới cuốn tiểu thuyết của tôi bị bỏ dở. Nét mặt đang tươi bỗng sa sầm, ông lạnh lùng :

Mời Anh vào trong này ! Tôi muốn thưa với anh một câu chuyện.

Tôi dạ thật khẽ giọng yếu xìu. Trước khi theo ông Chủ nhiệm vào căn phòng, tôi còn cố lè lưỡi lắc đầu nhìn bà Khánh Thuần tỏ ý thất vọng. Bà tủm tỉm cười nửa như thương hại nửa như tin tưởng sẽ có một chuyện gì xảy ra,

Quả nhiên chẳng kịp mời tôi ngồi ghế ông chủ nhiệm đã hét lớn :

— Thật anh giết chúng tôi ! Anh giết tòa soạn giết anh anh em.., giết hết giết tất cả,.. anh làm cho độc giả chửi tôi họ bảo là tôi không biết trông nom tờ báo ! Tôi chưa từng thấy một người nào bê bối như anh ! Truyện quan trọng chứ đâu phải trò chơi mà hứng thì anh viết chán thì anh muốn nghỉ lúc nào là nghỉ, Anh phải biết mỗi ngày hàng mấy vạn người theo dõi tờ báo của chúng ta sự cẩu thả của anh khiến họ bất mãn nhưng họ không chửi anh họ chửi chúng tôi.

Càng hét, ông chủ nhiệm càng giận.Mặt ông đỏ bừng Ánh mắt ông rực lửa. Ông la lối đến độ chỉ còn thiếu điều muốn đập bàn đập ghế hoặc vác cả giấy má sổ sách ném vào mặt tôi nữa, Ông nói nhiều chửi nhiều, thao thao bất tuyệt, có đầu có cuối chẳng khác một nhà hùng biện lỗi lạc nhứt thế giới tự do đang bàn về vấn đề chiến tranh tiêu diệt nhân loại.

Tuy nhiên hùng biện thì khó, chửi bới thì dễ, bởi vậy bài diễn văn của ông Chủ nhiệm coi bộ lại càng tưng bừng náo nhiệt hơn.

Nhưng, đứng trước phong cảnh cọp gầm hổ rống « nước chảy huê trôi » ấy, tôi chỉ nhe răng ra... cười. Cái sự cười của tôi làm ông Chủ Nhiệm càng cáu tiết. Ông hét to hơn :

— Tại sao anh cười ? Bộ anh cho là tôi nói đùa hả ?

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu :

— Dạ, thưa không, Từ ngày hợp tác với tòa báo, tôi chưa thấy ông chủ nhiệm đùa bao giờ cả,

— Vậy tại sao anh cười ?

Tôi để ngón tay ngang mũi che miệng khúc khích :

— Thưa ., bị tính tui hay cười,.. hề hề.., Tôi đã trình bày rằng đường đi khó khăn, ở dưới ấy tôi gởi bài lên không kịp Ông chủ nhiệm thử tưởng tượng ngày nào tôi cũng làm việc quần quật từ sáng đến tối về lại phải ngồi viết suốt đêm, 5 giờ sáng bỏ vô bao đem gửi xe đò hết 200đ nhưng hồi này đường bị phá, bưu điện không nhận, xe không chạy thì lỗi đâu phải ở tôi ?

Mở tờ báo không có bài của mình tôi rầu muốn chết chứ tôi có sung sướng gì đâu, song chả lẽ tôi lại khóc mà nếu khóc độc giả họ cũng chẳng nghe thấy..

Ông Chủ nhiệm là người am tường tình hình trong nước Biết tôi nói thật cho nên ông đành nuốt bụng bỏ qua, Cuối cùng Ông hỏi tôi :

— Bây giờ anh tính sao ?

— Thưa tính cái gì cơ ạ

— Về vấn đề cuốn tiểu thuyết của anh !

Tôi rút một điếu thuốc lá gắn lên môi :

— Vâng, ông để tôi liệu sẽ trả lời sau chứ bây giờ tôi hơi mệt, Tôi đang sợ bị lao...

— Còn báo xuân đến nay anh cũng chưa có bài. Xin anh gấp kẻo nhà in họ chờ,muộn lắm là mười giờ trưa mai

— Được ạ Báo Xuân thì dễ, tối nay tôi viết chắc sáng mai xong.

Ông Chủ nhiệm lại cười niềm nở bắt tay cám ơn.

Tôi bước ra bà Khánh Thuần ngửng lên nhìn tôi dò xét và kéo ghế mời tôi ngồi. Tôi xòe hai bàn tay nhún vai

— Ghê quá bà ơi ! ông vừa sỉ vả cháu vì dại vậy đó

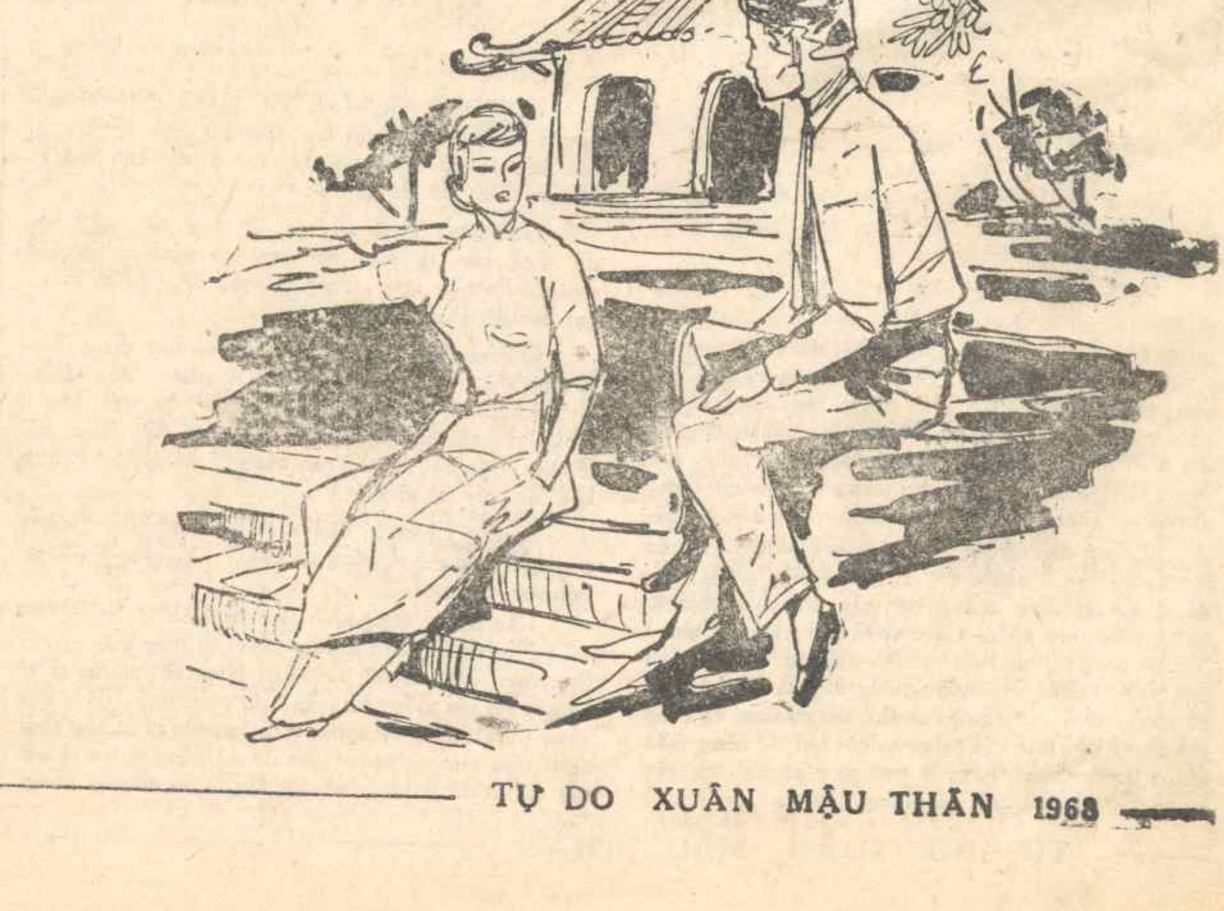

HƯƠNG TRÀ MÙA XUÂN

— Tôi có nghe. Mà cũng tại ông nữa ông làm ăn bê bối bị sĩ và lè đáng. Ông biết không con tú nhà tôi ngày nào nó cũng hỏi thăm bao giờ ông viết tiếp để nó đọc chứ nó mong đến đỏ cả mắt coi báo không thấy bài của ông nó buồn lắm...

Sau đó bà nói thêm về những cảm tình cô Tú dành cho tôi như cô dặn tôi phải viết thật hay vì trong cuốn tiểu thiết có tân một nhân vật trùng với tên cô, cô ưa nhân vật đó và không muốn nhân vật đó đau khổ.. Trời đất ! Tôi đâu ngờ được ông trên đời này lại có người thông cảm với tôi như thế. Phải chi nếu tôi biết trước chắc chắn tôi sẽ cố gắng nhiều hơn, bỏ lao chết bỏ. Bây giờ tôi sung sướng quá rồi ngay lúc ấy tôi xin bà Thuần ít giấy để bắt đầu .. làm lại cuộc đời.

Ngó tôi vừa loay hoay viết lách vừa lung bung đánh trống theo một điệu nhạc vui, bà Thuần tủm tỉm cười lắc đầu thương hại :

— Người gì đâu cũng như trẻ con !

Tôi cũng cười :

— Dạ thưa ở nhà mẹ cháu vẫn thường mắng về tội đó bà. Vài bữa nữa Tết bà cho phép « trẻ con » lại mừng tuổi ông bà và toàn thể gia đình..

— Vâng, nếu thế còn gì quý bằng. Tết mời ông lại chơi, chúng tôi ở cư xá Minh Mạng số 2295D.

Tôi vội vàng lấy sổ tay ghi ngay cái địa chỉ quý giá đó và dặn đi lại là mồng hai tết tôi sẽ tới thăm, bà Thuần chỉ cười.

SỞ DĨ tôi chọn Mồng Hai Tết tới nhà bà Thuần vì theo tôi nghĩ, mồng hai tết là ngày đẹp nhất trong năm mới và không rực rỡ như mồng một

Nó không tào tạ như mồng ba Và, bữa đó tôi đã ăn mặc đẹp nhất đời tôi với bộ Veit mới tinh chiếc chemise lấp ló hai cổ tay trắng cùng chiếc cravát hiệu Bosse do chính người thợ thất giúp lúc mua. Tuy nhiên, từ hồi tốt nghiệp Đạihọc tôi vẫn chỉ có mỗi một chiếc xeĐức.Đi xe Đức thì xác cớ mà ngày Tết ngày nhứt kiếm được cái Taxi rất khó, tôi bèn « biểu diễn lại đường lối cũ bằng cách dùng xe xuống tới Ng, tri Phương gửi xe vô nhà dì tôi rồi thuê Taxi đến Cư xá Minh Mạng Mở sổ tay tìm đúng địa chỉ, tôi cẩn thận rút mùi soa phủi bụi, kéo lại cổ áo chải đầu chải tóc cho chắc ăn rồi mới chậm rãi bấm chuông.

Bà Thuần đón tôi ở cửa Bà niềm nở dắt tôi vào trong nhà dặt ngồi vô sa long rồi gọi người nhà pha nước

Một bình hoa huệ thơm ngát khoe sắc trắng phau Một hộp mứt đầy ăm ắp, Những chiếc tách nhỏ Nhật bồn bằng nhà lễ để uống rượu.,, Thú thật với quý bạn đọc giả tuy viết văn thì nói láo lếu ta cái vẹ ta dây ghê gớm lắm nhưng sự thực chưa bao giờ tôi run đến thế hồi hộp đến thế Chả biết mấy vị thanh niên tức đi coi mặt vợ có cảm động không thư riêng tôi tôi mắc cỡ muốn chết vậy đó.

Mắc cỡ nhưng vui ! Lúc bà Thuần ra tôi đưa mắt ngó nó thật nhanh và tôi thấy... Trời đất ! Thật giận hết sức là tôi không đủ tài để nói lên ở đây sự xao xuyến trong tâm hồn khi tôi bắt gặp một khuôn mặt, một mái tóc, một tia mắt,, Chao ơi ! Tia mắt với tà áo lụa màu hồng thấp thoáng sau bức mành trúc. Bàn tay năm ngón thiên thần hé mành nhìn trộm rồi vội vàng thụt vào chỉ để lại nụ cười

— Năm mới chúc ông Thái Phương mạnh khỏe này, thong lập gia đình này, mau có cháu đầy đàn đầy đống này Mời ông dùng rượu đi chứ ! Chả mấy khi,. Tú ơi ! Đã có nước chưa con ?

Tôi nghe một tiếng dạ thật nhỏ thật nhỏ, thật ấm áp như tiếng gió nhẹ đêm hè và tiếng ly chén lách tách chạm nhau Im lặng. Chờ đợi ..

Kìa tôi, khay nước đã được bưng ra, tấm mành hơi rung động.. Nhưng tất cả như dừng lại. Người con gái nũng nịu dậm chân «Mợ !» A, thì ra cô bé mắc cỡ không dám ra, Tôi thở phào nhẹ nhõm phải chi lúc khác bị tôi đã đưa tay vuốt ngực vì chính tôi cũng nghẹt thở như nàng !

Bà Thuần mím cười lắc đầu xin lỗi tôi rồi đứng lên xem xét tình hình, Tôi nghe trong nhà nơi bào nước có tiếng Bà rầy yêu con gái : «Đó muốn coi mặt ông thì ra mà coi đi kẻo mai mốt cứ làm nũng hoài bắt tôi hỏi thăm chuyện này chuyện kia tôi không chịu đâu. Mệt lắm !

Có tiếng cười nho nhỏ, sau đó bà Thuần trở về chỗ với một ugả bưng nước. Bà bảo tôi

— Em nó nhát lắm ông ạ ! Hơi một tí là thẹn, chả bù cho mấy cô bạn, lại đây chơi họ phá phách như điên...

— Dạ.

Tôi chỉ dạ chứ biết làm sao hơn mặc dầu trong lòng tôi, một niềm vui dâng lên mãnhgập tràn sung sướng hạnh phúc.

Nửa giờ sau tôi đứng dậy xin phép rút lui Bà Thuần tiễn tôi ra tận cổng cư xá và băn khoăn dặn dò :

— Lúc nào mạnh mời ông ghé chơi ! Rất tiếc bữanay ông nhà tôi mắc dẫn các cháu đi chúc tết bà con chứ nếu gặp ông ấy mừng lắm Ông khen ông dữ dội.

Dạ thưa cám ơn bà,

TƯ THỤC ANH VĂN LUÂN ĐÔN
THE LONDON SCHOOL
223/5A Phan đình Phùng Saigon
Đủ mọi trình độ : Từ lớp Vỡ lòng đến luyện thi Lower Cambridge Certificate & Proficiency.
Kết quả đậu : LOWER CAMBRIDGE 1967 : 47,7%
Ban giáo sư toàn Anh-Mỹ được tín nhiệm lâu năm ở Đ Thành.
TỔNG KHAI GIẢNG : 8-2-68
Thêm nhiều lớp mới
Đặc biệt : Quân nhân, Tu sĩ được giảm 25%

☆ Trao «đôi mắt trường Dược»

Trước mặt bà Thuần thì tôi lễ phép cứ như cục đất Nhưng vừa ra khỏi nhà bà là tôi mừng quá nhảy tưng tưng vừa đớn xe vừa thọc tay vào túi quần huýt sáo om xòm.

Tôi đã sống những ngày xuân đẹp nhất đời tôi bằng hình ảnh của người con gái trường dược tên Tú mà tôi chỉ mới được chiêm ngưỡng dung nhan một cách mơ hồ qua tấm mành trúc với ánh mắt với mái tóc với giọng nói với nụ cười cùng tiếng giầy nhung thêu kim tuyến nũng nịu dậm chân pêu : « Mợ ! », Nhưng thế là đủ !

Thế là quá đủ để nàng tiên mảnh mai bé nhỏ của tôi xỏ mũi tôi sai khiến tôi giao tiếp qua mệnh lệnh bà Thuần. Ay chết ! Xin lỗi đáng lẽ tôi phải gọi bằng «Mợ» mới đúng chớ ! Vì theo ngôn ngữ người Bắc mợ chính là mẹ, bà Khánh Thuần là mẹ tôi. Đồng ý Hạnh phúc quá, Cám ơn Thượng Đế .. Chiều ý nàng tôi kết thúc cuốn truyện dài thật thơ mộng bằng cách cho nhân vật chính trong truyện làm đám cưới với một nhân vật rất ngoan tên Tú sau đó họ sinh đứa con đầu lòng, rồi đứa thứ hai thứ ba...

nghĩa là dần dần tới hai mươi mốt đứa, trai có gái có như tất cả các gia đình hạnh phúc nhứt trên cõi đời này !

Bởi tính tôi nông nổi coi trời bằng vung như thế đấy cho nên tôi đã làm một việc rất dại, dại ghê gớm, dại kinh khủng .

Bữa đó nhằm buổi chiều thứ bảy đầu năm mới, Chiều thứ bảy thường thường tòa soạn rất vắng người Đây đó lác đác chỉ có sự hiện diện của mấy cụ phóng viên làm tin gấp. anh chàng râu ria hút thuốc lào và tôi, một kẻ chuyên môn thiếu bài nợ bài.

Chúng tôi đang cắm cúi làm việc thì chợt nghe tiếng giầy cao gót lộp cộp lên thang lầu Bước chân ngừng lại ở đó như e lệ như ngập ngừng.

Nhân vừa viết xong 1 đoạn văn dài đủ để đăng ngày mai, tôi khoan khoái duỗi lại, dựa người đằng sau bật lửa hút thuốc và thả hồn trong hơi khói mang trọn vẹn hìnhảnh dịu hiền, Mãi «thương về trường Dược» tôi không để ý đến tiếng bước thiên hạ.

— Thưa, xin lỗi cho tôi hỏi thăm Ông Kim thanhHoài

Tôi giật nẩy mình, ngửng lên. Ồ là là... ! Một đấng con gái xinh quá, chịu khơi quá với mái tóc, nét mắt, bộ đồ đầm hở ngực trông cứ như vừa ở tiệm nhẩy ra.

— Thưa ,cô cần gặp Kim thanh Hoài ?

— Dạ.

Tôi vội vàng kéo ghế mời khách ngồi và vội vàng biểu diễn một đường nhận vơ :

— Thưa... Kim thanh Hoài là tôi, tôi là Kim thanh Hoài

Tuy không cần quan sát tôi cũng thừa biết tất cả các bạn tôi trong Tòa soạn bụm miệng cố nín cười Họ giả vờ làm việc nhưng vẫn để tay theo dõi cuộc đối thoại một cách thích thú,

Người con gái hơi nhíu mày :

— *Là* ông ?

— Dạ là tôi. Chắc cô đã đọc tập thơ «Tìm Đến vớiNhau của tôi rồi đấy chứ ạ ? Tôi nhớ bữa vừa xuất bản tôi có gửi biếu cô.

Cô khách chịu chơi ngẫn người suy nghĩ một lát rồi gật đầu ánh mắt rực lên tinh quái .

— Dạ tôi tôi có đọc nhưng chưa nhận được tập thơ của ông.

— Tiếc quá ! Trong để nếu tôi không lầm tôi đề tặng và ghi địa chỉ rõ ràng lắm cơ mà ? Có lẽ tại... Bưu điện làm thất lạc Uả xin lỗi quý danh côgtà gì nhỉ ? bị bận quá thành thử tôi hay lộn. Để coi...

Tôi nghiêng qua một bên móc cuốn sổ tay mở ra làm bộ đọc đọc cho sát với sự thực, Cô khách che miệng khúc khích cười :

— Thưa tôi tên Diễm.

— À đúng rồi !.. Thúy Diễm Phương Diễm, Lệ Diễm cô là gì Diễm ? ở đường nào ?

— *Thưa* ,, «Lệ Diễm», đường Chi Lăng Phú Nhuận.

Tôi cầm theo cuốn sổ ghi địa chỉ đứng dậy rót nước trà mời khách và bắt đầu đấu hót về văn chương.

— Diễm thấy thế nào ? cuốn Tìm Đến với nhau của tôi kỳ này tiến bộ hơn mấy cuốn trước đây chứ ? Chả làm văn nghệ cực kinh khủng vậy đó, viết tiểu thuyết đã nghèo mà làm thơ lại còn nghèo hơn. Đói rách. Bê bối. Nham nhở chẳng trách được ngay trước ông Nguyễn Vỹ ông nói nhà văn Việt Nam khổ như chó. Theo tôi nghĩ khổ như chó chưa đúng, đúng lẽ ông phải nói khổ hơn chó nữa kìa...

— Dạ, ông ở trong nghề thì ông cho vậy là đúng chớ theo ý Diễm...

— Áy chết, năm mới Diễm chớ gọi tôi bằng ông. Xui quá ! Xui quá, Vừa tăng được 1 tuổi đã già đi bấy nhiêu chắc tôi bỏng ham chút nào hết,

— Thưa không kêu bằng ông, Diễm phải kêu là chi ?

Tôi chặc lưỡi ;

— Cái đó tùy Diễm. Diễm thấy trong thơ của tôi, tôi có xưng ông bao giờ đâu. Chẳng hạn như bài Ngày Dài Cuộc Đời tôi viết :

Vì bởi cuộc đời này thì như thế đó
Nên anh xin làm một người tù
Trọn kiếp chung thân trong đáy mắt
Trong tình phiêu bạt của mùa thu

Và vì bởi cuộc đời này thì như thế đó
Nên anh van xin em một nụ cười
Trên môi kéo hắt, trên môi lạnh
Dù phấn son tàn hoa không tươi

Lũ chúng ta, những mảnh hồn lưu lạc
Từ bỏ hoa niên tuổi học trò
Vòng tay khép kín niềm u uất
Nên đến với nhau như còn thơ

Như còn thơ, như còn thơ
Chao ơi bằng giá tự bao giờ ?
Từ khi nguyệt bạch sầu rơi rụng
Hay bởi đời mình quá hoang sơ ?

Anh đã độc hành trên vô vàn kỷ niệm
Nên muốn trao em những lời này
Và muốn tìm vui quên năm tháng
Em hãy cho anh một bàn tay

Một bàn tay ! Một bàn tay
Đầy ly anh nối mộng mê say
Ngày dài sa mạc, buồn tê tái
Nhưng chợt em cười, anh ngất ngây

Đã trót trầm mình trong đau thương
Hồn anh đâu dám lạc thiên đường
Anh chỉ xin làm mây lữ thứ
Che nắng em và quyện dư hương,..

Tôi đọc một hồi những bài thơ diễm tình của Kim thanh Hoài, nhớ đâu đọc đó lia lịa cứ như đại thi sĩ ghê gớm khiến cô bạn gái phục sát đất Ngoài ra có nhiều đoạn không thuộc, tôi « phịa » tưng bừng, thơ người ta viết là «tôi» thì đổi thành «anh» cho thêm phần...lâm ly bi đátSau đó, thấy đã quá đủ đa chinh phục cảm tình đối phương, tôi bèn tốp lại và nói ;

— Đó, Diễm coi, ngàn đời tiếng « Anh » tiếng « Em » vẫn bất diệt chẳng những trong văn chương thi phú mà ngay cả trong sự đối thoại thông thường « Ta cũng nói tình, thương người đồng điệu », xin Diễm cứ xưng hô thật tự nhiên đừng khách sáo tôi không yên tâm.

Cô gái hơi đỏ mặt :

Dạ, nếu anh muốn thì Diễm đành nghe lời chớ biết sao bây giờ,

Giọng nói của nàng ngọt lịm, tôi kiêu hãnh đưa mắt kín đáo làm hiệu cho mấy người bạn như thầm khoe với họ : «Các cụ phục tôi chưa ? tôi nói dóc một cây chữ đâu có biết như các cụ tưởng »

Sự «trao đổi ý kiến» ấy không qua mặt đượcngười con gái nhưng Diễm vẫn tỉnh bơ, nàng tiếp tục chuyện trò:

— Tuy vậy, sao khi lên đây một điều làm cho Diễm ngạc nhiên kinh khủng !...

Diễm ngập ngừng nửa muốn nói nửa muốn thôi tôi sống này hỏi ngay :

— Là sao ? Diễm ngạc nhiên cái gì ?

Người con gái mím cười quái gở giọng lạnh băng :

— Diễm rất ngạc nhiên ở điểm tại sao anh không phải là kim thanh Hoài mà anh vẫn thuộc thơ của ảnh và anh nói láo như điên !

Câu trả lời nói năm khiến tôi há hốc miệng nghẹn họng hết đường chối cãi. Vỏ quít dầy, móng tay nhọn, biết mình bị thâu một phát đau điếng song đã trót phóng lao đành phải theo lao, tôi vờ sửng sốt trợn mắt kêu lớn :

— Trời đất ! Diễm nói gì lạ vậy ? tôi không là Kim thanh Hoài thì là ai ? Diễm không thấy tôi vừa đọc thơ của tôi cho Diễm nghe,

Nghe gái hóm hỉnh lắc đầu :

— Đọc thơ là một truyện mà Kim thanh Hoài lại là truyện khác ! Anh đóng kịch cũng,.. tạm được, nhưng xui cho anh chính Diễm là bạn thân của Kim thanh Hoài và hai đứa tụi này vẫn đi ciné với nhau, Anh Hoài nói ghé vô đây lãnh lương...

Cả tòa soạn cười pha lên, tôi mắc cỡ muốn chết bèn gãi đầu gãi tai nhăn nhó ,

— Đau nhỉ ! Vậy Diễm có biết lúc nào Hoài nó tới không ! Tôi chờ nó suốt từ trưa đến giờ,..

Diễm nhún vai kể liền :

— Anh là Kim thanh Hoài còn hỏi Hoài nào nữa !... Chả hèn chi người ta biếu nhà báo nói láo thiệt đúng, may Diễm quen anh Hoài từ trước chớ nếu không, gặp anh chắc nguy hiểm dữ ạ !

— Ồ « Bụi đời » mà Diễm, nhiều khi mình cũng nên nói láo chút cho vui cửa vui nhà. Ở tòa soạn này một mình tôi đứng đại lý độc quyền về khoa nói láo, tôi không phải nhà báo chính hiệu con nai vàng xin Diễm đừng vơ đũa cả nắm tội nghiệp !

Đồng ý, Nhưng anh chưa cho Diễm biết anh là ai, giữ mục gì ?

— Tôi hả ? tôi tên Đạt giống như Chú Đạt trong Cuốn Yêu của Chu Tử

— Còn chức vụ ?

(Xem tiếp trang 22)

KÝ-GIẢ TỰ-DO TRÚNG SỐ ĐỘC ĐẮC

ĐỌC hàng tít trên chắc hẳn độc giả không khỏi sửng sốt pha lẫn thích thú khi được tin một ký giả Tự Do trúng số độc đắc 2 triệu đồng Một ký giả đã «rách» rồi, một ký giả Tự Do lại vào hàng «rách» hơn, ấy thế mà nay ký giả «còm» đó lại trúng 1 số độc đắc thì còn gì lạ hơn nữa. Nó chẳng khác gì những câu chuyện thần tiên kiểu «Cô bé lọ lem» hay «Tấm Cám» thuở xưa.

Nhưng xin quý vị độc giả hãy bình tĩnh. Quý vị hẳn cũng thấy tin trên không đăng ở trên báo hàng ngày mà lại đăng ở một tờ đặc san thì chắc chắn đó là một loại tin có tính cách "giả tưởng«, một loại tin "vịt" một trăm phần trăm.

Thực ra, câu truyện hôm nay đến tay độc giả cũng là do một sự tình cờ.

Số là trong một cuộc «đấu láo» ở tòa soạn giữa các anh em ký giả—cũng xin mở một dấu ngoặc là tòa soạn Tự Do có một tục lệ, vừa viết bài vừa tán nhảm — nhân bàn đến chuyện sổ số kiến thiết tác giả bài này mới đặt ra một câu hỏi có tính cách đột ngột : «giả thử Anh trúng số độc đắc 2 triệu đồng, anh sẽ làm gì ?»

Vì câu hỏi được đặt ra một cách bất ngờ khiến người bị phỏng vấn bỡ ngỡ không kém, vì thế câu trả lời hết sức lý thú. Không những nó diễn tả tất cả tâm trạng của người trả lời mà còn cho thấy những niềm ước muốn thầm kín nhất tha thiết nhất của mỗi người, một niềm ước muốn nhiều khi có vẻ « không tưởng »

Thấy « trò chơi » này có vẻ hứng thú và ngộ nghĩnh, tác giả liền làm một vòng phỏng vấn tất cả anh em trong tòa soạn và cả một vài nhân viên ban trị sự và ban ấn loát nữa.

Càng đi sâu vào cuộc phỏng vấn tác giả lại càng tìm thấy nơi những câu trả lời tâm trạng của từng lớp người. Những câu trả lời đó khác nhau tùy theo từng lớp tuổi, tùy theo tình trạng gia đình độc thân hay đã có đôi bạn,—tùy theo cá tính của mỗi người—mơ mộng, bay bướm, thực tế. Và một khám phá đặc biệt nhất là khi phỏng vấn tới người thứ 10, tác giả đã có thể tự đoán trước câu trả lời của người đối thoại; và, kỳ diệu thay lời đoán đó đã trúng phong phóc.

Có điều cần lưu ý quý vị độc giả là những người được phỏng vấn toàn là những người thuộc loại " rách " kinh niên những người chưa bao giờ cầm trong tay 100 ngàn đồng chứ chưa nói là 2 triệu đồng.

Và sau đây mời quý vị độc giả theo dõi cuộc phỏng vấn kỳ thú đó

CHI MAI

Người đầu tiên khai mào cho cuộc phỏng vấn này là Chi Mai, anh chàng họa sĩ nhiều bay-bướm tính mà quý vị độc giả có dịp theo dõi qua các tranh hí họa trên nhật báo Tự Do.

Khi câu hỏi được đặt ra Chi Mai đã trả lời không nghĩ ngợi:

— Việc đầu tiên tôi sẽ làm là dẫn «em bé» đi nhậu 1 chầu thật đã đời rồi sau sẽ tính...

Cả tòa soạn phá lên cười vì câu trả lời hết sức « thành thật» và « hồn nhiên » này.

GHI CHÚ CỦA TÁC GIẢ · Chi Mai tuy «rách» nhưng tính tình lại «bay bướm» một cây kể chuyện « tiếu lâm » của tòa báo

Chàng Phi

Đến lượt Chàng Phi chuyên viên về «điện ảnh và loại truyện « toát mồ hôi lạnh» cũng trả lời không lưỡng lự :

— Sẽ kiếm một cô gái thật đẹp..

Một lần nữa tòa soạn lại có dịp phá lên cười.

GHI CHÚ : cũng như Chi Mai, chàng Phi cũng thuộc loại «rách» lúc nào cũng than vãn về cảnh khổ của gia đình và uất hận về nỗi các " người đẹp " chạy theo đô la mà bỏ rơi các anh hậu phương " mũi tẹt da vàng. Tuy vậy, C P vẫn nổi tiếng là " bay bớm » và rất mực yêu thương bà xã cùng các cháu ở nhà.

Thanh Nguyễn :

Sau một phút suy nghĩ, Thanh Nguyễn trả lời "sẽ mua một cái đàn piano và 1 tủ sách thật đầy đủ. Ghi chú : Thanh Nguyễn tương đối đỡ « rách » hơn các anh em khác. Lương Tự Do của anh chàng chỉ để phụ thêm vào mục ăn sáng cà phê thuốc lá.

Gã Kéo Màn :

Đến lượt Gã Kéo Màn, anh chàng phát ngôn một cách rất trịnh trọng :

« Nếu tôi trúng độc đắc à ? Việc đầu tiên là tôi đến một xóm lao động nào đó, tìm xem những gia đình nào nghèo để biếu mỗi gia đình một ít tiền

GKM vừa dứt lời, tất cả anh em tòa soạn đều nhao nhao phản đối vì cho rằng tư tưởng của GKM có vẻ «lý tưởng» quá thiếu thực tế. Anh em lý luận rằng bây giờ chưa có tiền thì nghĩ thế, nhưng sự đến khi thành «triệu phú» rồi, ít khi có chuyện đem phát tiền cho dân nghèo...

Nhưng GKM cứ vẫn điềm nhiên không trả lời mà cũng không thay đổi lập trường. Có điều sau đó để tỏ ra «bay bướm» hơn một chút, anh chàng thêm một câu.

— Và sau đó, tôi sẽ mua một cái lồng gà bằng vàng để nhốt con gà mà " người yêu vừa tặng.

GHI CHÚ : GKM thuộc loại " rách » nhất của tòa soạn. Tuy nhiên ít khi thấy GKM than thở về cái " rách » của mình...

Cô Hồng Vũ Lan Nhi

Khi cô Lan Nhi, người " đẹp » độc nhất của tòa soạn, phụ trách trang phụ nữ, phát biểu thì cả tòa soạn lắng tai nghe ngóng xem quan điểm của phái nữ ra sao.

● CHÍNH THANH

Cô Lan Nhi cũng trả lời không nghĩ ngợi :

— Tôi sẽ mua 1 chiếc xe Fiat loại sport và sẽ lái 1 mình trên còn đường... vô định !

Anh em tòa soạn hơi thắc mắc về cái việc «lái 1 mình», tại sao lại không «2 mình»? Nhưng người đẹp nhất định không thèm trả lời và giữ câu trả lời cho riêng mình.

Độc giả muốn hiểu, có lẽ phải đọc lại loạt bài «tâm sự mới đây của cô Lan Nhi về «tâm sự của những cô gái ở lứa tuổi 30.»

GHI CHÚ : Cô Lan Nhi thuộc loại tương đối «khá giả» so sánh, với các anh, em tòa soạn khác.

Anh Trần Việt Sơn

Bằng một giọng trầm tĩnh, anh Trần Việt Sơn trả lời :

— Tôi đã có một chương trình rõ rệt...

Anh em gạn hỏi mãi, Anh mới tiết lộ :

— Cái mơ ước từ lâu của tôi, ngay từ hồi còn trẻ là lập một nhà in, một nhà xuất bản sách báo Nhưng cho tới nay đã gần 50 tuổi đầu vẫn chưa thực hiện được cái mộng đó.

GHI CHÚ : Anh Trần Việt Sơn, một nhà báo kỳ cựu, anh đã bắt đầu viết báo trên 20 năm nay. Điểm đặt biệt ở Anh là Anh rất ít nói, nhưng đã nói ra là như "đanh đóng cột » và pha trò thì thật là dí dỏm.

Anh Thanh :

Anh Thanh, đảng trưởng đảng "tuổi thơ trả lời:

— Tôi sẽ tổ chức một bữa nhậu lớn mời tất cả các em trong đảng «Tuổi thơ» tới dự—sau đó sẽ mở một tờ tuần báo thiếu nhi thật nhiều truyện tranh truyện vui bán với giá rất rẻ.

Ghi Chú : Anh Thanh cũng thuộc loại ký giả «rách» Tuy nhiên anh chàng có vẻ " yêu đời " và tự an ủi bằng những bức thư những bài văn hồn nhiên, đơn sơ của các em Tuổi thơ.

Nguyễn Trọng

Anh chàng Tổng thư ký, kiêm tân Chủ tịch nghiệp đoàn ký giả VN, tuyên bố một cách trịnh trọng như Anh vẫn thường tuyên bố.

— Tôi sẽ mua một căn nhà.

Câu trả lời của Anh TTK khiến tất cả anh em tòa soạn phải ngạc nhiên không ít vì xưa nay anh vẫn nổi tiếng là «hào hoa» và «tếu» nữa.

Sau một hồi suy nghĩ, Anh em mới tìm ra được câu giải đáp chí lý : con người «bay bướm» đó vừa... cưới vợ. Không trách lập trường có vẻ «xây dựng» quá.

Anh Xếp Ti Pô :

Anh Thiệt, xếp ti pô trả lời :

— Tôi sẽ mở một nhà in để in mướn sách, báo

Giấc mơ của anh cũng dễ hiểu vì đó là thuộc phạm vi nghề nghiệp của Anh.

Ông Phan :

Ông Phan, một nhân viên thuộc ban trị sự, chuyên viên sửa bài và liên lạc với Thông tin về việc kiểm duyệt, trả lời :

— Tôi sẽ mua một căn trại trên Đà lạt để dưỡng già.

GHI CHÚ : Ô. Phan năm nay chừng ngoài tứ tuần, cũng «rách» như anh em ký giả.

Cụ Vy

Cụ Vy, cũng là 1 nhân viên trị sự, người cai quản kho báo cũ, mà anh em tòa soạn gọi đùa là «cụ già chịu chơi», vì những câu tuyên bố «nảy lửa» của cụ về những vấn đề ái tình lầm cẩm, Cụ Vy trả lời một cách thẳng thắn, không có cười :

— Thì còn làm gì nữa, Trước hết tôi sẽ mua 1 căn nhà, sau đó sẽ... lấy vợ.

Câu trả lời của cụ làm tất cả anh em tòa soạn phá ra cười nhất là về cái điểm cụ ngỏ muốn «lấy vợ»

Tìm hiểu mãi mới hay cụ chỉ muốn « nói đùa một phát. Thực ra cụ đã có vợ, và rất mực thương yêu bà xã ở nhà...

Anh Bích

Anh Bích chuyên viên «đánh máy» của tòa báo trả lời.

— Sẽ mua 1 xe sport hạng luých để chiều chiều đi chơi tà tà...

GHI CHÚ : Anh Bích còn trẻ lắm, chỉ chừng 24 tuổi, suốt ngày cặm cụi bên cạnh chiếc máy chữ.

Lê Thành Khôi :

Lê thành Khôi một ký giả trẻ, kiêm nghề gõ đầu trẻ, một cây "đầu hót» của tòa báo, tuyên bố :

— Tôi sẽ thôi không lĩnh lương Tự Do và chỉ nhận mỗi tháng 1 đồng danh dự. Ngoài ra tôi sẽ phát thưởng đều đều, mỗi giờ một lần, cho các em học sinh. Cứ em nào thuộc bài lại phát cho 50tì.

Câu trả lời của LT Khôi được anh em tòa soạn tán thưởng cho là rất ư " độc đáo » nhất về cái điểm lãnh lương 1 đ danh dự.

Phạm Gia Pháp

Phạm gia Pháp là 1 nhà giáo. Tuy anh không phải là 1 ký giả thường xuyên của Nhật báo Tự Do nhưng có chân trong Tự Do Văn Đoàn và lâu lâu có bài xuất hiện trên trang đặt biệt của Tự Do Văn Đoàn.

Anh Pháp trả lời :

— Mọi sẽ tạm bỏ nghề dạy học và nghỉ luôn 2 năm. Mỗi sáng tà tà làm 1 tô phở tàu bay, sang. Nhân làm 1 tách cà phê. Buổi chiều đi xinê rồi nhậu lai dai rồi... ngủ.

GHI CHÚ : Anh Pháp là 1 nhà giáo còn trẻ lắm, chưa đầy 30 Xuất thân từ Văn Khoa nên Anh thường hay có tư tưởng «yếm thế» trước thời đại coi «đô la» là trọng. Và để giải khuây anh vẫn thường là khách hàng trung thành của hãng la de BGI.

Tiến Lợi

Trước khi phỏng vấn T.L anh Trần việt Sơn và tác giả đã thử đố nhau về câu trả lời. Anh Trần việt Sơn tiên đoán là Tiến Lợi sẽ trả lời là lập một nhà in, nhà xuất bản. Quả đúng như lời tiên đoán của anh T.V Sơn Tiến Lợi trả lời câu hỏi không đắn đo :

(Xem tiếp trang 21)

HAI MÙA XUÂN

Viết tặng anh Công

ĐỨA con gái của Thanh lấy hai bàn tay vò nhăn tờ giấy bạc mới mà tôi đã mừng tuổi cho nó.

Dường như chưa thỏa mãnvới trò chơi, đứa bé chợt khóc thét lên Mẹ nó bế nó dỗ dành, tim tôi nhói đau. Tự nhiên tôi đặt câu hỏi : «Ngày mai khi khôn lớn nó có coi rẻ tiền bạc như độ nào nó còn bé không ? Hay lại chạy theo địa vị vàng son như muôn ngàn cô gái thời đại ?

Tôi cúi đầu thở hơi dài, Thanh cảm thông tôi bằng ánh mắt đượm buồn. Khung trời rực rỡ bóng Xuân trở về trong tôi sưởi ấm linh hồn tuyết giá.

Hồi nhỏ hai đứa học chung trường, năm 12 Thanh thi đậu vào Gialong—19 tuổi nàng theo học y khoa. Tôi say mê hoạt động văn nghệ chối bỏ sự học hành. Chúng tôi quen và yêu nhau tha thiết. Nhưng mẹ nàng không chấp nhận cho nàng yêu « nhà thơ » bà hứa gả Thanh cho một người con trai giàu sang.

Từ đó mỗi lần gặp Thanh tôi mỗi lần trông nàng khóc. Hôm dám cưới Thanh gầy hẳn đi. Thanh gượng vui và thường trốntránh khi tôi raxót nhìn nàng.

Mối tình đầu tan vỡ khiến tôi tuyệt vọng, chán ghét tình yêu — Tôi trở nên băng lạnh và căm thù con gái..

Tháng ngày thương nhớ trôi qua. Uyên. Bạn gái của Thanh đến cho tôi hay Thanh đã có con.

Nàng nói, mặc dù Thanh có chồng, Thanh vẫn còn yêu tôi. Tôi dửng dưng trước lời tâm sự của Uyên và cảm thấy khinh Thanh lạ lùng.

Uyên giã từ và trao cho tôi lá thư của Thanh, Tôi định không xem nhưng rồi lại dở ra đọc :

Huy anh

«Em vui lên chứ» Vui lên chứ

«Ai đợi chờ ai ? Ai thủy chung ?

Hai câu thơ của anh mừng em trong ngày cưới em còn nhớ.

Riêng em, đời mất vui khi đã lấy chồng tình em đối với anh thế nào hẳn anh đã rõ.Em mang tiếng phụ bạc anh bởi mẹ em. Em thương mẹ em— xin anh tha thứ, hiểu cho hoàn cảnh,nỗi khổ tâm của em và coi em như em gái của anh.

Em thú thật với anh một câu chuyện sau đây Uyên, người con gái đến trao anh lá thư của em đã yêu anh từ lâu. Chắc anh ngạc nhiên ? Phải ! Uyên yêu anh trong thầm lặng chỉ riêng em biết vì Uyên là bạn thân nhất đời em.

Anh hãy đáp lại tình Uyên đừng để Uyên thất vọng Uyên sẽ không lấy ai ngoài anh

Em mong rằng ở Uyên anh sẽ tìm được niềm yêu mới,Uyên thơ mộng hiền ngoan hơn nhiều

Trước khi dừng bút em gái chúc anh và Uyên hạnh phúc

THANH

Cầm lá thư của Thanh mười ngón tay tôi bỗng cô đơn dị thường.

— « Đời giản dị thế sao em ? Tôi mỉm cười Nụ cười nở muộn như ánh nắng chiều hiu hắt

Tôi dìu Uyên đi dưới hai hàng cây rũ bóng, giòng sông xanh nước lững lờ xuôi chảy. Tà áo tím của nàng bay bay trong gió mát. Tôi luồn tay vào gáy Uyên đang đường tóc xõa trên vai nàng.

Uyên nũng nịu thật dễ thương.

Đột nhiên tôi khẽ gọi nàng.

— Uyên em...!

— Dạ... gì đó anh ?

— Em có thật yêu anh như lời Thanh giới thiệu ? ..

Uyên thẹn thùa cúi mặt trả lời tôi bằng sóng mắt dỗi hờn mang một vùng trời mưa nhỏ Mà hãy hồng Uyên đầm chiếu ngước nhìn đôi bướm tung tăng lượn trên những dóa hoa vàng nở ven sông, bờ mi cong ướt lệ.

Tôi say đắm hôn lên đôi môi tươi thắm của Uyên Uyên vuốt nhẹ làn tóc rối dịu dàng nói :

—Em không như các cô gái khác chỉ yêu thơ anh. Em ngưỡng mộ thiên tài anh, em yêu anh trọn đời.

✲ HUYỀN LINH VŨ

Tôi ngắt lời Uyên :

— Nhưng anh nghèo, sao bảo đảm nếp sống vàng son cho em ?

— Em đặt lý tưởng nơi tâm hồn cao thượng hơn vật chất thường tình.

— Thế còn dư luận gia đình và xã hội. Em không sợ và so sánh sao ?

— Em quan niệm tình yêu không phải là vật mua bán.

Tôi nghe tiếng nói của Uyên trầm nhỏ theo màu nắng nhạt «Thanh ơi ! Ngôn ngữ hẹn thề của em hiện diện ở Uyên thuở chúng mình yêu nhau đấy nhé !»

Chiều đi bằng ánh sáng và tiếng hát của gió lành như dáng Uyên.

Tôi trở về Saigon sau ba năm phiêu bạt khắp nẻo đường gió bụi.

Buổi sáng tìm đến nhà Uyên thấy tấm hình bán thân của nàng đóng khung nơi bàn học Bên cạnh là bình hoa ngào ngạt hương thơm

Không thấy bóng Uyên. Tôi định lên tiếng thì mẹ Uyên từ trong bước ra.

Bà cụ bảo tôi ngồi xuống ghế rót nước mời tôi uống rồi cho tôi biết Uyên đã chết sáu tháng Lúc đó, tôi mới để ý đến bát nhang đã tắt từ lâu trước chân dung nàng.

Hỏi ra bà cụ mới cho hay sau ngày tôi đi ba Uyên gả ép nàng cho một luật sư

Uyên thú thật với ông nàng đã yêu tôi, bị ông cự tuyệt cấm không cho liên lạc.

Bây giờ tôi mới hiểu nàng thường ít viết thư cho tôi là thế !

Bà cụ nhìn tôi nhớ đến con khóc kể :

— Tội nghiệp ! Em nó yêu cậu lắm, tôi cũng thương cậu chả đòi hỏi gì cả nhiều lần tôi ướm lời ông nhà tôi chuyện nhân duyên để con gái nó chọn lựa, ông ấy không nghe còn bảo chúng nó hư tại bà ! « Tôi biết sao hơn ?

Bà cụ lau nước mắt tiếp tục :

— Thế rồi một phần đau khổ vì ý định của ba nó, phần vì vắng cậu nó ít nói bỏ cả ăn ngủ, chẳng bao lâu đăm ấm, tôi đưa em nó đi nhà thươngchữa chạy nhưng vô hiệu. Trước khi chết nó mê sảng gọi tên cậu luôn.

Rồi bà chép miệng :

— Thật là bất hạnh ? Gia đình tôi chỉ còn mình nó là nhớn, thằng anh nó đi Thủ Đức chết trận hai năm mới xong...

Tôi không dằn được tê tái. Thê thảm dâng lên tận cùng cảm xúc, tôi gục đầu, hai giòng lệ trào ra khóe mắt nhỏ xuống tách nước—Hồn tôi chết đuối trong trùng dương bão loạn .

Bà cụ ái ngại :

Em nó mất cậu có khóc nó cũng không sống lại Hôm nay cậu còn nhớ đến thăm em như thế là quí hóa lắm rồi. Đời cậu còn dài thiếu gì người theo, cậu hãy vui lên.

« Chao ơi ! Cậu hãy vui lên » — « Thanh ơi ! Phải chi em đừng giới thiệu Uyên cho anh, một vết sầu tim anh chưa đủ sao em ?

Hai lần yêu hai lần tiếc mối — Anh trường thành trong khói lửa, cuộc chiến đã cướp mất đời công tử bên kia vùng hỏa tuyến quê hương anh. Với ấn tượng đó anh bềnh bồng trở thành thi sĩ phiêu du bên đây trời Nam thống khổ để rồi khắc ghi thêm chứng tích buồn đau.. »

Thanh ru con ngủ buồn rầu thố lộ :

— Nhà em từ nạn phi cơ cách đây hơn một năm trong chuyến bay oanh tạc Hải Dương. Mẹ em cũng mất rồi.

Tin chồng Thanh chết, tôi đọc báo được biết nhưng vẫn tỏ ra vô tình như mới hay.

Những nét ngây thơ của cô nữ sinh viên ở Thanh ngày nào nay không còn nữa. Dung nhan người thiếu phụ có vẻ mặn mà, đài các hơn.

Tôi lập lại thế ngồi sát bên nàng :

— Thanh.. em còn yêu anh không ?

Đôi cánh môi hồng rung động, Thanh nói giọng muốn khóc :

— Huy... em van anh ! Em không xứng đáng với tình cảm anh dành cho em...

Tôi đam mê như một nhà hiền triết :

— Em hãy gạt bỏ mặc cảm. Giá chồng em còn sống anh không bao giờ khơi lại dĩ vãng. Phận hai đứa như vậy Dù bây giờ em đã có con anh vẫn yêu em như thuở ban đầu Đừng để anh kéo dài thêm chuỗi ngày chờ đợi đơn côi. Anh sẽ thương con em như con chúng mình ! Thanh xúc động cầm nín ngả đầu trong vòng tay tôi thổn thức.

Dừng chân trước ngôi mộ của Uyên Thanh cắm bó huệ trắng vào chiếc bình hoa trước bức ảnh tươi vui của Uyên, Thắp vài nén nhang. tôi gom lá khô rụng quanh mộ Quyên Đốt, hương khói bay nghi ngút.

Chúng tôi ngậm ngùi rời nghĩa trang khi ánh nắng đã lên cao Thành phố mùa Xuân tha thướt với những tà áo màu rực rỡ, lũ tượt bóng người.

Tôi thấy mùa Xuân trong mắt Thanh, dám cưới trong trời mây ngời hương.

Chú rể và cô dâu đi trên xác pháo hồng.

Hai đứa sánh bước bên nhau trong khu vườn có những dóa mai vàng khoe sắc thắm.

Xuân một chín sáu lăm

HUYỀN LINH VŨ

(Lữ đoàn Trùng Dương)

Ký giả Tự Do trúng Độc Đắc

(Tiếp theo trang 20)

— Mộng của tôi là lập một nhà in, nhà xuất bản.

GHI CHÚ : Tiến lợi năm nay chừng ngoài tứ tuần và cũng là một ký giả kỳ cựu, vào nghề báo cả 20 năm nay. Dĩ nhiên là cho đến nay anh vẫn là một ký giả «rách» như các anh em khác.

Đến đây, tác giả định chấm dứt cuộc phỏng vấn "vĩ đại» vì đã gần hết người. Nhưng bỗng nhiên cụ Hoàng Hạc dẫn xác lù lù tới. Chắc độc giả chưa quên nhà đại lý số Hoàng Hạc, trước đây đã nổi danh qua mục "tôi đi coi bói.

Về sau trước đống thư hỏi tướng số mỗi ngày mỗi chất cao cụ «ớn xương sống » quá nên đã trốn lên núi ẩn mình lâu lâu mới về thăm anh em tòa soạn.

Gặp được Cụ Hoàng Hạc, tác giả mừng quá liền phỏng vấn liền.

Trái với dự đoán của anh em, cụ Hoàng Hạc trả lời với một dọng cương quyết :

— Làm sao lại có thể có chuyện vô lý thế được. Không bao giờ tôi đặt vấn đề trúng số đó ra vì lý do giản dị là tôi không có số trúng số và mặt khác tôi cũng không bao giờ mua...vé số.

Cụ Hoàng Hạc, không kịp để anh em có phản ứng lại nói tiếp bằng một dọng gay gắt.

—Những gì do chính bàn tay tôi làm ra, tôimới thấy thích hưởng, còn những cái từ đâu tới, tôikhông thèm.

Câu trả lời của cụ Hoàng Hạc làm anh em phải suy nghĩ và khiến cho tác giả cuộc phỏng vấn này cũng «mất hứng» luôn, không muốn phỏng vấn thêm ai nữa, Và lại cũng thấy rằng cho đến đây cũng đã tạm đủ.

Thực hiện xong cuộc phỏng vấn tác giả cảm thấy hết sức thích thú và rút tỉa ra được nhiều kết luận hay Tuy nhiên tác giả cũng cảm thấy buồn, buồn một cách thấm thía.

Tác giả thấy rằng hầu hết trong đầu óc của mỗi người đều có một ước mơ, một thứ ước mơ ở ngoài tầm tay với của mình, Đối với những người có thừa tiền của, thì những ước mơ đó quả là quá giản dị và dễ dàng.

Nhưng đối với những người «rách» kinh niên suốt đời không có cơ hội cầm trong tay một món tiền lớn, nghĩa là không khi nào có thể trở thành triệu phú, thì những ước mơ đó vẫn chỉ là những ước mơ lớn lao khó có thể thực hiện nổi trừ khi nào Trời ban cho dịp may bằng vàng là trúng số độc đắc.

Chắc hẳn độc giả cũng có kết luận riêng của mình. Và nếu độc giả tự làm một cuộc phỏng vấn, nhất là trong dịp đầu xuân này, biết đâu lại chả tìm thấy những kết luận hết sức thích thú.

CHÍNH THANH

HƯƠNG TRÀ MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 19)

— Tôi làm ...«Phó Chủ nhiệm » Trong một tòa báo ông Chủ Nhiệm lớn nhất rồi đến Tổng thư ký, các nhà văn nhà thơ, phóng viên, thợ nhà in vân vân, cuối cùng mới đến Phó Chủ Nhiệm.

— Tại sao ông Chủ Nhiệm lớn nhứt ông Phó lại nhỏ nhứt ?

— Tại tụi này trẻ quá đi «Pas des phases pour les Jeunes gens» tôi được làm Phó chủ nhiệm là quý lắm rồi còn đòi hỏi gì nữa.

Sau đó tôi đem chức vụ Phó chủ nhiệm của tôi ra dấu bốt như điên ba hoa chích chòe để cả tay lên thành ghế của khách vẫn không biết. Mãi tới khách đứng dậy cáo biệt này mình vì chợt nhận thấy bà Khánh Thuận đã ngồi ở phòng Quản lý từ bao giờ !

Trái với tính vui vẻ thường lệ khi tôi chào bà bà chỉ gật đầu chào lại thật khách sáo đầy vẻ lạnh nhạt :

— Không dám !

Bà nhìn theo người con gái bằng cặp mắt khó hiểu sau đó bà nói với tôi :

— Ông Thái Phương có cô bạn quý nhỉ !

Tôi hơi chột dạ :

— Thưa bà cô ấy là bạn của Kim thanh Hoài đấy chứ

Bà Khánh Thuận nhìn mày :

— Ban nãy tôi lên gần thấy hai người chuyện trò kề quá chiếm cả chỗ làm việc của tôi, tôi phải rút lui xuống ông đang tính đi về bạn ông Hoài sao được !

Tôi chưa kịp nói gì thì cụ Quản lý mập thù lù ở phía trong đã cười rung sinh đập tay xuống bàn phê bình một câu hơi nguy hiểm :

— Đó bây giờ bà mới biết nhé ! Tôi nói mấy ông nhà văn nhà việc họ... ghê gớm lắm bà theo ông Phương biến lành nữa đi. Chả hiểu bà nghĩ sao chứ tôi, giả thửa con gái tôi cũng không thèm gả cho mấy ông ! ...

Cụ Quản lý rất vui tính, trong lúc chuyện trò cụ thuận miệng thì « phát biểu ý kiến » vậy thôi chớ tại cụ hơi nghểnh ngãng, mắt cụ hơi.. khó nhìn. cụ đâu biết tới việc thằng cháu nham nhở này đang tính nhảo vô làm con cái bà Thuận. Bởi thế mỗi lời nói của cụ chẳng khác gì những gáo nước lạnh dội lên đầu tôi và tôi nghe bà mẹ vợ kết án .

— Đừng đấy cụ ạ ! Thật, hết chỗ chê...

Một mình mình làm sao cãi nổi các « đấng » nhiều tuổi giàu thành kiến ? Càng đứng lâu càng trở thành cái đích để thiên hạ... pháo kích, tôi vội vàng chuồn êm lên lầu với bản tình ca«Thôi đừng lưu luyến ông ơi» râu thôi suột. Chợt nhớ mình sắp phải về tỉnh mần ăn. lúc tan sở tôi mon men lại gần « làm quen» hầu thay đổi tư tưởng bà Thuận.

— Dạ, thưa bà mai mốt cháu xuống trường chưa biết bao giờ mới được gặp bà Cháu tính xin phép tới thăm ông bà trước khi đi

— Bà Thuận im lặng suy nghĩ thật lâu rồi lắc đầu :

— Thôi cám ơn ông Năm mới chúc ông đi đường bình an chứ chúng tôi cũng chẳng dám phiền ông nhiều Nhà neo người, chán Tú mắc bọc bành lhi cữ, sợ cháu không đủ bản lĩnh bắt chước các cô « đợt sóng mới » làm khổ sở tội nghiệp !

Thế là hết ! Thế là hết, hết tất cả, hết trơn hết trọi xui quá ! Xui Quá ! Vừa mới đầu năm đã bị vỡ lở làm «thiên niên di hận»kiểu này thì chết mất thôiTôi cần rằng từ giã bà Thuận và toàn thể anh em trong tòa soạn. Nhiều người ngạc nhiên hỏi tôi sao đi sớm vậy tôi mỉm cười vơ vẩn không dám trả lời.

Ngay ngày hôm sau, tôi lặng lẽ rời Saigon với chiếc va li nhỏ, với hai bàn tay đơn côi với hình ảnh mơ hồ của người con gái trường Dược đã một buổi vào đời.

Tôi kéo lê kiếp sống đau thương nuối tiếc nơi tỉnh nhỏ này như người đi trên sa mạc. Vâng đúng thế. Tỉnh của tôi gần biên giới nhiều, Một trưa nắng nào đó chợt mưa hơi đất xông lên, ngửi mùi đất nồng tôi nghe buồn vời vợi và nghe ray rứt bâng quơ. Hoặc cũng có đêm trời lạnh phải mặc áo len nhà ai cuối xóm vẳng vẳng tiếng Tây ban cầm mới mới tập hay tiếng xe Jeep chạy khuya rồi tắt lịm trong khoảng thanh tịnh không đèn. hồn tôi băng giá; tôi thấy mình bị bỏ quên như điếu thuốc cháy dở thu hình móc meo dưới đáy chiếc gạt tàn.

Ở đây tôi có học trò. Nhưng học trò con trai thì nhịch ngợm, học trò con gái thì hơi kém thông minh tôi lại dạy các lớp đi thi, suốt ngày hò hét «Học đi, Học đi» làm như nhất định bắt chúng đậu cho bằng được mới yên tâm

Tôi đã từng nói với học trò rằng quê hương này không phải quê hương xứ sở tôi, xứ sở này không phải xứ sở tôi, tuy nhiên, suốt mang gánh nặng nghề nghiệp, dù ở đây hay bất cứ tỉnh nào đi nữa tôi vẫn mến quê hương này như nơi chôn nhau cắt rốn và xứ sở này như mái ấm gia đình cả mà tôi mong mỏi từng ngày.

Còn gì vui hơn sau mỗi kỳ thi coi bảng đậu thấy học trò mình đỗ nhiều ? Song le, muốn đánh đổi lấy niềm vui ấy, chúng tôi đã khổ sở không phải là ít.

Mỗi năm. khi hoa phượng bắt đầu tàn phai trên vùng trời tỉnh nhỏ khi cánh phượng dát dầu dám chồi cho ra những đọt lá cuối hè. với mảnh bằng Tú Tài phần Hai là chim non khờ dại của chúng tôi chào thầy lần cuối và bay đi không bao giờ trở lại. Chỉ có thế thôi chỉ có thế thôi, chúng tôi bắt đầu quay về đào tạo thế hệ mới đang lên cao lấy vào từ nơi chúng tôi một phần sức khoẻ để rồi đậu xong tại bay đi không bao giờ trở lại. Trang nghiêm quá. Nặng nề quá ! Mới mấy năm trời mà tôi nghe như máu mình khô cạn trong quyết giãn như phổi mình héo mòn trong lòng ngực đau thương.

Cho đến giữa năm ấy thì tôi ngã bệnh, Bệnh nhưng vẫn dạy, Vừa dạy vừa nhét khăn mùi soa vào miệng cho đỡ ho dữ lạnh Trước tôi hai ngày, anh Giao Lý Hóa ngất giữa lớp học buổi chiều tan trường tôi vô thăm. Tỉnh dậy anh bảo tôi

Chắc tôi phải nằm nhà thương tới một tuần Anh dạy giùm các lớp đệ nhất học ôn phần Động lực vài hôm nữa khỏi tôi sẽ cho tính thi...

Tôi vừa ho vừa tủm tỉm cười buồn :

— Tụi mình ở đây ăn uống kém. anh nên tính dưỡng chứ cứ lo ba mớ thi cử thì hư hết ! Phải chi ở Saigon mình liệu lĩnh thế nào cũng được!

SAIGON ! SAIGON ! Nơi xa xôi ấy có mẹ tôi chăm lo cho tôi từng miếng cơm manh áo. Nơi ấy có mấy tòa báo tôi cộng tác và cũng chính từ nơi ấy, tôi đã ghi khắc vào tim hình ảnh người con gái có nét đẹp mơ hồ, Tan vỡ cả rồi trầm mình trong công việc nặng nề mà sao vẫn không quên!

Hai hôm sau thì tôi nằm dí một xó bỏ cả cơm nước không sao dậy nổi, Bọn tôi toàn con trai độc thân sự thăm viếng của họ mang tính cách an ủi nhiều hơn là săn sóc. thấy tôi bị cảng quá họ bàn nhau đem tôi vô nhà thương như đã đem rất nhiều đứa khác, Họ lý luận :

— Phải cho mày vào chứ tụi tao mắc đi dạy đâu có thời giờ tông nom thuốc thang cho mày ?

— Khỏi cần thuốc, Đứa nào ra phố kiếm giùm tao mấy hộp Antigripaux là đủ. Tao không chết đâu..

— Chết thế chó nào được. Nếu chết đã khá tụi tao nằm... nhịn đói mới đau !

A. tôi quên chưa kể, ngoài các đồng nghiệp kể trên tôi còn một người bạn làm Phó Quận ở đây tên Hưng. Chị Hưng rất tốt. Thấy tôi nằm bẹp. ngày nào chị cũng nấu cháo đem qua và cho người làm giặt dũ giúp quần áo, Tới khi tôi gần bình phục, chị thủ thỉ bảo tôi :

— Có lẽ anh nên lập gia đình đi thì hơn, Đất khách quê người thiếu bàn tay người đàn bà tội lắm đến bát cháo cũng chẳng có mà ăn chứ đừng nói gì ba thứ vật vãnh khác...

Tiếp theo chị Hưng vui miệng «ca tụng» sự sung sướng của ông xã nhà chị như buổi sáng hẳn được uống cà-phê

(Xem tiếp trang 24)

CƠN BÃO BẤT THƯỜNG ĐÊM CUỐI NĂM...

của CHÀNG-PHI

(Tiếp theo trang 15)

Bỗng một tiếng sét đánh xuống khu rừng làm thiếu nữ giật mình thức giấc. Nàng mở to mắt nhìn Y Srot và ngồi nhỏm dậy, sợ hãi,

Người thanh niên Thượng vội vàng chấn an nàng bằng tiếng Việt không được sõi mấy. Giọng anh hơi run run :

— Cô... đừng sợ... Cô đói cái bụng không ? Có muốn ăn cái bánh cho no cái bụng không há ?

Anh mở gói giấy trao bánh ngô và miếng thịt trâu khô cho thiếu nữ. Nàng lắc đầu và nhìn anh chầm chập. Đôi mắt thảng thốt của nàng dịu hẳn lại Nàng hơi nhếch mép. phác một nét cười tin cậy, se sẽ đáp :

— Cám ơn anh, tôi không đói.

Lát sau nàng dịu dàng thêm :

— Tôi đã tưởng anh không trở lại... Trời mưa gió thế này sao anh không ở nhà ? Tôi làm phiền anh quá....

Y Srot cười :

— Tôi cứ sợ cái bụng cô đói đấy. Ăn đi cô !

Thiếu nữ mỉm cười, lắc đầu,

— Tôi chưa thấy đói. Để lát nữa tôi sẽ ăn.

Nàng đỡ lấy gói bánh ngô đặt xuống ổ lá.

Y Srot ngồi nhích sang một bên, bẽn lẽn nói :

— Gió thổi rét quá, Cô ngồi gần lại đây để lửa làm ấm cho.

Thiếu nữ ngoan ngoãn vâng lời anh. Y Srot nhíu mày như cố tìm những danh từ tiếng Việt mà anh đã học được để diễn tả điều anh đang muốn nói. Nhìn nghiêng, khuôn mặt thanh niên Thượng cứng cỏi trong nét suy tư nom đẹp cách lạ. Anh không cónhững nét yếu đuối,bệ rạc và hèn nhát của đám thanh niên truy lạc ngụp lặn trong ánh đèn mầu banđêm của thành thị khi mặt trời tắt ánh nắng. Anh quay đầu nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ, lúng túng hỏi :

= Cô đi đâu cứ đi trong rừng, đi...à...à... thế này... không có biết về cái nhà ?

Thiếu nữ thốt cười khanh khách. Nhờ sức nóng của lửa, da mặt nàng đã hồng hào trở lại.

— Tôi biết anh muốn hỏi tôi cái gì rồi, nàng nói : Có phải anh muốn hỏi tôi đi đâu mà bị lạc trong rừng không ?

Y Srot cười theo vui vẻ. Hàm răng anh đều quá. Anh gật đầu :

— Vâng phải đấy.

— Tôi từ trại cà phê của ba tôi ở Krong Nhim định về Ban mê Thuộc để ăn Tết, thiếu nữ đáp. Vì Muốn về nhà trước giao Thừa nên tôi đã đi đường tắt ngang Krong Buk. Nhưng vừa đến khu rừng này thì trời đổ mưa. Một tiếng sét nổ vang khiến con ngựa tôi đang cỡi giật mình hất tôi té xuống đất, rồi nó chạy biến đâu mất.. Cũng may mà tôi gặp anh, nếu không tôi đã bị lạc trong rừng và có thể chết mất xác dưới nanhvuốt thú dữ...

Thiếu nữ nhẹ rùng mình. Nàng ngước mắt nhìn thanh niên Thượng với đôi mắt biết ơn, đoạn thì thầm :

— Tôi rất cám ơn anh,..

Y Srot đỏ mặt cúi đầu. Khuôn mặt của anh càng đẹp cách lạ, Và thiếu nữ người Việt tưởng như anh là một nhân vật từ trong truyện thuần thoại thoát ra vậy.

— Cô không nói cám ơn... Y Srot lí nhí đáp, Tôi không bằng lòng...

Thiếu nữ chậm chạp đưa cặp mắt xuống thấp ngắm bộ ngực nở rộng của anh... Rồi đến cái khố đóng cao, cho thấy một cặp đùi nở nang, xam đen, bắp thịt nổi cuộn,..

Nàng cười khanh khách, hồn nhiên... Bên ngoài gió vẫn gào thét, mưa rơi ào ào,..

Bỗng thiếu nữ đột ngột nín cười, hai hàm răng nhỏ trắng bóng cắn chặt lấy môi dưới, trong khi tia mắt nàng không ngớt vuốt ve khuôn mặt trẻ của chàng thanh niên miền Thượng.

Y Srot cũng quay đầu nhìn nàng. Anh bối rối muốn tránh tia nhìn của nàng nhưng không hiểu sao cần cổ anh không tuân theo lệnh của khối óc nữa.

Và anh say mê ngắm vẻ đẹp của thiếu nữ người Việt.

Đôi má nàng bây giờ nhuốm đỏ bừng. Y srot cho chúng đỏ là tại lửa nóng. Làm sao anh có thể hiểu nổi rằng chính ngọn lửa trong lòng nàng thiếu nữ mới có đủ nhiệt năng hun nóng mạch máu nàng lúc đó nổi ! Ờ, làm sao anh hiểu nổi nhỉ ! Anh chỉ là thanh niên Thượng chất phát..

Y Srot vụt đứng dậy, giơ tay kéo chiếc áo mưa hấp tấp bước ra cửa.

— Anh!. Anh à...

Y Srot đứng sững ở ngưỡng cửa. Anh quay nhìn thiếu nữ. Hai tia mắt lại gặp nhau. Cái nhìn kéo dài một lúc lâu.

— Anh... Anh đừng... bỏ đi... Tôi.. . sợ lắm.!

Y Srot quay trở vào... Trong cái đà của sự thèm muốn mãnh liệt xâm chiếm toàn thân, thiếu vùng đứng dậy... Cử động củanàng quá mạnh khiến nút áo chiếc sơ mi bó sát ngực tuột khỏi khuy để thấy cặp nịt vú đen bên trong ... Cả vạt áo cũng xộc xệch kéo ra khỏi chiếc quần «Jean» đó sát cặp đùi dài của nàng...

Nàng ôm lấy cần cổ anh, nép đầu vào khuôn ngực rộng của anh rên ri, trong khi toàn thân nàng không ngớt uốn éo...

Bên ngoài mưa vẫn trút ào ào, gió vẫn không ngớt gào thét.,..

Gió đã bớt thổi và mưa cũng đã bắt đầu nhẹ hột.:.

Khi Y Srot trở về nhà. anh thấy bà ngoại và cha vẫn còn thức. Anh đi thẳng vào « buồng » thay quần áo, leo lên giường ngủ.

Nhưng anh không ngủ được.

Anh lặng lẽ khóc.

Anh khóc vì thiếu nữ người Việt đã ra đi.

Mối tình thật quá mau lẹ. Nhưng Y Srot không thể níu giữ nó được. Thiếu nữ và anh, hai người khác nhau nhiều quá.

Và Y Srot không thể nào ý thức được cái nghĩa « Yêu xác thịt » là chỉ trong chốc lát.

Một năm qua...

Năm sau, miền Cao Nguyên Dalac không bị cơn bão bất thường. Trái lại, trời rất đẹp.

Y Srot trở lại căn chòi lá của đám thợ săn trong rừng. Căn chòi đã xiêu vẹo gần xụp đổ.

Y Srot chui vào, ghé ngồi xuống ổ lá nay đã mục úa. Anh nhìn quanh một lượt...

Đột nhiên anh ôm mặt khóc nức nở.

Anh khóc vì Tết năm nay không có cơn bão bất thường.

Và anh tự hỏi không biết đến bao giờ gió bão mới đem trả lại anh người thiếu nữ Việt nam vừa qua.

C.P.

Đàn Ngang Cung

MÙA XUÂN

gửi những người bạn

VĂN NGHỆ MIỀN BẮC

Mỗi lần Tết đến nhớ miền Bắc,
Chợt nhớ các anh thường tự đắc,
Sinh ra cốt nhục lại nòi tình,
Chẳng đói gì hơn đói thanh sắc.

Thanh sắc tìm đâu hở Nguyễn Tuân ?
Tìm trong tiếng thét của ba quân ?
Tìm trong thanh toán, trong lừa đảo ?
Chủ nghĩa Lê-Nin đã thấm nhuần ?

Quên mình, quên cả tuổi thanh niên.
Những sáng Rừng Thông, tối Hậu hiền.
Ta chợt thấy ta còn Tổ Quốc,
Chỉ lo mình chửa được trung kiên.

Ta đuổi quân thù, cứu núi sông,
Trường kỳ kháng chiến sẽ thành công.
Người ta chỉ dạy ta yêu đảng,
Ngoài Đảng yêu gì cũng viển vông !

Ngã ba lầm lũi bước bơ vơ,
Tìm thứ tay sai núp dưới cờ !
Yêu nước tẻ ra là phản đảng,
Hiểu rồi mà vẫn bị đày cơ !

Công luận ngàn sau sẽ phẩm bình.
Viết theo chỉ thị của Trường Chinh.
Các anh nói giao cho quần giặc,
Tính giấc đêm đêm có giật mình ?

Yêu nước đâu ngờ lại giết dân.
Thế nào là Thiện ? Thế nào Chân ?
Thế nào là Mỹ ? Là Văn nghệ ?
Bao những niềm tin cứ lụi dần !

Xuân Diệu còn yêu ? Còn thiết tha ?
Còn say mê viết khúc tình ca ?
Thâm Tâm, Nguyễn Bính không còn nữa,
Mái tóc hoa râm khắc khoải già !

Hàm mấy năm trường một giấc mơ,
Bắc Nam ai đó cô trông chờ ?
Chúng mình ngày trước từng tâm sự,
Vô cớ giờ đây hóa kẻ thù !

Ta lại thù ta hở các anh ?
Sợ khi phải nói đến chân thành ?
Những người thơ ấy, người văn ấy,
Giờ tấm lòng son đã nguội tanh ?

Nói sao cho hết ? Viết sao vừa ?
Ôi những ngày xưa, những chuyện xưa !
Bám sâu phố phường mưa rác bụi.
Nói bao nhiêu nữa cũng bằng thừa !

Tôi gửi gì đây đến chúng ta ?
Trên ngàn cây số có bao xa !
Cùng chung Tổ quốc, hai biên giới,
Yêu nước từng chung một thiết tha !

HÀ THƯỢNG NHÂN

Dựng nêu

Nửa đêm gà gáy thấy chim kêu.
Vội vội vàng vàng dậy dựng nêu.
Toạc cẳng, đơ tay lâm phận sự,
Lên gân, quỳ gối giữ đừng siêu.
Khi trông, lúc cám sao cho vững,
Lúc ngoảy, khi buông phải lựa chiều.
Tục lệ ông bà thôi chẳng được !
Nhọc nhằn, vất vả có bao nhiêu ?

GIÁO SỸ HỘI

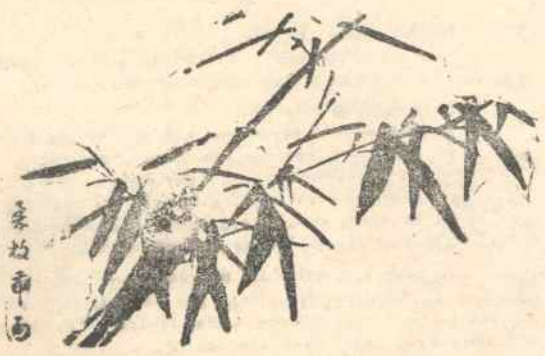

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CÓ MÙA XUÂN

GIÓ heo hút chạy trên mặt đồi. Vùng trời đêm sâu thẳm Chỉ còn mỗi mình tôi ngồi trước quầy hàng. Cốc bia đã vơi quá nửa. Ánh đèn điện yếu ớt đu đưa trên vách tường loang lổ màu đất. Người con gái ngồi sau quầy hàng mải đan áo, đôi mắt lặng lờ suy nghĩ. Câu truyện giữa tôi và nàng đã trôi qua từ lâu, tôi chẳng biết nên nói gì thêm với nàng nữa. Những lúc ngôn ngữ ngừng lại thì chẳng những cảm nghĩ nổi dậy, vươn lên tự đáy sâu tâm hồn.

Phía sau, tiếng dầu gậy đập vào những quả bi da nghe chát chúa, lanh lảnh trong chiều sâu của đêm. Giờ này không khí tỉnh lỵ thật buồn, nhạt, nhưng tôi không yêu, không ghét mà vẫn chịu đựng được. Sự chịu đựng đã trở thành một thói quen. Nghĩ đến đất, đến rừng, đến tất cả những gì hoang dã còn ngự trị trên mảnh đất sát vùng biên giới này, tôi không hiểu vì sao người con gái lại có mặt ở đây. Cũng như tôi, vì sao tôi lại có mặt ở đây ?

Thật khó mà cắt nghĩa nổi.

— Tâm à, coi không còn ai thì đóng cửa nhá.

— Dạ. Má cứ ngủ đi.

Người con gái đáp vọng vào phía trong nhà. Nàng nhìn tôi hỏi :

— Anh dùng đá nữa không ?

— Thôi cám ơn. Lạnh quá rồi. Đêm nào cô cũng thức khùya như vậy sao ?

● Truyện của NGUYỄN ÁI LỮ

Người con gái khẽ gật đầu. Nàng nói :

— Thức khuya nó quen đi. Ngủ sớm cũng không được.

Tôi uống cạn bia. Hơi đá lạnh toát ra ngoài chiếc ly làm những ngón tay tôi tê buốt. Người con gái ngừng đan nhìn ra ngoài đêm. Đột nhiên tôi nhớ đến câu nàng nói với tôi trong đêm đầu tiên : « Những người mới đến tỉnh này có một xa cách và những cái nhìn lạ lùng ». Tôi không hiểu đến lúc này mình có còn xa lạ với nàng nữa không ?

Có thể rằng tôi vẫn là một thế giới hoàn toàn xa cách và lạ lùng trước mặt nàng. Thời gian chưa giúp tôi đến gần nàng. Nhưng một điều tôi được biết rõ rệt là trong căn nhà này chỉ có hai mẹ con nàng ở đã từ lâu. Người mẹ đã được tòa án cho phép ly dị chồng. Bà ta ít khi xuất hiện trước mọi người, Thỉnh thoảng bà về Saigon ở chơi vài ngày, đi viếng thăm những người quen rồi lại lên. Một cuộc đời bay nhảy như thế có rất nhiều điều để bàn tán, thêu dệt, thế mà cũng ít người được biết đến những chuyện của bà.

Đêm nay nghe chừng yên. Ngoài xa, không thấy ồn ào tiếng súng và ánh lửa hỏa châu sáng rực. Đôi má người con gái mịn màng dưới ánh đèn. Đêm đã thật khuya. Những người chơi bi da cuối cùng lần lượt ra về.

Tôi châm điếu thuốc hút, toan đứng dậy thì người con gái nhìn thẳng vào mặt tôi hỏi :

— Anh có biết Hải không ?

— Biết, anh ấy làm ở Tiểu khu chứ gì ?

— Gần hai tuần nay không hiểu Hải đi đâu mà chẳng thấy tin tức gì cả.

— Hải đi hành quân sắp về rồi.

Mắt người con gái hạ thấp xuống suy nghĩ. Tôi đoán nàng đang mong đợi, nôn nóng. Tôi không muốn nói thêm cho nàng biết những cuộc hành quân ở đây có thể kéo dài ba bốn tuần lễ, và ông Tiểu khu Trưởng lại là con người liều lĩnh bất thường, luôn luôn thay đổi ý kiến. Lần này ông ấy đi hơi lâu nên tôi cũng đã chuẩn bị một chương trình văn nghệ tại tỉnh để giải trí cho binh sĩ của ông ta sau những ngày lặn lội trong rừng. Ở miền đất đỏ heo hút, khô khan này, chỉ còn tiếng hát, nụ cười của các cô gái và tình người là đáng kể. Ngoài ra, tất cả đều bị lôi cuốn bởi cái hoang dã thâm u, sự phản trắc của con người và cầm thú.

— Cô muốn nhắn gì với Hải không ?

Tôi bắt chợt hỏi người con gái. Nàng bối rối :

— Tâm không muốn nhắn gì hết. Có nhiều người vẫn thường lại đây chơi, lâu ngày không thấy mặt Tâm lại hỏi thăm. À chừng nào đoàn văn nghệ của anh lại ra mắt ?

— Vài ngày nữa. Cô nghĩ thế nào về đoàn văn nghệ này ?

— Khó nói quá. Nhưng có được một đoàn văn nghệ ở đây còn hơn là không có anh à.

Tiếng nói cuối cùng của người con gái chìm tắt. Tôi thấy một sự trống rỗng theo sau. Ngay lúc ấy tôi bước ra khỏi quán. Những cột đèn điện bằng gỗ đứng trơ trẽn hai bên đường. Căn nhà tôi mướn cách đó vài trăm thước, trong khu vực dinh thự hành chánh của tỉnh có ngọn tháp vút lên nền trời cao lấp lánh ánh sao. Nhiều lúc tôi nghĩ đó là một ngôi giáo đường có một tháp chuông kiểu Tây phương. Có đêm tôi đã được thấy người ta đặt khẩu súng liên thanh ở trên tháp cao đó để đợi các biến cố đột ngột xảy ra.

Nhà kiến trúc muốn tạo nên một ảo tưởng, giữa một thực tế luôn luôn biến dạng, u uất. Lúc về đến nhà trọ, tôi thấy đèn vẫn còn sáng. Thằng bạn ở phòng bên chưa ngủ. Nó đang rên quặn với cơn sốt hoành hành trong cơ thể. Chiếc chăn dầy cộm trùm kín người mà nó vẫn còn rét, còn run lập cập thảm hại. Tôi lay người nó, một khối thịt mềm yếu ớt.

— Đã ăn uống gì chưa mà cứ nằm dài như thế này ?

— Đau quá ăn không được. Sáng mai lo cho tao về Saigon chữa bệnh. Ở đây không có Bác sĩ.

— Được rồi, để tao nói với Tiểu khu. Cả Tỉnh mà không có một Bác sĩ, chỉ có một ông Cán sự Y tế. Hay là vẫn ông Bác sĩ nào đó không chịu lên đây chứ gì ?

— Ừ Ừ. Cái đất này ai mà thèm lên.

— Thôi chịu khó nằm sáng mai hãy hay.

Tôi bước vào phòng, vật mình xuống giường nằm. Tôi nghĩ đến Tâm, đến Hải, đến thằng bạn nằm rên ở phòng bên cạnh. Tôi đã khó ngủ trong đêm hôm ấy, một đêm dài bao vây lấy mình như một con số không. Nhìn cái vò đạn lớn được dùng làm bình cắm mấy cành hoa ni long, tôi thấy bị ám ảnh lạ lùng.

Tôi đã nhìn thấy nó từ những ngày còn mấy chú lính Tây thuộc địa, những ngày quân đội Phù tang lê gót trên các đường phố Hànội và những ngày không chiến xa vâm Bây giờ thì nó ở đây, trước mặt tôi, hoàn toàn câm nín hiền hậu trong vai trò trang trí mỹ thuật sau khi đã được xử dụng bởi những bàn tay pháo thủ. Cuộc sống tuy chán ghét nó thật nhưng vẫn còn cần đến nó. Con người thật là yếu đuối, như những con cá vàng bé bỏng bơi lớn vớn quanh dám rong trong cái chậu xinh để gần cửa sổ.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy trước khi mặt trời mọc. Thấy thằng bạn ngủ yên, tôi không muốn hỏi nó. Tôi đi ăn sáng rồi đến Tiểu khu xin cho nó về Cộng Hòa nằm. Buổi chiều mới có máy bay chở nó đi. Và căn nhà trọ của tôi như rộng mãi ra sau khi hình bóng nó đã rời khỏi nơi đây.

Sau những đêm trình diễn văn nghệ cho binh sĩ mới đi hành quân về, đoàn văn nghệ bắt đầu đi vào các thôn ấp. Tôi đã đi theo đoàn văn nghệ dừng lại ở các ấp, trình diễn ngay ngoài trời, trước mắt các em nhỏ và các công nhân đồn điền cao su. Bằng cây đàn, chiếc trống nhỏ, chiếc khẩu cầm, một vài ca sĩ nam nữ không lấy gì xuất sắc lắm, nhưng ngần ấy thứ cũng đã khuấy hộng cái không khí trầm lặng lâu ngày của ấp, Các em nhỏ và ngay cả những người lớn không hiểu lời ca, tiếng nhạc có ý nghĩa gì. Nhưng họ đã vui lên trong chốc lát và muốn nghe nhiều hơn Hình như chưa bao giờ tiếng hát từ con người đi sâu vào lòng họ. Chỉ có tiếng súng nổ rền quanh ấp, trong những buổi tối nặng nề ám ảnh giấc ngủ của mọi người.

— Ở lại đây với chúng tôi vài ngày. Tiếng hát của anh em quí thật, nhưng sự có mặt của anh em ở chỗ này còn quí hơn.

Câu nói của một ông già trong ấp làm cho tôi suy nghĩ mông lung. Tôi đành nói với các anh em trong đoàn ở lại ấp một tuần lễ. Buổi tối chúng tôi vào đồn ca hát cho các anh nghĩa quân, rồi ngủ luôn tại đó. Sáng ra lại đi các nơi lân cận trình diễn Màu đất đỏ, ánh nắng thiêu đốt, những mái nhà tranh thấp lụp sụp, những khuôn mặt khô cằn của dân chúng, không còn những hình ảnh nào nổi bật hơn. Chỉ với những vườn ruộng, lúa chín, quê hương thề hiện trong tiếng hát mới không phản lại những thực tế sót sót xa ấy.

Dân nghèo, tiếng hát nghèo. Lồng ngực tôi như muốn rạn vỡ đau điếng...

Đoàn văn nghệ trở về tỉnh theo đoàn xe của quân đội Lần đi lần về lúc nào cũng có hộ tống, Con đường không còn yên ổn nữa. Một tuần sống với dân không nhọc nhằn bằng những lúc di chuyển Về đến tỉnh cả đoàn được nghỉ hai ngày. Thằng bạn tôi vẫn chưa trở lại. Có lẽ nó không còn trở lại nữa. Tôi hoàn toàn cô đơn trong căn nhà trọ.

(Xem tiếp trang 25)

TAO CHỈ SAO LỤC

(Tiếp theo trang 16)

Bằng vừa giận vừa buồn cười.

— Mày đáng ghét. Nhưng cũng đáng khen. Tại sao mày viết thư hệt con gái vậy mày. Nhất là tuồng chữ nữ sinh quá làm tao cứ tưởng bở.

— Không nữ sinh thiệt mà. Đây tao nói cho mà nghe: Mùa Xuân năm kia, đơn vị tao ăn Tết Nguyên Đán tại Sađéc, tao được cử vào phái đoàn Quân Dân chính đi chúc Tết nhân dân. Trong dịp này tao quen với một nữ sinh, em tên là Lan Hương.

Tao nhờ có đọc nhiều sáng tác của mày ở trong báo Quân Đội và được biết các em rất thích đọc văn mày nên tao tự giới thiệu là Hoàng Bằng và cho em địa chỉ.

Sau Tết năm đó, em viết thư cho tao. Tao nghĩ mình không phải là văn sĩ, viết thư chắc không hay bằng mình, tao bèn lấy phong bì khác, hỏi thăm ở Tòa báo Quân đội lấy địa chỉ của mày rồi bỏ thư nàng vào đấy gửi ra cho mày. Khi có thư mày Phúc đáp về, tao lại sao nguyên văn gửi cho nàng. Cứ thế... mấy năm nay, thơ mày thì tao nhận rồi tao chép lại gửi cho nàng, còn thơ nàng thì cũng tao nhận rồi thay phong bì và gửi cho mày, nghĩa là... Tao chỉ sao lục.,

Bằng vội cắt ngang lời Phúc.

Còn ảnh gửi cho tao có đúng ảnh của nàng không?

Phúc cười:

— Sao lại không đúng. Bây giờ mày đã hiểu được vấn đề rồi thì từ nay chính mày trực tiếp mà lo liệu lấy, vai trò « sao đi sao lại » của tao đến đây chấm dứt. Bây giờ để tao ghi địa chỉ chính của nàng cho mày.

Bằng ngập ngừng:

— Không được. Nàng vẫn hình dung con người tao qua mày. Thôi để tao tiếp tục ngồi trong bóng tối sáng tác thư tình cho mày. Còn mày thì lại cũng cứ tiếp tục « sao lục » để gửi đi cho nàng.

Phút phác một cử chỉ cương quyết:

— Tao và nàng chỉ gặp nhau một lần cách đây 2 năm. Căn cứ vào thư từ từ trước đến nay thì nàng vẫn hiểu và mến mày qua sự biểu lộ tình yêu trong những lá thư tâm tình. Vả lại, chính tấm hình của mày hiện đang ở trong tay nàng. Nhiệm vụ của tao là làm cái gạch nối giữa hai người. Bây giờ nhiệm vụ ấy đã hết. Tao xin rút lui có trật tự.

Hai đứa nhìn nhau mỉm cười thông cảm. Họ giắt tay nhau trở về doanh trại giữa lúc thiên hạ nô nức kéo nhau đi chợ tất niên...

★

Phần kết luận của câu truyện mà chúng tôi vừa kể, xin để quý độc giả suy luận

Người kể truyện chỉ xin được phép lồng vào đây một lời trình bày với những độc giả đã «trách» chúng tôi là những tài liệu dẫn chiếu trong một vài bài trả lời đăng trong mục này về những thắc mắc của độc giả không chính xác.

Độc giả trách thì chúng tôi đành chịu. Nhưng sự thực chúng tôi cũng chỉ có công sưu tầm tham chiếu và cắt xén nội dung những tài liệu do cơ quan có thẩm quyền phổ biến rồi « Sao lục» để trả lời độc giả. Chúng tôi không thể sáng tác ra được, tất nhiên chúng tôi cũng phải biết điều như anh bạn Phúc trả Lan Hương về cho độc giả vậy.

MÙA XUÂN 1968

HÙNG TÂM

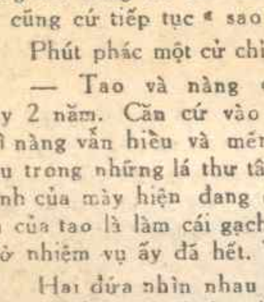

TƯ THỤC
ANH VĂN LUÂN ĐÔN
THE LONDON SCHOOL
22315A Phan đình Phùng
— Saigon —
Dạy đủ mọi trình độ, từ các lớp Vỡ Lòng đến luyện thi Lower Cambridge Proficiency.
Kết quả đậu Lower Cambridge 1967: 40, 7%. Ban giáo sư Anh Mỹ được tín nhiệm lâu năm ở Đô Thành.
8-2-68 Tổng Khai Giảng các lớp:
Đặc biệt: Quân nhân, Tu sĩ được giảm 25%

HƯƠNG TRÀ MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 22)

sửa, buổi trưa đi làm về có nước chanh nước cam. Hắn lại có thói quen mỗi ngày một bộ quần áo là đi thẳng tắp chớ không «ở dơ» kiểu tụi tôi,

« Đại giáo sư ban Toán gì mà đôi giày khâu bằng dây bao bố vỏ quít nhét cạp quần,.. »

Huyền thoại « giày bao bố, vỏ quít nhét cạp quần » là của mo xứ Định. Hắn dạy toán đệ nhị cấp. Bận quá, hơn nữa hắn lại ưa xính xái xong việc thì thôi, giày và bít tất cả năm không thèm thay vừa há mõm vừa thúi om chịu trời hông thấu. Một bữa có quan khách đến thăm trường, Định bị phân phối vào ban tiếp tân. Hương dẫn quan khách với đôi giày há mõm toáng hoạc thì kỳ quá, trong khi người ta chào cờ hắn « bèn » lúi húi nơi phòng giám học ngồi khâu giày với sợi giây bố rút ra từ chiếc bao tải chùi chân!

Thế chưa đủ, một bữa hắn mặc Pijama sang thăm bạn bạn Pháp văn. Thấy bạn có mớ quít để tiêu bào, hắn đòi ăn. Người bạn nói: «Ăn thì ăn nhưng phải thu dọn cho sạch sẽ!» Hắn ừa ừa, nghiến ngấu một hồi và ôm vỏ đi vứt, Giữa lúc đó, một lũ học trò tới kiếm hắn nhờ chứng minh bộ mấy bài toán, Tiện tay, hắn nhét ngay mớ vỏ quít vào cạp quần rồi nhẩy tên bàn ngồi giải toán tỉnh bơ. Người bạn buồn cười quá sáng hôm sau vào phòng giáo sư kể om lên. Chuyện đó tới tai chị Hương bây giờ chị đem ta ra làm thí dụ với tôi chị dâu hiếu được tăng;

«Một buổi lối thề hiên Lâm Thúy. Ngàn năm để hận chốn Tiêu tương (Thơ BK Đán) dù chỉ thoáng gặp «đôi mắt trường Dược» nhưng sau sự đổ vỡ bất ngờ, lòng tôi đã tê tái hết mong hàn gắn.

Tôi thở dài bảo chị.

— Chán quá chị ơi! Hương may mắn xuôi thuyền thuận lái ngay từ đầu chứ tôi, tôi..: hết thời rồi, Chị là đàn bà, chị tưởng người ta muốn lập gia đình lúc nào được lúc ấy. Sự thực thì không phải như thế. Đàn ông chúng tôi kỳ lắm, tim chúng tôi như khung cửa, chỉ để một hình ảnh lọt vào. Chúng tôi thà chịu... nằm co nhịn đói còn hơn lập gia đình với người không yêu không thương...

Chị Hương im lặng. Tôi nói tiếp:

— Tôi chỉ lập gia đình khi hoàn toàn tuyệt vọng, nghĩa là khi người ta đã đi lấy chồng Chứ bây giờ...

— Bây giờ anh còn hy vọng?

— Dạ, tôi vẫn hy vọng dù sự hy vọng đó rất mỏng manh...

Người vợ bạn suy nghĩ một lát rồi mỉm cười

— Kể cô nào lấy được anh cũng... đỡ đây. Anh coi bộ lù khù mà tình cảm ra trò!

Lù khù? Trời đất ơi, phải thì tôi lù khù như lời chị Hương khen tặng hoặc như học trò trong trường thường quan niệm niệm thì đã hạnh phúc biết! Hồi xưa vì mến tính nết « lù khù » của tôi bà Thuần có vẻ muốn chấp nhận cái thằng lù khù này làm con rể bà Sau đó cũng lại chính bà, bà không thấy tôi lù khù như bà tưởng nên bà ngán luôn khiến một phần tâm hồn tôi mất đi đem theo hình ảnh người con gái đẹp nhất trên đời,

Buồn quá, tôi nửa đùa nửa thật hỏi chị Hương:

— Đỡ thiệt hay đỡ dối hở chị? Tôi nghĩ cô nào lấy phải tôi, cô là kẻ vô phúc nhứt thì có. Khổ, nhiều lúc tôi chán tôi quá chị à, người gì đâu « chó không ra chó người không ra người » thì sống sao nổi!

Vâng, tôi nói thực Tôi là con chó. Tôi là con chó. Nhưng con chó nó khôn hơn tôi ở chỗ tự nó nó không phá vỡ hạnh phúc của nó. Còn tôi, hỏng, hối hận muốn chết mà chẳng biết phải xoay xở ra sao.

Cho đến tối hôm ấy thì anh bạn ở chung đem nể trao tôi một phong thư. Đúng hơn đó là một chiếc thiệp cưới đề tên Thanh Tú số nhà 2295 D Cư xá Minh Mạng Saigon

ThanhTú, địa chỉ 2295D cư xá Minh Mạng!

Tôi ngồi im trên giường đưa mắt nhìn qua cửa sổ.

Ngoài kia trời đã bắt đầu chập choạng tối. Buổi tối tỉnh nhỏ buồn tê tái. Mệt kinh khủng, Tôi nằm xuống tấm cạc in chữ đỏ đặt trên môi và tôi thổi sác nhè nhẹ vào cạnh của mảnh giấy cứng một đoạn nhạc vu vơ. Tim.

Tim tôi vẫn đập đều đều. Phổi tôi vẫn thở A ha, vậy mà tôi thường dạy học trò rằng đời sống tâm linh có ảnh hưởng tới đời sống sinh lý như nhịp đập của tim nhịp thở của phổi. Láo! Láo hết, vì nếu quả thật như thế thì tại sao phổi tôi chưa ngừng đi, tim tôi chưa đứng lại chết cha nó cho rồi có phải dễ chịu hơn không? Tôi nghĩ tới con đuông. Rừng Trà Nóc Cà Mau có con đuông. Con đuông thứ sáo trắng to bằng ngón tay thu bình trong ruột cây Chà là trông rất ghê tởm.

Dân nhậu ở đây thường mua cây Chà là về chẻ ra bắt con đuông ngâm vô nước mắm trước khi tẩm bột đem chiên Mặn quá con đuông ngo ngoe ngo ngoe vừa kinh khủng vừa tội nghiệp. Tú ơi, Tú ơi, anh là con đuông Anh ngo ngoe, anh tội nghiệp. Nhưng không ai thương con đuông hết và do đó Tú đi lấy chồng. Khổ quá, tại sao Tú gửi cho anh chiếc thiệp hồng này làm gì? Gặp nhau, rồi tan vỡ, rồi xa nhau, rồi.,. đi lấy chồng. Cuộc đời chỉ có bấy nhiêu thôi Cuộc đời chỉ có bấy nhiêu thôi phải không em? Anh yêu em .. Anh yêu em nhiều lắm,

Tú ơi, Xin hãy quên đi, Xin hãy quên đừng bao giờ nhớ đến một ngày đầu năm chúng mình cảm tình với nhau đứa ngồi bên ngoài, đứa nép bên trong rụt rè e lệ!,.. Bàn tay. Mái tóc. Đôi mắt. Nụ cười,.. Thế là hết, hết cả rồi Tú của tôi đi lấy chồng. Còn gì nữa đâu? Tôi muốn hét lên thật to, Tôi muốn chửi tôi và,.. Tôi cười. Cười lơn. Cười sặc sụa Sau đó tôi vùng dậy mặc quần áo sang phòng beo rủ anh Giao .. đi nhậu!

Anh Giao mới khỏi, Tôi cũng mới khỏi, Thấy tôi rủ đi nhậu người bạn trợn tròn mắt:

— Trời đất ơi vừa mới ốm nặng mà nhậu cái gì?

Tôi thọc hai tay vô túi quần khẽ lắc đầu, giọng bất cần:

— Kệ ốm thì ốm cứ nhậu chết bỏ! Anh không đi tôi đi một mình ạ.

Giao vốn dễ tính hơn nữa lại hiểu cái lối bốc đồng bất tử của tôi, anh chặc lưỡi:

— Ờ, thì đi..,

Trong lúc thay đồ, chợt nhớ tới tấm các ban chiều do chính tay mình mang về, anh ngừng lên nhìn tôi với cặp mắt ngờ vực:

— Chắc lại bị cô nào cho Zoọc phải không?

Tôi rút một điếu thuốc lá gắn lên môi, vừa bật lửa hút vừa trả lời:

— Chứng vậy!

Hai đứa tụi tôi vô quán Thùng đỏ Gọi là Thùng đỏ vì cái quầy hàng thâu tiền sơn đỏ, chỉ có thế thôi nhưng để nhậu rất khá,

Hai thằng « trời đánh không chết » kêu la de 33 tôm khô củ kiệu, mực nướng, khô nai, hột vịt Bắc thảo.. lầm lầm lì lì ngồi uống như hũ chìm. Tôi thích uống với Gia vì lúc nhậu hắn thường im lặng. Tôi thích khói thuốc tôi thấy nét mặt hắn buồn buồn, nỗi buồn sâu kín khắc khổ ấy rất hợp với tôi và tôi hỏi hắn:

— Anh Giao này !..

Giao giựt mình:

— Hử!

— Anh ưa thơ Quang Dũng không?

— Không, sao?

— Trong bài Đôi Bờ, ông viết: « *Thoáng hiện em về trong đáy cốc. Nói cười như chuyện một đêm mơ,..* » Đúng đấy chứ hả anh Giao!

— Ông còn nói, *Em đi áo mỏng buông hờn tủi Giòng lệ thơ ngây có dạt dào* ». Thơ của ông chính ra là «rạt rào» nhưng tôi thích đọc «dạt dào» vì dạt dào nghe êm tai hơn

— Ừa!

Sự đối thoại chỉ ngắn ngủi bấy nhiêu. Giao im lặng. Tôi cũng im lặng Tôi nghĩ đến Saigon và Cư xá Minh mạng và đêm nay và đêm mai và đêm kia., Tôi quên không để ý đến ngày nào Cẩm Tú của tôi lên xe hoa về nhà chồng Song dù đêm nào đi nữa thì cuộc đời cũng có bấy nhiêu. Tôi là con người khiếu bạc tôi đâu dám mong được cùng ai chắp nối truyện lâu dài, Nhưng.., nhưng tôi không phải hòn đá. Không phải khúc gỗ, Tôi có tình bồn, Tôi có tình cảm, Vậy thì tại sao Cẩm Tú lại đi lấy chồng? Tại sao?,..

Tại tôi, Vâng, lỗi tại tôi tất cả, Tôi đã tàn phá, tôi đã dầy xéo lên đời tôi bằng sự nham nhở để rồi bây giờ ngồi đây tiếc thương, mất một mùa yêu chưa trọn, Ở đời này, chúng ta đổ đuổi đi tìm một người đồng điệu mười năm chẳng thấy huống chi có rồi mà mình lại lỡ tay đánh mất thì khổ sở, tay rứt là phải, Hèn nào thằng con nhà thi sĩ Kim thanh Hoài luôn ngâm nga mấy câu thơ:

Đã trót trầm mình trong đau thương
Hồn tôi đâu dám lạc thiên đường
Tôi chỉ xin làm mây lữ thứ
Che nắng em và quyện dư hương

Kim thanh Hoài khôn quá chuyện ca tụng các cô không hả! Riêng tôi, tôi ngu, tôi ngu, tôi ngu !..,

« Trời hỡi! Tại sao mi sinh ra ta mi còn sinh Kim thanh Hoài làm chi! »

Tôi than như thế nhiều lần như Chu Du than Gia cát Lượng và tôi về nhà... Tôi ngủ!

Trong đêm ấy, tôi mơ một giấc mơ tuyệt đẹp về người con gái trường Dược, Nhưng, tỉnh dậy tôi lại chợt nhớ nàng đã đi lấy chồng:

Lấy chồng! Lấy chồng! Lấy chồng
Một lần yêu cũng như không
Trăm lần yêu cũng lạnh lùng cùng nhau
Có chăng, lúc bạc mái đầu
Rưng rưng giọt lệ thương nhau đã già.,

☆

NGÀY tháng tàn dần..,

Nam nay tết lạ đến! Tôi không hiểu tại sao buồn như thế tôi vẫn kéo lê kiếp sống được lâu như thế,

Quên ngày quên tháng;..

Tôi thu xếp trở về Saigon xum họp với gia đình sầu sầu rồi tôi chẳng khác nào một con bạc gặp vận vui,

Mà tôi không nhiều gì nét, Thấy tôi lầm lầm lì lì chẳng thèm để ý đến mùa xuân hiện nay tôi ngày chỉ nằm đọc sách và ngủ thì bà mừng lắm, Trong thâm tâm, bà cụ đoán tôi đã thay đổi tính nết sau những năm dài vật lộn với đời,

Mà thực vậy, chính tôi tôi cũng nghe lòng tôi thay đổi, Già đi, âm thầm lặng lẽ... Tối 29 Tết, tôi cúi đầu bát phố một mình nơi chợ hoa đường Nguyễn Huệ bằng cặp mắt rưng rưng cùng manh hồn tàn vỡ.

(Xem tiếp trang 26)

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CÓ MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 25)

Buổi chiều hôm ấy có tiếng gõ cửa. Tôi vội dập điếu thuốc cháy gần hết. bước ra gần cánh cửa, hồi hộp nghe tiếng động bên ngoài. Rồi không đợi hỏi ai, tôi nắm quã đấm cửa soay một vòng. Tâm đã đột ngột xuất hiện trước mắt tôi má nhàng ửng hồng lên.

— Có lẽ anh ngạc nhiên lắm phải không ?

— Ngạc nhiên lắm chứ. Nhưng mời Tâm cứ vào.

— Hôm nay Tâm mới thong thả đi chơi đấy nhé.

— Thì cuộc sống cũng có lúc cần thay đổi. Đóng khung mãi được sao ?

Tôi kéo ghế mời Tâm ngồi. Ánh nắng chiều còn đọng trên khung cửa sổ. Mấy con cá vàng bơi nhởn nhơ. Mùi thơm toát ra từ mái tóc Tâm, một mùi thơm quyến rũ xa lạ. Hôm nay tôi mới nhận rõ khuôn mặt nàng, trong thứ ánh sáng vàng đục từ ngoài dội vào căn phòng.

— Nghe nói anh vừa đi công tác về, có gì lạ không ?

— Mệt, nhưng mà vui Tâm à.

Lúc ấy tôi tạm quên cái tình ly nhỏ bé mình đang ở. Tôi nghĩ Tâm sẽ nói với tôi rất nhiều truyện hoặc hỏi tôi những câu hỏi bất ngờ. Nhưng không. Nàng đứng dậy đi ra ngắm mấy con cá vàng thản nhiên nói :

— Những con cá này xinh quá. Anh kiếm được ở đâu thế ?

— Tôi mang từ Saigon lên.

— Anh chịu khó mang cả những vật này đi theo

Tâm ngẩn người nhìn tôi, im lặng suy nghĩ. Nàng như nhớ cái thành phố ở xa hàng trăm cây số. Một thành phố quay cuồng vật lộn, với những hình ảnh thác loạn ban đêm trong các tiệm nhảy, các hộp đêm và mớ kỷ niệm úa héo còn ghi sâu trong tâm hồn nàng. Một thành phố đã làm nàng thất vọng, trong mối tình đầu trên của nàng khi còn là học trò. nàng đã chạy trốn nó. Nàng lại gặp một sự đơn độc ghê rợn hơn. Tâm ngồi nhích lại gần tôi. Nàng cầm quyển truyện để trên bàn lật lật vài trang. Mùi giấy mới tỏa ra hăng hắc. Những ngón tay nàng thon đẹp dịu dàng.

— Anh cũng thích đọc truyện à ?

— Thỉnh thoảng lúc nào buồn thì đọc.

Tôi cuối xuống nhình vào gương mặt nàng. Nàng không để ý đến tôi và tiếp tục đọc. Người tôi nóng ran lên vì một sự quyến rũ mãnh liệt lạ lùng. Tôi muốn tỏ thái độ với nàng. Tôi muốn nắm tay nàng dễ dàng như cầm lấy quyển sách ở trước mặt và muốn ôm hôn nàng. Có lẽ nàng chẳng phản đối thái độ yêu đương đó của tôi: Nàng như chờ đợi và không nói gì. Nhưng tôi lúng túng ngượng ngập. đi tìm một điếu thuốc hút. Tôi thấy khổ tâm vì biến chứng này. trước mặt một người con gái quen thân.

Ước muốn của tôi đã bị thực tế cản lại. Tôi đặng lờ hít từng hơi thuốc vào phổi. Bão tố qua đi Tôi đã lấy lại được thăng bằng. chăm chú nhìn Tâm như lúc nàng mới bước vào căn phòng này.

Tâm ngửng đầu lên, thở rất sát bên tai tôi Hơi thở của nàng ấm áp. Rồi nàng mỉm cười hỏi tôi :

— Sao anh ít nói thế Mọi khi anh nói nhiều mà ? Tôi cười, không biết trả lời thế nào. Cái nhìn của tôi như yếu hẳn đi. Đôi mắt Tâm trong sáng không chớp. Gò má nàng hơi ửng hồng.

Tôi hiểu nàng đang nghĩ gì về tôi. Thật tình tôi vụng về đối với nàng. Chỉ cần nói một tiếng, bộc lộ một cử chỉ, tôi sẽ đón nhận được tình cảm của nàng. Lúc ấy tôi đoán nàng có vẻ khó chịu. Cặp lông mày rung lên và nàng từ từ đứng dậy. ngó ra ngoài cửa. Tôi theo nàng bước ra Buổi chiều đã hạ thật thấp. Những ánh nắng chỉ còn thoi thóp trên ngọn cây. Chúng tôi đi theo con đường vắng. nghe rõ tiếng lá khô rơi xuống mặt đất. Hơi lam đã tỏa mờ các chung lũng quanh rồi Những hiện tượng này hôm nay mang một mầu sắc khác biệt. không tầm thường như những lúc trước. Tâm vẫn để tôi đi bên cạnh. Nàng bất ngờ hỏi tôi một câu :

— Ở đây có thác Mơ. anh đã tới chưa ?

— Tới rồi Tâm ạ.

— Anh thấy nó đẹp không ?

— Tôi đi một mình nên không thấy đẹp. Hôm nào rảnh Tâm dẫn tôi đi một lần nữa nhé.

Tâm khẽ gật đầu không nói. Đến gần dẫy phố thấp chìm trong mầu xám. Tâm ngập ngừng bảo tôi :

— Để em về một mình được rồi.

Tôi quay trở lại căn nhà trọ với những ý tưởng vụn vặt. Sự xuất hiện đột ngột của Tâm ở đây như một ám ảnh vừa tan vỡ.

Tôi nhớ lại lâu nay tôi không đến quán bi da nữa. Tôi bận đi công tác và hướng dẫn các nhân viên trong đoàn văn nghệ tập dượt những tiết mục mới để sửa soạn chuyến công tác. Công việc luôn luôn đòi hỏi cố gắng và óc sáng tạo. Nếu không yêu thích công việc đi trình diễn văn nghệ cho những đối tượng phức tạp ở những vùng xa xôi hẻo lánh, có lẽ nhiều anh em đã muốn bỏ cuộc, tìm về đời sống ở đô thị. Tiếng hát đã bị vào tận cùng của thôn ấp Tiếng hát còn cần đi vào nhiều hơn nữa sâu hơn nữa để cho cuộc sống của con người được vui ngay trong cái đau khổ của họ.

Một buổi sáng chủ nhật tôi dậy thật sớm. Mặt trời chưa thức dậy ngoài cửa sổ. Những con cánh kiến đêm qua bay tụ vào ngọn đèn điện bây giờ phơi xác trên nền nhà, những chiếc cánh đã rơi rụng khỏi thân. Tôi tránh không dẫm lên những vật mất hồn đó, ra khỏi nhà đi đến nhà thờ, ngôi nhà thờ độc nhất của Tỉnh. Ở đây đã có mặt một nhóm người vừa quen thuộc vừa xa lạ. Chiếc quan tài mộc mạc mà tôi đoán là mới làm vì những thớ gỗ còn tươi đặt ở giữa lối đi, đầu quay vào bàn thờ có hình ảnh Chúa cuộc tội ở trên cao. Tôi nghe tiếng cầu nguyện râm ran như từ một hành tinh nào vang lại. Ở đầu dãy ghế sát với quan tài, tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt Tâm và cả mẹ nàng.

Hôm nay tôi thấy mẹ nàng xuất hiện trong đám đông. Đó là một người đàn bà trung bình, sức sống còn rạo rực trên gương mặt. Tâm đứng yên lặng cầu nguyện, Nàng không thấy tôi đứng ở phía sau. Lúc ấy tôi không xác định được tình cảm đối với nàng đối với người chết. Tức tưởi hay thương xót. tôi cũng không phân biệt được nửa. Tôi chỉ cảm thấy một nỗi buồn mênh mông dâng ngập tâm hồn. Người chết lại là Hải, cái tên mà tôi đã nghe Tâm nhắc đến một lần trong quán bi da. Hắn không có ai thân thuộc ở đây. Xác của hắn đã được chuyển từ trong rừng y hệt một lữ khách cạn sức giữa đường. Mọi người đã lo cho hắn đi đến chỗ ước hẹn. Lúc nghe tin hắn chết tôi đã không khỏi bàng hoàng xúc động. Bây giờ xúc động đã qua đi và hình bóng Hải đã đi dần vào kỷ niệm của tôi.

Sau khi tan lễ, chiếc quan tài được chuyển lên một chiếc xe bốn bánh đợi bên ngoài. Những vòng hoa tưởng niệm phủ kín quan tài và cả hai bên thành xe. Tâm nhìn thấp tôi, nàng bước lại gần nói:

— Tôi nghiệp cho Hải. Thế Hải không còn ai thân thích nữa sao ?

— Không, không còn ai ngoài chúng mình ra Nhưng như thế là yên hơn cả. Một thân một mình không còn vướng mắc gì hết. Tâm cúi đầu lặng thinh Tôi nói đùa với nàng :

— Biết đâu mai mốt Tâm lại được dự cái cảnh này khi đến lượt tôi Tránh làm sao khỏi ?

— Đừng có nói nhảm,

Tâm trừng mắt nhìn tôi thật lâu. Mẹ nàng bỏ ra về từ lúc nào tôi cũng không để ý. Chỉ còn tôi với Tâm và một vài người bạn theo chiếc xe đến nghĩa địa Hai bên đường dựng lên những vách rừng cao sừ thâm thẳm. Mùi đất trộn với xác lá vừa hăng hoắc

Tiếng máy xe rên hậm hực khi từ từ leo lên dốc cao như một người già lên cơn suyễn. Mấy đứa trẻ từ trong ấp chạy ra lề đường, ngẩn ngơ nhìn chiếc xe băng qua. Gần đến sân bay chiếc xe chạy vào một con đường nhỏ.

Nghĩa địa nằm ở ngay đó nhưng chẳng ai nhận ra rõ Những lùm cây mọc lan man như một cánh rừng đang hồi sinh sau một cuộc đốt phá tàn nhẫn. Lúc chiếc quan tài được chuyển xuống huyệt tôi chợt thấy mắt Tâm đỏ hoe. Nàng làm dấu trên ngực một lần chót rồi đứng lại gần tôi.

Ngày lên cao dần với nhiệt độ gia tăng. Mồ hôi bắt đầu chảy trên gò má Tâm. Tôi kéo nàng vào một bóng nhìn những lát xẻng vội vàng trút đất xuống huyệt. Lúc trở về Tỉnh, trong không khí bồn chồn của một sáng chủ nhật sắp qua đi, tôi thèm viết một cái gì cho Hải, cho chính bản thân mình một chữ, một câu về cái chết cô đơn, buồn tủi mà tôi vừa đưa tiễn.

Nhưng loay hoay mãi tôi cũng chẳng viết được gì ngày lúc ấy.

Trời bắt đầu lạnh Đất khô cứng. Những ggày mùa Đông chỉ chậm lạ Mấy ngày nay tôi chờ đợi di chuyển đi một nơi thật xa, không có chương trình phải làm.

Tôi sẽ từ giã những cái đã sống và đang sống : đoàn văn nghệ, hình dáng của Tâm. những kỷ niệm vụn vặt khác.

Cái ngày đáng ghi nhớ nhất — Tâm đã dẫn tôi đến thăm thác Mơ, giữa khi trời còn nắng ấm. Con đường vào rừng sâu hút, âm u, dẫn đến một thác lớn Sự phung phá của ngày tháng, không gian đã khoét sâu lòng con suối. Ngọn nước ấy đổ từ trên cao xuống một vực thẳm rồi lặng lờ chảy qua những phiến đá già bị soi mòn. Búng giữa thiên nhiên hoang dại vây hãm, tôi thấy Tâm nhỏ dại — cần ấp ủ. Nàng kéo tôi đến sát bên, chỉ cho tôi những con số bé bỏng bám vào các sườn đá. Những con ốc không muốn trôi theo giòng nước tàn nhẫn. Bàn tay nàng níu chặt cánh tay tôi, Hai người đi chọn những phiến đá ngồi, nhìn nước chảy và nhựng lở lói ở xungquanh.

Tôi thấy sự sông loãng hẳn ra, nhập vào cái tận cùng của vũ trụ và kích thước con người thu hẹp lại. Tâm nhưmuốn nói với tôi điều gì mới. một điều mà nàngcòn do dự. Nàng muốn nhóm cho tôi ngọn lửa để rồihai đứa sẽ thấy tro tàn. Tôi như bị thu hút. xô đẩy bởi những cảm xúc mãnh liệt ấy. Tự dưng Tâm gục đầu vào vai tôi, hai mắt nhìn xuống, nét mặt đăm chiêu. Nàng có vẻ ngập ngừng :

— Em hỏi anh một điều nhé ?

— Điều gì. Tâm cứ nói.

— Anh có thực yêu Tâm không.

Tôi không khỏi xao xuyến trước câu hỏi tự nhiên của Tâm. Và tôi cũng không muốn nói ra điều mình đang suy nghĩ. Tôi muốn để Tâm hiểu thế nào cũng được.

— Chuyện đó, Tâm thử đoán coi. Chắc là Tâm đoán rất giỏi.

Nàng nắm chặt lấy vai tôi, mắt ngấn lệ, không nói. Tôi nhìn vào môi nàng ướt mọng :

— Vì sao Tâm khóc ?

— Em không biết. Tự nhiên em muốn khóc, anh à.

Toàn thân nàng bừng nóng. Tôi nghe thấy sự rạo rực chuyền lên những ngón tay nàng trên vai tôi: tôi đã không trả lời nàng rõ rệt. Cho đến bây giờ, sau những ngày đi qua, tôi vẫn nhớ rõ câu hỏi của nàng, nhớ rõ cái nhìn buồn đọng trên khuôn mặt nàng. Tôi quay cuồng với những ý nghĩ đến gặp nàng, nói cho nàng biết tôi sắp đổi đi chỗ khác, xa hẳn nàng, có lẽ không bao giờ còn gặp nàng nữa. Nàng sẽ ở lại đây với những thay đổi bất ngờ, với chiến tranh kéo dài, lan tràn cả đến con suối mà nàng đã đưa tôi tới đó cách đây ít ngày. Nhưng tôi không đủ can đảm để nói điều đó với nàng. Tôi sẽ lặng lẽ đi khỏi mảnh đất gai lửa này, như bao nhiêu người khác đã ra đi một cách âm thầm,

Buổi tối hôm ấy, sau bữa cơm chiều ở ngoài phố, tôi trở về nhà trọ, định viết cho Tâm một lá thư. Nhưng tôi chợt nghe thấy tiếng guốc ở ngoài cửa và Tâm xuất hiện trước mắt tôi. Nàng như hoàn toàn đổi mới. Thấy tôi, nàng hỏi trước :

— Anh định làm gì đây ?

— Định viết thư cho Tâm ?

— Sao lại viết thư cho Tâm ?Cứ làm như bọn mình xa cách nhau quá chừng. Nhưng có chuyện gì thế ?

Tâm ngồi vào ghế bên cạnh tôi. Gió hơi lạnh. Mấy sợi tóc trên trán nàng lay chuyển. Tôi ngắm nàng nói :

— Có nhiều chuyện muốn viết cho Tâm hơn là nói ra. nhất là nói ở chỗ đông người phức tạp.

Tôi đứng dứng dậy đóng cánh cửa sổ cho ấm cúng. Tâm nhìn vào tờ Sự Vụ Lệnh của tôi ở trên mặt bàn. Nàng quay lại hỏi tôi, giọng kinh ngạc :

— Anh lại đổi đi à ? Cứ đi hoài, các anh như những cánh chim trời chẳng đừng đâu được lâu, Tôi trở lại ngồi bên nàng nói tiếp :

— Chỉ có đất và cây cỏ ở lại. Tâm uống cà phê nhé.

— Dạ. để em pha cho.

— Tâm cứ ngồi yên. Anh pha rất nhanh. Tâm cùng đứng dậy theo tôi. Tôi rót nước vào hai cái tách, xé gói cà phê bột đổ vào, rồi bỏ thêm đường. Chỉ tenng chốc lát cà phê đã tan, nổi mầu nâu sẫm trong lòng chiếc tách men trắng.

— Đây là thứ cà phê chớp nhoáng, khôngphải đợi pha lâu như cà phê thường, mà vẫn ngon.

Tâm mỉm cười nhìn tôi khuấy đường cho tan. Nàng kéo tôi ngồi xuống ghế, da thịt nàng mát dịu. Tôi biết nàng định nói câu gì. Nàng đưa tách cà phê lên môi, mi mắt dài không chớp. Ở nàng toát ra một vẻ đẹp, một sức quyến rũ và một tâm sự buồn man mác. Tôi nghĩ rằng tối nay mình sẽ phải trả lời câu hỏi của uàng hôm trước. Và cũng chỉ còn tối nay. Ngày mai, ngày mai tôi không biết mình sẽ ra sao. Trước khi hiện hữu làm người, mình cũng chẳng rõ vì sao mà có. Cho đến hiện tại mình vẫn còn tra hỏi băn khoăn. Thân phận này xuất hiện trên một thế giới quá xưa chẳng ai cắt nghĩa nổi. Đành sống, sống và chấp nhận.

— Tâm uống cà phê này có được không ?

— Được, nhưng hơi lạ giọng.

Tôi châm một điếu thuốc. Những cuộn khói trắng bay lơ lửng lên trần nhà. Tâm lấy tờ báo đọc qua những hàng tít lớn. Tôi tò mò hỏi nàng :

— Nghe tin má Tâm sắp đi khỏi đây. Có thật không ?

Sau một lát ngập ngừng, Tâm đáp :

— Hiện giờ má em chưa nhất định, nhưng đến một ngày nào đó bà cũng sẽ làm lại cuộc đời.

— Còn Tâm. Bây giờ đã nghĩ gì đến tương lai chưa ?

— Nghĩ làm gì cho mệt. Ít lâu nữa em sẽ về Saigon ở với mấy đứa bạn. Chúng nó vẫn thường

(Xem tiếp trang 28)

HƯƠNG TRÀ MÙA XUÂN

(*Tiếp theo trang 24*)

Đêm Giao thừa. Lì xì các cháu mỗi đứa trăm bạc xong, tôi xách ghế xích đu ra ngồi ngoài sân hút thuốc vặt. Lũ cháu coi TV cháu, buồn ngủ, chúng leo lên giường thấp thỏm dặn chú gọi dậy sớm ăn Tết. Trong nhà, có tiếng anh tôi nạt.

— Ngủ đi đề chú nghỉ. Mai dừa nào dậy muộn bết tết rằng chịu.

Tụi nhỏ nín khe. Tôi nghĩ thầm : « Chỉ riêng một mình mình, dù thức suốt đêm cũng hết tết mất rồi ! »

Gần hai giờ sáng, tiếng pháo dịu dàu. Thấy cửa còn mở, mẹ tôi hỏi :

— Kỳ còn thức đấy bử :

— Dạ.

— Sao chưa đi ngủ đi con ?

— Dạ, được ạ. Mẹ cứ mặc con.

Mẹ tôi ngập ngừng muốn nói gì nhưng lại thôi. Bà hỏi qua loa vài câu về nếp sống ở tỉnh.

A, thì ra bà cụ sợ tôi lỡ thôi tình cảm nọ kia nên nhớ thương bậy bạ. Trời đất ! Phải chi nếu yêu được đã khá. Lòng mình chết rồi, chết hẳn rồi, làm gì còn tâm hồn để yêu để thương, để chờ để đợi. Tôi nghĩ tới người con gái trường Dược đã đi lấy chồng và tôi cố nín không dám thở dài. Sự im lặng đó khiến mẹ tôi thêm lo. Tôi nghe bà nói về lễ hỏi rất vui của anh Dương với người vợ nữ giáo sư mới tốt nghiệp Sau đó bà bảo tôi :

● Truyện ngắn THÁI PHƯƠNG

— Chỉ nhà bác hai là sung sướng, con cái khôn ngoan chả phải lo lắng gì cả.

Tôi mỉm cười nghĩ thầm rằng tích yêu đâu cần sự khôn ngoan. Yêu nhau thì lấy nhau. không yêu không lấy nhau cuộc đời giản tiện có bấy nhiêu phải dùng lý trí làm chi cho thêm mệt. Cái khó là ở chỗ làm sao gặp được người mình yêu và khi yêu rồi thì sáng giữ dừng ngu đần độ nham nham nhở nhở để mất vợ thế thôi !...

Sáng hôm sau, mồng một tết. lũ cháu nhỏ theo ba má đi mừng tuổi *hai* họ, lũ cháu lớn ở nhà, tôi kêu chúng quây quần lại rút bài. Hà bà; được dịp «tâm thịt» chú thì tụi trẻ khoái lắm Chúng «chiếu dầu» rất có kỷ luật, vài đứa đầu tắt khoa học, vài đứa xung phong giữ cửa, mấy đứa khác rình rình cửa nào lên thì đặt kê cửa rào dở chúng chỉ đánh cầm chừng 1 đồng 2 đồng rồi đem «chiến lợi phẩm» chia nhau là bét ôm tôi, Kết cuộc tôi bị đại bại.

— Tự bày kỳ quá ! Phải đặt đều đi chứ, bộ muốn móc hết tiền của chú hở ?

Lũ nhỏ khúc khích cười có vẻ khoái lối uẩn cù cưa đó lắm.

Giữa lúc ấy thì dì tôi tới. Chú tôi làm Thẩm phán ở Tòa án, nhà giàu, có xe hơi, nhưng cả dì lẫn chú đều vui tính nên chúng tôi rất quý mến và kính trọng dì.

— Lạy chú ạ ! *Lạy* dì ạ !.. Năm mới mời chú mời dì vào chơi..

Bọn trẻ răm rắp khoanh tai, Thằng Bét mẹo nhanh chân chạy xuống gọi bà.

Mẹ tôi lên.

— Lạy chị ạ !... Năm mới chúc chị mạnh khoẻ, làm ăn phát đạt..

— Không dám Năm mới chúc chú chúc dì...

Mẹ tôi kéo ghế mời khách. Tôi lăng xăng thay hộp mứt khác, lấy hạt dưa, rót rượu đỡ mẹ tôi rồi ngồi xuống một phía góc sập. Chú tôi chậm rãi hỏi vài ba câu về việc làm ăn của tôi ở tỉnh:

Riêng dì tôi thì khác. Dì nói rất nhiều, chuyện tết dồn như pháo. Sau đó dì nhìn tôi thật lâu và hạ thấp giọng

— Cháu Kỳ năm nay bao nhiêu tuổi chị nhỉ ? Lâu quá em quên...

— Hình như cháu 26. Coi nào . Tý,Sửu, Dần, Mão. Thìa...

Mẹ tôi vừa lần bấm tính toán vừa bấm đốt ngón tay Cảnh nhà thanh bạch công việc nhiều bà không còn thì giờ để ý tới ngày sinh tháng đẻ của con cái.

Dì tôi tiếp :

— Cháu nó đi làm lâu lâu rồi, ông giáo ông giếc chớ bộ ! Sao chị chưa kiếm chỗ nào...

— Ấy, cũng đang lo đó dì, Nhưng khó quá dì nhà mình nghèo cháu lại cứ muốn chọn người đẹp.

Mà đã đẹp là họ phải lấy chồng giàu.

— Chà ? Thời buổi này chị còn phân biệt giàu nghèo. Tiền bạc là của ngoài sáu !.. Nếu chị không lo được để em lo cho !

Mẹ tôi cười. Qua những lần đám hỏi đám cưới của các anh các chị tôi, bà đã mệt mỏi nhiều rồi , bây giờ được em gái xuất phong đỡ gánh nặng hỏi còn gì đáng mừng hơn? Bởi vậy mẹ tôi nhận lời liền :

— Vâng, thế thì quý nhất dì ! Đây cháu dì đây,chú với dì nhắm đâm nào tới bằng lòng ngay lập tức. Dì đã chọn cứ gọi là không chê vào đâu chư đương nổi...

Dì tôi lắc đầu :

— Không phải em. Bị ông bạn thân vẫn đến chơi nhà em ông ấy có hai người con gái, cô lớn vừa lấy một ông Bác sĩ cách đây bốn năm tháng gì đó. Còn cô bé, nhà em khen hoài nào là nghan ngoan, nết na, thùy mị, con nhà tử tế..

Đến lúc đó chú tôi mới lên tiếng :

— Vâng. Năm trước em nói đùa với ông định nhận phần cho cháu Kỳ. ông có vẻ chịu Gia đình người ta dễ dài lắm chị ạ Chị đừng lo, để cô cháu em !

Vậy là « số phận » của tôi bị định đoạt. Trong cuộc tình duyên sắp tới tôi không dám phiết biểu chi hết vì như quan sát viên ngó tình hình Chính trị VN đang được quốc tế mổ xẻ. Mình là nhân vật chính song lại đóng vai phụ thế mới đau ! Tuy nhiên dù sao tôi cũng chưa đau bằng các bậc yêu nước VN. Bởi vì khi lên bàn Hội nghị nước Ta tình sao nước nhỏ phải chịu cái rụp không lọn xọn, người ta tống cổ ra ngoài. Còn tôi ít nhất tôi cũng có quyền « Out ou Non » ở giai đoạn chót.

Hơn nữa, cuộc đời tôi bèo bọt nhiều rồi, đang dở nhiều rồi. Một giọng nói nũng nịu sau bức màn trúc. Một ánh mắt cảm tình của người con gái mộng mơ trao về người nghệ sĩ. Một tà áo hồng. Một bàn tay trắng Dược. Một mái tóc. Một nụ cười...

Tôi đã đánh mất những thứ đó Đánh mất để rồi chẳng bao giờ còn hy vọng tìm thấy thì trái tim này đây, tâm hồn này đây, tối đâu dám mong mỏi chi nhiều ngoài sự muốn làm vừa lòng mẹ. lòng chú lòng dì !

Nói ra sợ thiên hạ cười mình sao «yếu» quá vậy. người lớn đặt dấu ngậm miệng ngồi đó vâng vâng dạ dạ như gà chết. Đồ hèn nhát !

Nhưng, tôi không phải con nít, Tôi không ấu trĩ ngây thơ, ham gây ham chọi đến độ vừa mới bị chạm đến đã gân cổ lên cãi. Thì hãy cứ gặp mặt «thiên hạ» xem sao rồi hãy hay Chưa chi đã làm om xòm là bậy. Là... Con nhà vô giáo dục đáng đem bỏ vô trại Tế bần !

Ít lâu nay. xã hội nham nhở, tôn giáo nham nhở. Chính trị nham nhở, học đường nham nhở sự nham nhở đó tràn vào cả trong gia đình khiến người ta tưởng lầm rằng cha mẹ. chú, bác, cô, dì cũng nham nhở, cũng bị long lay, hết còn quyền hành đối với con cái, Song, không ! Không thể thế được. Tôn giáo nham

(*Xem tiếp trang 28*)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

PHỤ NỮ Da mặt xanh xao, yếu đuối mau già nguyên do vì máu xấu kinh nguyệt không đều bạch đới nhiều, đau tử cung và giây chằng

NÊN DÙNG NGAY :

KIỆN - MỸ - TỐ « RỒNG BAY »

Để giúp sức Quí Bà, Quí Cô mạnh khoẻ vui tươi mãi.

Có bán khắp nơi. K.N B.Y T. số 601 ngày 18-12-63 và số 666 ngày 16-1-64

SINH-HOẠT CẢI-LƯƠNG NĂM ĐINH-MÙI 67

(Tiếp theo trang 19)

bảng hiệu «Tiếng chuông vàng Thủ đô» Càng sống chói hơn.., Kim chung 6 chiến quán quân :đại ban lưu diễn «ăn khách» nhứt suốt năm Con Dê ;hứa hẹn sang năm Con khỉ cũng sẽ tiếp tục như vậy.

O Trung ban Trăng Mùa Thu tự hạ bảng từ tháng 8 để thay đổi người lèo lái và cũng đổi thay bảng hiệu mới :Ca Kịch đoàn Hà Triều ;được chấn chỉnh nhiều, đã khai trương hôm 27-11-67. Bước đầu đầy hy vọng.

O Một trung ban nữa,đoàn Sao Ngàn Phương từ Trung trở về Sàigòn, chịu lỗ lã nặng một trận suýt «ra mê»! Cũng còn may là người lèo lái trí chỉ biết «cắc ca cắc củm» làm ăn, đoàn còn lai rai sống được !

O Mấy đoàn nhỏ cà vừa vừa nầy lâm nguy trong năm : Tiếng Dân Ca rã ! Mây Tần suy sụp trầm trọng, mắc kẹt ngoài Đà Nẵng ! Kim Chung 3 tự giải tán.

Hương Hoa Lan bị một phen sập rạp, cũng mắc kẹt ngoài Trung ! Nghĩa Hiệp (hát bội pha cải lương) lũng cũng nội bộ, sa sút đáng ngại ! Ánh Chiêu Dương cố gắng kịch liệt, vẫn ngã quỵ vô phương cứu vãn !

O Như cựu lệ, hễ gần Tết là các gánh đều tràn trề hy vọng : dậu giàn các xuất hát đầu năm Nên gánh nào cũng lo rạp trước từ tháng bảy, tháng tám, Nhứt là các đại ban, chen nhau « xí phần » rạp tại Sàigòn Như Tết Con Khỉ nầy, mấy đại ban chia nhau các rạp : Hương Mùa Thu tại Nguyễn văn Hảo; Dạ lý hương tại H. Đạo; Thanh Minh tại Quốc Thanh; Kim Chung 1 tại Olympic Kim Chương tại Thủ Đô, .

TUỒNG TÍCH

O Đua nhau tung ra tuồng xã hội Và hễ tuồng xã hội là y như ráng mà khoác vào cái nhãn «thời đại».

O Thực ra cái xã hội với « thời đại » chỉ lẩn quẩn nói về... gái bán bar, nhảy đầm, làm đĩ.. Và đào kép có mấy kẻ lợi dụng nhãn hiệu tuồng xã hội thời đại để tha hồ ăn mặc hở hang,khoe ngực khoe đùi và ôm nhau hun trên trên sân khấu. Chán !....

O Đáng kể vài ba vở xã hội có giá trị như : Trường kịch 20 năm (Hoàng Khâm). Bọt Biển 3 (Nguyễn Phương). Đôitình nhân khùng (Hà Triều Lưu Thủy), Đêm kinh hoàng (Thu An).

O Năm Con Dê, cả một «phong trào» ... hát tuồng cũ mèm không hẹn mà ùn ùn nổi lên khắp các đoàn. Kèm theo, lại thêm một «phong trào» nữa : đặt tựa tuồng nối số 1,2,3.. mặc dầu tuồng 2chẳng hề nối theo tuồng 1 mảy may :câu khán giả ? À thì cũng cứ được đi, miễn tuồng khá khá :đăng nầy, có vài soạn giả nhè lợi dụng mấy nhân vật Hoa Mộc Lan hoặc Lương Sơn Bá-Chúc Anh Đài mà,.. đề đầu nào là con trai, con gái của Chúc Anh Đài ;nào là... cháu ngoại của Hoa Mộc Lan, lăng nhách!..

O Giải Thanh Tâm về tuồng hay nhứt năm coi bộ có bộn bàng tuồng dự định tham dự, chứng tỏ uy tín Giải Thanh Tâm về tuồng hay khá cao vậy

O Tuồng «chưởng» năm năm nay dành nhường bước xã hội, vì tuồng xã hội rầm rộ quá ! Tuy vậy, hầu hết mấy tuồng «chưởng» tung ra trong năm đều tương đối lành mạnh và «ăn khách» như thường

O Phần đông các gánh đều ráo riết lo tuồng Tết ngay từ tháng 10 !Lệ cũ vẫn được giữ:hễ tuồng để dành hát Tết là nội dung càng vui vẻ càng tốt càng đề huề hạnh phúc càng hay; và nhứt thiết... « cử » cái khoãn chết chóc !

SOẠN GIẢ

O Gần trọn trăm Dê, tình hình sinh hoạt giới soạn giả trầm lặng, bời rời hơn hết mọi năm trước.

O Cho tới nay, vẫn còn một số soạn giả tiếp nhận lãnh mức 5phần trăm bản quyền tuồng mặc dù hầu hết Đồng nghiệp họ đã lãnh 6 phần trăm từ lâu rồi.

O Thượng Tuần tháng 4-67 tại một Dạ hội tưng bừng của Giải thanh tâm66, ở rạp Hưng đạo đã trân trọng trao 7 huy Chương vàng, bằng danh dự và tặng phẩm cho 3 soạn giả Nguyễn Thành Châu (tuồng Nước biển mưa nguồn) và Dạ Thảo. Yên Ba (Tuồng Tiếng 7 lạc trong trăng)

O Nhìn chung, sinh hoạt suốt năm Đinh Mùi của giới soạn giả ca kịch kể như chìm lím, không ghi được một đặc điểm quan trọng nào, như đã thấy là hời sao ? Bởi bản thân giới này chia rẽ ? Bởi thiếu đầu tàu khởi xướng nầy nọ ? ?

Nghệ SĨ

Một số mấy vụ đổi thay sân khấu của một số nghệ sĩ được trong làng ngoài giới chú ý . Ba Vân vừa làm giám đốc Sao Ngàn Phương, vừa làm đạo diễu và diễn viên Dạ lý hương, hát vẫn hay ! Hùng Cường rục rịch làm như muốn trở lại Kim Chung, rất lại,đã «cước» tiền giao kèo lên khá cao và vẫn ở lại DLH. Kép Tây lai Dũng thanh Lâm nghiễm nhiên trở lại thành «kép bạc triệu» gia nhập DLH. Hữu Phước từ HMT lại quay về bến cũ TMTN.

Thành Được thình lình rời bỏ TMTN để qua ẩm bạc của KimChung, nhưng rồi lại phải «dở rui tua mà tái họp với TMTN như cũ. Bích Hợp bồng dưng nghĩ ở Kim chung nghe như định giải nghệ luôn và sẽ du lịchngoại quốc một thời gian. Trương Ánh Loan qua Dạ MinhChâu. Thanh Nga, Thanh Thanh Hoa, Nam Hùng từ TMTN được đặc phái sang tăng cường Dạ Minh Châu...

O Năm Châu chợt cao hứng... chính trị, bèn ứng cử thượng nghị viện, nhưng... trót lớt !

O Phùng Há thường tới lui giúp ý kiến cho sân khấu TMTN. Trong năm, người ái mộ từng được xem lại tài nghệ Phùng Há qua vài ba xuất hát đặc biệt, như Phụng Nghi Đình, Đoạn Tuyệt

O Vụ dở dang tình yêu Thanh Nga — Thành Được đã trở nyn chuyện được dư luận báo chí bàn tán tới rất nhiều.Ngã ngũ : Thanh Nga đã kết hôn với đại úy Mẫn rồi.

O Mấy vụ nghệ sĩ lưu diễn va chạm với nhóm họ, nhóm kia và bị hành hung tơi bời : điển hình nhứt là kép Hùng Cường, từng bị vỉ đánh tại Sóc Trăng, Rạch Giá, Tây Ninh và Phú Lâm.

Giờ như trở thành một cái « mốt » vài ba « nghệ sĩ » và « thân nhân đào chánh » đã vượt xa mức khiêm tốn, nhã nhặn, để hoặc kiếm hành lang ký giả kịch trường, hoặc « tuyên bố ». . âu, miệt thị làng báo kịch trường. May là chưa... nhiều !

Năm Con Dê coi bộ đời tư nghệ sĩ đã được mấy tuần báo khai thác " tồi nơi tới chốn ", thành thử độc giả, phán giả có dịp « bật ngửa » trước một số tài danh mà họ đã hằng ái mộ lâu nay. Nhưng chính vì bị bất lợi như thế, mà một số nghệ sĩ ".. hầm hừ phản ứng với báo chí ?

— Hầu hết nam nữ nghệ sĩ trẻ đều đặc biệtchú ý Giải Thanh Tâm. Cho nên càng về cuối năm, họ càng ráo riết chạy đua ca diễn, tạo tiếng vang, nuôi hy vọng đoạt giải ấy. Khía cạnh sinh hoạt nầy coi bộ rất hào hứng và hữu ích chung.

— Trong năm Dê, một số kép đang hồi lên hương bỗng vắng hẳn hoặc thưa thớt xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu vì phải đi quân dịch. Gần cuối năm Dê, đứng trước lệnh động viên sắp thi hành vào đầu năm 1968, nhiều kép trong lứa tuổi dưới 34 không khỏi băn khoăn. Mà đây cũng là nỗi băn khoăn chung của làng cải lương. Tuy nhiên, việc chưa đến, hãy chờ xem sao ?

Cái dịch tự tử và cạo đầu đã từng chập làm « lộn xộn« giới nghề sĩ trong năm nay. Người ta mong từ rày nghệ sĩ dùng chọn lựa kiểu đó. dù để « làm nư » hay để... mần thật, vì nó chả lợi ích gì ráo!

Nên dây, xin tạm ngưng, vì bài đã khá dài rồi

Chúng tôi dụng ý không đưa ra một lời nhận định tình hình hay một lời tiên đoán vận mạng nào về ngành sâu khấu cải lương : Xin nhường lại qui bạn đọc suy gẫm, xét đoán Cho nên, sau khi chúng tôi chấm dứt bài nầy, là tới phần qui bạn xét đoán, nhận định như vậy.

TRIỀU SINH

Chuyện thăng trầm CỦA NGHỆ-SĨ

(Tiếp theo trang 9)

Trên 1 năm rồi cộng tác với KC-6, U.T.Ô đứng song song với kép trẻ ÚT HIỀN một cách ngon lành. Từ là một kép ca đơn thuần, UTÔ càng về khuya càng diễn xuất điêu luyện. Nếu Út Hiền được cái trẻ, cái ngác bậu quyến rũ của 6 câu, thì UTÔ được cái giọng ca bằng vàng... âmthanh các vút và truyền cảm.

Thế nên 2 thế hệ danh ca, kép chánh Út Hiền Tra Ôn vẫn còn chia chưa đông « jeune premier » người tuồng nầy, người tuồng khác. UH về KC 6 vẫn chưa nổi bật như thuở trên sân khấu HMT. Dù vậy anh chờ dịp có tuồng hay, có vai hay dễ mà tiến vọt.

Riêng về UTÔ đã nắm được 2 vai trong 2 vở « Dốc sương mù » của Nguyễn Thảo và « Giai nhân đã kiếm sĩ mù » của Văn An để đảm bảo tài nghệ anh hãy còn « hanh thông » !.

Giữ vai trò kép ba trên KC 6 là ÚT HẬU Hơi ca anh đang đà đứng lại trong khi ấy tài nghệ diễn xuất đang chuyển lăn về phía kép diễn

Những cô đào trẻ đáng kể

— Đào PHƯƠNG ÁNH của DLH vào dãy nét duyên dáng KIM NGỌC — HỒNG NGA ca diễn điêu luyện cùng trên sân khấu nầy.

Ba bông hoa thuộc vào hàng đào đẹp của sân khấu cải lương như TÔ KIM HỒNG (KC6-) và TRANG KIM NGA (Kim Chưởng) và KIỀU HOA (SNP) đang gặp đất tốt để mà vươn lên một cách rõ rệt

Đào diễn ca đều đang có THANH NGUYỆT BOBO HOÀNG, KIỀU LỆ TÂM, trọn năm rồi không có gì là nổi bật, sáng chói thêm nữa.

Đào cỡ có tên lớn như : THANH THANH HOA, TRƯƠNG ÁNH LOAN, NHƯ NGỌC đều hãy còn đứng vững sân khấu để «làm bầu» cho lớp trẻ hát.

Đào chánh mùi thuộc hàng chống đỡ sân khấu thuộc cả lớp NGỌC HƯƠNG (HMT) THANH NGA, NGỌC GIÀU, DIỆU HIỀN, PHƯỢNG LIÊN vẫn hãy còn là những cô đào chánh đương thời của các đoàn hát lớn song chưa tạo thêm những gì đáng kể sáng chói hơn lên .

Đào trẻ đang lên hương !

— Giữa LỆ THỦY và MỸ CHÂU cùng là đào chánh rất trẻ của 2 gánh Kim Chung ? trong khi ấy thì Lệ Thủy từ một cô đào ca đơn phương, bây giờ diễn cũng rắc những chạc, có nét...

Phần Mỹ Châu có tên lớn ăn khách mạnh chỉ nhờ vào vài hơi hay bướm... kiểu cọ...

Tuy nhiên nàng Lolita nầy đang kể «cây đinh» thu hút của đoàn KC-2 từ mấy năm nay.

— Đào trẻ THANH KIM LỆ trọn mùa qua được bà bầu «nhà nghề» Kim Chưởng uốn nắn nên vọt tiến quá mau lẹ. Từ trong bóng tối, tên tuổi khiêm nhường, bỗng dưng giữ vai tuồng đào chánh, lôi cuốn được khán giả, giữ vững bảng hiệu Kim Chưởng gần suốt năm Mùi.

— Đào đệ tử ruột của đệ nhứt danh ca UTÔ là NGỌC BÍCH vẫn được coi là viên ngọc bích sáng ngời của đoàn KC-6 chỉ lão đầu tiên hát tuồng xã hội, với vở «Tuyệt tình ca» của Hoa Phượng - Ngọc Điệp, mà người sành điệu thấy NB thủ diễn vai Bà Cả Quận chín một cách qua ư điệu nghệ.

Từ ca đến diễn NB đều đăng, trọn vẹn, duyên dáng, quá khó một đào trẻ nào bì nổi...

Số kép trẻ đang sáng chói

— Kép PHƯƠNG QUANG tuy hãy còn trẻ măng thế mà ano đã bước lên đài danh vọng sớm với chiếc Huy chương Vàng GTT 66.

Đến nay PQ càng tiến xa về hai mặt ca, diễn. Mặt kép chánh trẻ vững vàng.

— Cặp kép trẻ cùng đứng chung với nhau trên một sân khấu,cùng chia chau nắm kẻ chánh người phụ là PHƯƠNG BÌNH và MINH PHỤNG. Hai chàng kép có hai sắc thái ca diễn riêng rẽ. Một dáng ca «xóc» diễn mướt, còn một chứ hạt, ca diễu nghệ. Cả hai đều có số khán giả riêng biệt để kéo khán giả hơn năm rồi ủng hộ bảng hiệu toàn trẻ KC-2.

Trước vài tháng cuối năm, trong dịp KC-2 về thay thế KC-1 lâu ngày đài thủ đô, người ta nhận thấy kép trẻ hát được một vai Cô gia Trương trong vở Gió giao Mùa » của Ngọc Điệp khá xuất sắc.

— Cặp kép trẻ HÀ HỮU TÂN và PHƯỚC HẬU về sân khấu « Hương Mùa Thu » trong khi đoàn nầy khuyết một lỗ trống quan trọng là tài danh Hữu Phước qua 2 tuồng « Đêm Kinh Hoàng » và « Cô gái rừng mà » của TA người ta đều thấy rõ sức cố gắng mãnh liệt của 2 chàng « tân binh » nầy.

Riêng về HBT có lần hơi dễ cảm theo kiểu kép Út Hiền, Phần Phước Hậu nhờ vào ca diễn, tác vóc... nên cũng dầy triển vọng.

Những nghệ sĩ rường cột

Trước tiên, chúng tôi phải thành thật khen ngợi một anh kép diễn HOÀNG KIM BẰNG. Đoàn HMT sau 2 lần ra đi của 2 kép lớn như Út Hiền và Hữu Phước, vậy mà anh được bầu Thu An dồn lên thế các vai chánh khá trọn

(Xem tiếp trang 31)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

HẠNH - PHÚC

KỸ - NGHỆ

Giường Ghế Bàn và Tủ Sắt

254, đường Nguyễn Trãi CHOLON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Mỹ viện MY HOA CO

- HÀNH NGHỀ LÂU NĂM tại GIADỊNH
- NHIỀU KIỂU TÓC MỚI
- BẢO ĐẢM HỢP Ý.

số 49 đường Hiền Vương Saigon

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

BỆNH HO

Ai Ho từ 5 ngày trở đi, các bà bị Ho sản hậu các cụ già hay ho về đêm, nên dùng .

BỔ PHỔI TƯ ÂM HOÀN

rất chóng lành bệnh

Nhà thuốc : QUẢNG-SANH-HOÀ

131 đường Võ di Ngay Phú Nhuận

và cả bán khắp các hiệu thuốc Việt Hoa.

KN số 853—ngày 19-5-64

HƯƠNG TRÀ MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 26)

nhờ kệ mẹ tôn giáo Xã hội nham nhở mặc xác xã hội. Con người và gia đình của nó tạo ra tôn giáo tạo ra xã hội chứ không phải tôn giáo xã hội tạo ra gia đình. Gia đình Việt Nam rất hay Chúng ta nên bảo vệ nền tảng gia đình và kỷ luật gia đình càng được bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu

Với quan niệm trên hơn nữa tự nghĩ phải chi người ta có tình yêu người ta tranh nhau cho tình yêu là đúng còn tôi tui có khi khó gì đâu. Đời tôi « tàu » rồi. Ủa héo, Ủ đột...

Phương ngôn Mỹ có câu : « Kissing doesn't last, cooking does » tạm giải thích : «Tình cảm là ấm nước Yêu nhau trước nó người dần đi, Lấy nhau nó sôi dần lên Chính sức nóng đó mới vững bền » Vậy thì tôi thử thời vào một phen xem sao...

Mồng Năm tết...

Tôi ngồi thu hình gọn lỏn trên băng trước cũng chú tôi, đằng sau là dì tôi và mẹ tôi. Chú tôi mặc bộ Complet màu đậm dòng mãu với y phục của tôi. Thực ra tôi chỉ có một bộ vest. Nhưng tự nghĩ ít nhứt tấm áo đó cũng đã mang nhứng kỷ niệm nào đó, dù kỷ niệm tàn phai song lòng tôi còn vương vấu nhiều tôi không nở lại dùng nó trong sự đổi thay này. Bởi vậy trước khi đi coi mắt thiên hạ tôi mượn tạm áo của anh tôi.

Hồn tôi mang mang, tôi muốn kêu lên Tú ơi, Tú ơi, xin em hiểu cho anh Em đi lấy chồng, anh không còn gì cả ngoại trừ chút kỷ niệm nhỏ bé mà anh mặc áo đẹp, thắt cravát Bosse, mà em mỉm cười e ấp sau tấm rèm thưa. Một ngày quen nhau là một lần để buồn chín kiếp. Anh sẽ nâng niu mãi kỷ niệm đó. Anh có thể dẫy xéo lên cuộc đời anh, tương lai anh song với em, anh không phụ em. Thế là đủ, Dù em đã có chồng..»

Thấy tôi trầm ngâm chú tôi vừa trông về phía trước lái xe vừa an ủi .

— Thanh niên thời đại này người ta thường ghét lối « coi mắt vợ » như hồi xưa. Riêng chú, chú nghĩ mỗi cái có cái hay riêng. Yêu nhau trước mà không lấy được nhau thì khổ còn lấy nhau trước, yêu nhau sau thì hạnh phúc. Hôn nhân đâu phải chỉ giản tiện bằng một chữ « yêu » như người ta tưởng. Nó phức tạp lắm, thương vợ, thương con . Châu đồng ý với chú chứ.

Tôi khẽ đa. Khổ, đồng ý hay chẳng đồng ý tôi cũng mất Tú rồi ! Mất rồi thì thôi. Bây giờ chú tôi bắt lấy một vợ hay lấy đến mười vợ tôi vẫn cứ bằng lòng như thường. Ảm đạm quá ! Não nề quá...

Chiếc xe qua Ngã Bảy rồi từ từ hướng về phía cư xá Minh Mạng. Cư xá Minh Mạng ! Trời ơi, kỷ niệm đây, cuộc đời đây. Tôi cẩn răng cố nén tiếng thở dài...

— Nhưng, ô kìa ! Tại sao ?

Tôi còn đang ngạc nhiên thì chú tôi đã ngừng lại trước cửa cổng nhà xinh xắn của gia đình bà Khánh Thuần. Hay là

— Đây phải không dì ?

— Dạ. Mời chị vô.

Ông bà Thuần chạy ra đơn khách. Hình như họ đã chuẩn bị sẵn sàng song khi nhận ra tôi bà Thuần cùng không khỏi không ngạc nhiên. Bà « À » một tiếng rồi lại im. Ông Thuần chẳng biết chi hết, ông vui vẻ mời mọi người vào phòng khách.

Chúng tôi lần lượt giới thiệu, đến tôi. ông nói thêm :

—... Cháu đang dạc học dưới Bạc liêu.

Ông Thuần Sửng sốt :

— Bạc liêu ?

— Dạ thưa vâng

— Bạc liêu !.. nghe quen quen. À tôi nhớ rồi. Cậu giáo dạy dưới đó có biết Thái Phương không nhỉ ?

Tôi đỏ mặt lúng túng chẳng ăn nói ra sao thì bàKhánh Thuần đỡ lời chồng.

— Ông Thái Phương đây chớ si. Tết năm người đó ấy có lại chơi nhưng mình đi vắng.

Ông Thuần ngó tôi thật lâu, cười lớn rồi đứng dậy đưa tay bắt tay tôi một lần nữa :

— Hân hạnh ! Tôi nghe nhà tôi với các em vẫn nói chuyện về ông không ngớt :

Mẹ tôi hỏi bà Thuần !

— Thưa thế ra cháu đã được biết ông bà đấy ạ ?

Bà Thuần vắn tắt kể lại cuộc gặp gỡ. Sau đó bà xin phép vô trong kêu con gái lấy nước. Lúc mọi người cùng im lặng chờ « Thiên Thần » xuất hiện tôi nghe có tiếng mành trúc xao động rồi tiếng chân rụt rè e lệ. người con gái lễ nhỉ chào khách và nghiêng mình đặt từng tách nước có chiếc đĩa nhỏ trước mặt mọi người. Một mái tóc óng ả

Một bàn tay đẹp như ngọc, cổ tay đeo chiếc vòng huyền. Tà áo lụa màu hồng cắt theo kiểu mới của những con nhà nề nếp, Một mùi hương nhẹ nhàng phảng phất, trong lành... chỉ có vậy thôi, Tôi vẫn chưa dám ngó. Mãi tới lúc nàng ửng hồng gò má, run run quay sang tỏ ý mời tôi tôi mới ngửng lên và tôi buột miệng kêu :

— Tú ?

Người con gái cắn môi chớp chớp mắt nhìn tôi thật nhanh khẽ gật đầu tỏ ý thông cảm tôi vội vàng rút lui.

(Xem tiếp trang 30)

XI-RÔ TRỤ-SINH SỮA TRẮNG

PANAMYCINE

Đặc-biệt không đắng

Bào-chế bằng nguyên-liệu CHLORAMPHENICOL của Ý-đại-lợi

nên em nhỏ rất dễ uống

TRỤ-SINH

Trị các chứng : SỐT THƯƠNG-HÀN
BAN CUA
BAN TRẮNG
SƯNG PHỔI

BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

OIBC/BYT/21-7-67

PHONG-PHÚ

NHỮNG NGƯỜI không có mùa Xuân

(Tiếp theo trang 25)

lên dây rủ em về. Nhưng em chưa muốn về vội vì đời sống dưới đó quay cuồng quá, nghĩ mà chóng cả mặt. Ở đây vẫn có một sự thích thú riêng.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Tâm. Nàng duỗi tay trên thành ghế, mắt lờ đờ suy nghĩ.

Đêm hôm ấy, đêm cuối cùng, Tâm ở lại với tôi, Nàng nằm bên cạnh tôi nói chuyện lan man. Tiếng súng vọng lên giữa đêm tối, nhưng chúng tôi không để ý tới. Tôi nghĩ mình không có quyền làm Tâm đau khổ thêm, nhưng cũng không thể từ chối tình yêu của nàng. Tôi vẫn sống trong những mâu thuẫn vụn vặt ấy vì đời sống thật sự đã có quá nhiều mâu thuẫn. Trong người tôi như muốn bốc cháy với những thèm muốn xác thịt. Tôi rưng rưng nhìn ánh mắt Tâm, trong đêm tối còn đủ sáng và lặng yên. Tôi đã tự lừa dối bằng những ý nghĩ dẫn do. Môi của Tâm kề sát môi tôi. Một hương vị đằm thắm của da thịt con người truyền mạnh vào đáy sâu tâm hồn tôi. Một nguồn giao cảm bén nhậy, da diết nổi dậy từ sự va chạm giữa hai thân xác.

Tôi lịm đi trong vòng tay người con gái, Nàng đã ngừng nói từ lâu để nghe những tiếng tim đập của tôi và của chính nàng. Tôi nghĩ đến những vết máu đã vấy khô bên hàng rào dây kẽm gai, trên những con đường mòn dẫn sâu vào trong rừng. Những vết máu loang lổ, vung vãi đến lạnh mình. Trong giây phút ấy, tôi có cảm giác cánh tay Tâm quá mềm như một mớ bông áp vào làn da chai đá.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tâm âu yếm bảo tôi :

— Tại cà phê của anh làm cho em mất ngủ đó. Tôi cười. Tâm hoảng hốt nhìn những tia nắng lọt vào. Nàng vội vàng đến trước cái tủ gương, vuốt lại mái tóc dài tô lại đôi môi rồi ngắm tôi bảo :

— Em về nhé, chúc anh đi bình yên. Tiễn Tâm ra cửa, tôi thấy lòng bàng hoàng, mất mát một cái gì. Lúc quay lại sửa soạn hành lý, qua ánh nắng chiếu xiên trên mặt chiếc gối bông, tôi thoáng thấy vài sợi tóc của Tâm còn vương mắc lại.

Những sợi tóc dài, óng mượt, mềm mại, lạc lõng trong ánh nắng một buổi mai còn giá lạnh .

NGUYỄN ÁI LỮ.

ĐOÁN QUẺ ĐẦU NĂM

TUOI NGỌ

Nói chung, là một năm trung bình cho Nam và Nữ : một năm êm ả, gia đình yên vui, có những may mắn nho nhỏ, và may nhiều hơn rủi. Nhưng các tái rủi chỉ thoảng qua, vì có những sao tốt giải trừ.

GIÁP NGỌ : 15 tuổi mạng Kim, Nam nhập cung Hỏa là bị khắc, cần đề phòng bệnh tật và những kẻ ganh ghét phao vu gây những chuyện bực mình. Không nên gây gổ. Tuổi Nữ chập cung Mộc nhẹ hơn, nhưng cũng phải giữ gìn. Ngoài ra, học hành diều hòa, tiến tới nhờ ảnh hưởng Lộc tồn Quốc ấn.

NHÂM NGỌ 27 tuổi, mạng Mộc. Nam nhập cung Hỏa là bị tiết, lại bị Kình, Đà, tuy gặp vận tốt, nhà cửa vui vẻ, nhiều tài lộc, nhiều sự may nhưng cũng vẫn phải phòng một cái họa xấu. Số nữ được tốt đẹp, nhiều may mắn, có thái lộc, có thể thay đổi công việc làm ăn, hoặc đổi nhà cửa, đổi nơi chốn, hoặc đi xa.

CANH NGỌ 39 tuổi, mạng Thổ, Nam nhập cung Hỏa là tốt. lại được Khôi, Việt nên hưởng 1 năm hanh thông, có công danh nhiều may mắn. thăng tiến vui vẻ. Còn Nữ nhập cung Mộc là bị khắc, tuy có Khôi, Việt, Lộc tồn, được tài lợi và may mắn, nhưng phải phòng ốm đau và chuyện bực nhõ.

MẬU NGỌ, 51 tuổi, mạng Hỏa, nam nhập cung Hỏa là Hòa làm ăn khấm khá, điều hòa, có những may mắn. Nữ nhập cung Mộc, được tốt. hưởng nhiều sự may mắn, vui vẻ, được tài lộc, gia đình yên vui.

BÍNH NGỌ, 63 tuổi, mạng Thủy, nam nhập cung Hỏa. nữ nhập cung Mộc, làm ăn bình thường, có những may mắn nhỏ, nhưng phòng những chuyện bực mình, chẳng nên gây gổ với ai

TUỔI MÙI

Nói chung, nam nữ ở tuổi này (26,38) mà chưa thành hôn, thì đây là năm có thể thành lập gia đình do ảnh hưởng của các sao Đào hoa, Hồng loan Thiên hỉ. Một năm đẹp đẽ cho cả Nam và Nữ, được hưởng nhiều tài lộc, may mắn, có công danh — riêng tuổi Kỷ Mùi phải tránh các cuộc gây gổ để khỏi tạo những chuyện bực mình.

ẤT MÙI 14 tuổi, mạng Kim, nam nhập cung Mộc còn nữ nhập cung Thủy là bị giảm học hành, tấn tới có sức khoẻ.

QUÝ MÙI : 26 tuổi, mạng Mộc nam nhập Mộc là hòa nữ nhập thủy là rất tốt — cả nam và nữ cùng vào năm lập gia đình các việc làm tốt, thi cử có lợi, nhờ ảnh hưởng Quốc ấn,

TÂN MÙI : 38 tuổi, mạng Thổ nam nhập Mộc là bị khắc nữ nhập Thủy lá giảm Nam được khôi việt nhưng bị kình Đà Vận của nam sôi nổi hơn được những đắc lợi, có công danh, nhưng phải phòng những sự đau ốm, có kẻ làm hại. Nên tránh gây gổ Vận của Nữ được điều hòa...

KỶ MÙI : 50 tuổi, mạng Hỏa, Nam được vào cung MỘC là tốt, Nữ vào cung Thủy bị khắc. Vận của Nam khá hơn các năm trước, có tài lợi, có việc làm mới, nhờ thêm Quốc Ấn, Lộc tồn, nhưng phải tránh gây gổ, phòng chuyện bực mình. Nữ được điều hòa, nhưng phải phòng ốm đau; nữ cũng thêm may mắn và công danh nhờ Khôi Việt và Lộc tồn.

ĐINH MÙI : 62 tuổi. mạng Thủy, Nam nhập cung Mộc, là bị tiết, Nữ nhập cung Thủy, là hòa, tuy được Lộc tồn, Quốc Ấn, nhưng các may mắn và tài lộc cũng bị giảm phần nào.

TUỔI THÂN

Nói chung tuổi Thân trong năm Thân phần được hưởng những công danh tài lộc, phần phải chịu những chuyện bực mình. trong đó có chuyện tang chương, được may mắn giải trừ thì chỉ là tang xa. Ngoài ra, cũng phải phòng tai nạn, và tán tài, mất của. Được Hoa Cái và Mã, Khốc Khách chủ về sự tiến phát, nhưng lại sợ ảnh hưởng của Tang. Môn. Bạch Hổ, Khốc, Hư...

BÍNH THÂN : 13 tuổi, mạng Hỏa, nam nữ cùng nhập cungThổ, lại bị Kình Đà, phòng bệnh tật. Mọi việc điều hòa.

GIÁP THÂN 25 tuổi, mạng Thủy, nam nữ nhập cung Thổ là bị khắc, nhưng cũng được hưởng Quốc ấn, Lộc tồn. Làm ăn được nhiều may mắn và tài lộc, nhà cửa được vui vẻ.

NHÂM THÂN 37 tuổi mạng Kim nam nữ cùng nhập cung Thổ là tốt được Thiên quan Thiên Phúc tốt lành tàm ăn có tài lợi may mắn. Những tai họa được giải đi. Bị mất của nhưng lại được đền bù về tiền bạc.

CANH THÂN, 49 tuổi mạng MỘC nam nữ cùng nhập cung THỔ có nhiều sự vui mừng tiến phát, nhưng phải phòng các chuyện khó khăn, tai nạn hoặc chuyện bực mình đưa tới bất ngờ. Tuy nhiên mà các sự thành công và may mắn được khá, nhất là về công danh, nhờ ảnh hưởng Quốc Ấn và Khôi, Việt.

MẬU THÂN, 61 tuổi, mạng Thổ, nam nữ cùng vào cung THỔ là hòa gặp Kình Đà tuy vẫn làm ăn tấn phát, nhưng phải phòng nạn nhiều hơn, Nên tránh gây gổ và phải cân nhắc các việc làm cho cẩn thận.

TUỔI DẬU

Nói chung, tuổi Dậu qua một năm bình thường, có vui buồn lẫn lộn — khéo hành động và không gây gổ thì tránh được bớt những chuyện bực mình. Ở các tuổi chưa thành gia thất (24 36) thì năm thân này là năm có hỉ tín tức là năm thành hôn (có Đào.Hồng, Thiên Thỉ),

ẤT DẬU 24 tuổi, mạng THỔ. Nam nhập cung HỎA, tốt, nữ nhập cung KIM bị tiết giảm. Cả tuổi Nam và Nữ cùng báo về dường công danh, tâm trí an nhàn Cá chuyện vui.

QUÝ DẬU : 36 tuổi, mạng Kim, nam nhập cung Hỏa bị khắc, nữ nhập cung Kim được hòa. Những chuyện may mắn vui mừng đến với cả, nam và nữ, nhà cửa vui vẻ, nhưng riêng tuổi nam phải đề phòng những chuyện bực mình. lo lắng — bị bệnh hoặc có kẻ hại ngầm. Tuổi nữ được may mắn và công danh nhiều hơn,

TÂN-DẬU 48 tuổi, mạng Mộc, nam nhập cung Hỏa bị tiết giảm, nữ nhập cung KIM bị khắc. Tuổi Nam được khôi-Việt nên có phát về công-danh và may-mắn, còn tuổi nữ thì bình-thường. Cả nam và nữ có vui, cũng có buồn có tài lợi nhưng lại cũng có tán tài.

KỶ DẬU 60 tuổi, mạng THỔ, Nam vào cung Hỏa rất tốt, Nữ vào cung Kim bị tiết giảm, nhưng nhờ Lộc tồn, Khôi, Việt, Quốc Ấn Nam Nữ cùng được những may mắn, tài lợi, danh tiếng, cả về công danh nữa.

TUỔI TUẤT.

Nói chung, năm Thân rất đắc lợi cho tuổi Tuất, cả Nam và cả Nữ. Phát tài lộc, thăng tiến về chức vụ, nhiều sự may mắn, vui mừng, tâm trí được an lạc hơn. Tuổi Nam được Thiên mã, Thiên khốc. Điều khách chính chiến rất tốt, nhưng phòng khẩu thiệt. Tuổi nữ được Long, Phượng cũng tốt và cũng phải phòng khẩu thiệt.

BÍNH TUẤT : 23 tuổi Thổ. nam nhập cung Mộc bị khắc, nữ nhập cung Hỏa rất tốt. Tuổi nữ được nhiều tốt lành, công danh, tài lộc đẹp. Tuổi nam bị giảm kém hơn, nhưng cũng được khá hơn.

GIÁP TUẤT : 35 tuổi. mạng Hỏa, nam nhập cung Mộc rất tốt. nữ nhập cung Hỏa được hòa, nam nữ cùng được thêm Lộc tồn. Quốc ấn thật là vui vẻ, tốt đẹp, nhiều may mắn, tài lộc, công danh, gia đình hòa vui.

NHÂM TUẤT 47 tuổi, mạng Thủy, nam nhập cung Mộc bị tiếtgiảm nữ nhập cung Hỏa. Nam được thêm mấy sao lành còn nữ bị Kình, Đà. Cho nên chỉ phát tài lộc ít thôi, nhưng tâm trí được an lạc. Còn nữ tuy phát tài lộc nhưng cũng phải phòng ngừa các chuyện bực mình về nên tránh sự gây gổ

CANH TUẤT 59 tuổi. mạng Kim, nam nhập cung Mộc là hòa. còn nữ nhập cung Hỏa là bị khắc. Nhưng Nam được Khôi, Việt. Lộc tồn và nữ được những sao giải đi. Cho nên đây là một năm êm ấm vui vẻ cho cả nam và nữ với tài lộc phát lên phần nào

TUỔI HỢI

Nói chung, năm này đắc lợi cho các tuổi Hợi. nhưng các tuổi Đinh Hợi, Ất Hợi phải cẩn thận tránh mọi chuyện không hay để khỏi gặp cácchuyện khó khăn, bực mình xảy đến, Ngoài ra Nữ có Hồng Loan Đào Hoa, Thiên hỉ, Nam cũng có Hồng Loan Thiên hỉ nên nam nữ tuổi Hợi chưa thành lập gia đình có thể thành lập gia đình vào năm nay.

ĐINH HỢI 22 tuổi, mạng THỔ nữ vào cung THỔ được hòa, nam cũng vậy cũng được thăng tiến, có tài lộc công danh nhất là tuổi nam có thêm Lộc Tồn Quốc Ấn nhưng phải để đặt giao thiệp, tránh gây gổ. hành động thận trọng để khỏi bị những chuyện bực mình và khó khăn

ẤT HỢI 34 tuổi, mạng HỎA, nam nữ cùng nhập cung Thổ, là bị tiết giảm. Làm ăn có nhiều sự may mắn và tài lộc. nhưng phải nhất thiết không gây gổ. không ganh đua quá sức những lo âu khó khăn.

QUÝ HỢI 46, tuổi mạng Thủy. vào cung Thổ, nữ được Lộc tồnQuốc ấn Được một năm đắc ý, có nhiều tài Lộc, tốt đẹp. có công danh gia đình êm ấm thân tâm nhàn.

TÂN HỢI 38 tuổi, mạng Kim vào cung Thổ. được đất tốt, hưởng một năm có nhiều may mắn sung sướng, nhiều tài lộc gia đình êm ấm thân tâm thanh nhàn

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính chúc quí vị khán giả ân nhân sang năm MẬU THÂN ngập tràn

« HẠNH PHÚC — THỊNH VƯỢNG »

HÙNG CƯỜNG, BẠCH TUYẾT, DŨNG THANH LÂM, BA VÂN, VĂN CHUNG, KIM NGỌC, PHƯƠNG QUANG, TRƯỜNG XUÂN, DIỆP LANG, PHƯỢNG LIÊN, KIM HƯƠNG, QUỐC TRÀM, HỮU TÀI VIỄN HÙNG, THANH CAO

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

BÊN THỀM NĂM MẬU THÂN

Kính gởi đến Đồng bào và Thân hữu toàn quốc

— Một Năm dồi dào sức khỏe.
— Một Năm thành công trên mọi lãnh vực
— Một Năm hòa bình, tự do trong sự thống nhất lãnh thổ

Các Nghị Sĩ Thượng Nghị Viện

Hoàng Xuân Tửu	Mai Đức Thiệp
Nguyễn Văn Ngải	Nguyễn Văn Mão
Phạm Nam Sách	Nguyễn Văn Kỷ Cương
Trần Huế Minh	Nguyễn Ngọc Kỷ
Võ Văn Truyện	Lon Thất Uần

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ĐẶNG CHÂN NAM

hãng rượu Vĩnh Sanh Hòa

522 Tôn thất Đạm Saigon ĐT 91,820

xưởng rượu Đức-Ký

40, Mạnh Tử Cholon ĐT 37 044

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

XƯỞNG MÁY LÀM ĐỒ MỘC

LÂM - HỒNG

sản xuất đủ kiểu Baguette, Lambris, cây Thao Lao dùng để trang trí cửa hàng, văn phòng, nhà phố v.v..

537—539 Đại lộ Pétrus Ký (tại NgãBảy) SAIGON

HƯƠNG TRÀ MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 28)

Me tôi bằng lòng lắm. Bà trông theo thật lâu vì hình như chính bà cũng bị « nhan sắc trường Dược » làm cho ngây ngất.

— Thưa thế này không phải nhưng cô đây... ?

— Vâng, thưa cháu nhỏ nhất đấy ạ. Các anh cháu ra trường cả rồi, nhà có hai chị em cùng tên Tú, cháu Thanh Tú mới lập gia đình năm ngoái, cháu này là Thủy Tú..

Me tôi tấm tắc :

— Thanh Tú, ThủyTú.. ông bà đặt tên các cô khéo quá !

Nhân lúc mọi người vui vẻ dùng bánh, dì tôi thay lời me tôi ngỏ ý muốn «xin» cô bé trường Dược cho tôi, tôithấy nét mặt dì Thuần có vẻ lưỡng lự. Bà trả lời rằng cháu còn nhỏ, chị nó mới đi lấy chồng xin thư thả để chúng tôi dọ thử ý cháu thế nào. «Nếu cháu bằng lòng chúng tôicũng bằng lòng.

Thôi khổ rồi ! Chắc bà Thuần lại nhớ đến câu chuyện nhảm nhớ của tôi năm ngoái. Con nhà người ta cành vàng lá ngọc dễ dầu gì một lúc mà người ta sẵn sàng thì bỏ cho cái thằng «trôi dánh không chết này».

Phải làm thế nào bây giờ ? Phải làm thế nào bây giờ ? Lo quá ! Lo quá ! Lo qua cứ chần chờ kiểu « chiến tranh giới hạn » chắc đến đi đoong mất thôi... Nàng ngồi trong kia, mái tóc và vai áo hồng thấp thoáng sau bức màn mỏng Nếu được gặp nàng Nếu được gặp nàng tôi sẽ uốn ba tấc lưỡi năn nỉ khiến nàng cảm động rồi nàng sẽ gật đầu Nhưng nhưng làm thế nào để gặp nàng bây giờ. Trời đất ơi, phải chi tôi có phép tàng hìnhbây giờ?Trời đất ơi phải chi tôi có phép tàng hình biến thành con ruồi tôi sẽ bay về đậu lên vai nàng và kể cho nàng nghe tất cả tình yêu của tôi, Nàng sẽ cảm động. Nàng sẽ khóc

Song le, tôi lại không có phép tàng hình. Tôi ngồi đây lù lù một đống vừa ăn bánh vừa lo mất vợ.

A, bánh bánh ! Tôi chợt nghĩ được một kế liều. Nhất định phải liều chỉ còn cách duy nhất này mà thôi.

Nghĩ sao làm vậy. Nhân lúc mọi người không để ý tôi bèn bẻ đôi miếng bánh, chấm đou sang hai tay dầu cho khuất mắt và bắt dầu bóp Bớp thật kỹ chất mỡ, chất longdỏ trương gà chất lạp xưởng dính nhem nhép. Phải khéo rất khéo kéo bà Thuần kêu người nhà mang khăn lau tay là hư hết. Tôi lựa lúc hợp thời nhất bèn xoè tay ra xin phép vô... rửa mặt.

Bà Thuần ngẩn người nhìn hai tay tôi như 1 cô gtảo để tính nhìn vết mực cố ý trên áo dứa học trò tinh nghịch Lợi dụng vài giây lượng tự do tôi đứng dậy dợm bước vào nhà trong. Bà Thuần hơi chậc lưỡi, Vốn để làm tại tòa báo bà không lạ gì thơi « ăn gian » của máy ông nghệ sĩ.

Họ có thể dùng bất cứ phương tiện nào để đạt tới mục đích, như thế đối với tôi, tai chỉ nất chước mưu kế bạn bè phóng viên khi muốn vượt bàng rào cảnh sát để đó phỏng vấn một chính trị gia tăm tiếng vậy thôi.

Thủy Tú đang ngồi «học». Thấy tôi vào nàng ngửng lên vừa ngạc nhiên, vừa e thẹn, Khuôn mặt đẹp cúi gằm. Hàng mi cong dọng lại không dám chớp.Những ngón tay nhỏ di di trên mặt bàn...

Đã trot phóng lao phải theo lao, tôi thu hết can đảm ung chỉ thốt ra được một tiếng yêu thương :

— Tú !

Người con gái mím môi, Chờ đợi,

— Tôi... tôi đi rửa tay.

Tôi xòe hai bàn tay dính dầy mỡ. Thủy Tú vẫn cúi mắt nhưng cặp mắt đen lay hơi nhìn lên và thoang có nét tươi. Nàng ưng dậy định đi lấy khăn ướt, tôi theo sát nút Vân vê chiếc khăn mặt thêu chữ « Thủy » nho nhỏ trong tay, tôi ngập ngừng chưa chịu vắt lên dây.

— Cô tú... tôi... tôi muốn nói với cô vài câu...

Người con gái lắng tai nghe nhưng vẫn nhìn về phía khác, Đợi mãi không thấy tôi nói gì, nàng chợt quay lại, cố lấy giọng tự nhiên ;

— Thưa... hồi nọ chị Thanh lập gia đình, Thủy gửi thiệp xuống Bạc liêu anh có nhận được không ạ ?

Tôi tủm tỉm cười gật gật đầu :

— Có.

— Có sao anh không trả lời ?

Câu hỏi kéo dài, thật nhỏ, thật ngọt, thật nũng nịu.

— Mợ coi anh dữ lắm, ở tòa soạn anh quen nhiều các cô...

— Vì thế Tú nghe theo lời mợ định đi lấy chồng ?

Người con gái ửng hồng gò má bàn tay che miệng chỉ để lại đôi mắt :

— Thủy... Thủy hỏi đoán là anh !

— Đoán là tôi ?

— Dạ Ba nói người Bắc. dạy học dưới Bạc liêu, Thủy không quen ai ở Bạc liêu hết.

— Thật không ?

Biết là tôi nói móc, Thủy Tú đỏ mặt, hàng mi chớp nhanh.

Tự hiểu không thể chần chờ được nữa,tôi đi thẳng vào vấn đề :

— Bây giờ biết tỏ là anh rồi, Tú tính sao ?

Người con gái làm bộ ngơ ngác.

— Tính cái gì cơ ạ ?

— Các cụ vừa ngỏ lời cho «trại nó lấy nhau», mợ trả lời để tùy ý kiến cháu nếu »cháu» bằng lòng chúng tôi cũng bằng lòng .. Còn Tú ?

Cô bé trường Dược. Tôi hạ thấp giọng :

— Tuy chúng mình mới gặp nhau lần nay là lần thứ hai, nhưng chắc Tú biết anh, Anh chỉ là một giáo sư tỉnh nhỏ, nghèo nàn, tầm thường, vẻ Saigon thích nghịch ngợm, chăm nhờ, Song anh « mến » Tú, mến ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên...

Thủy Tú không quá e lệ như tôi tưởng lắm. Nàng hơm hỉnh ngắt lời :

— Anh chỉ «mến» Thủy thôi ạ ? Thế thì .. xa quá;

Kèm theo câu nói là một cái lắc đầu nhè nhẹ 1 nụ vội vàng bào chữa :

— Tính anh ít ưa dùng chữ lớn Anh hy vọng sẽ được nói lên tiếng ay khi (tôi vẫn vê ngón tay áp ut làm hiệu đeo nhẫn cưới); Xin Tú tin anh Xin Tú cho anh một dịp may cuối cùng trong đời... Tú bằng lòng nhé. Gật đầu đi !

— Không gật được...

— Sao vậy ?

Thủy Tú nhắm mắt nhắm mũi khẽ rùn vai tỏ ý «Sợ ghê gớm lắm», «thẹn ghê gớm lắm». Nàng giục tôi :

— Anh lên đi kẻo mợ rầy.

— Còn Tú ?

— Chưa biết . Nhà văn thiếu gì các cô !...

— Nhưng anh chỉ yêu một cô thôi. Trả lời đi Tú. Nếu im lặng anh coi như Tú bằng lòng ạ.

— Không im lặng.

— Không im lặng thì ừ đi.

— Không ừ.

— Không ừ anh cứ đứng đây hoài mợ rầy rằng chịu.

— Vâng, xin mời anh cứ đứng. Thủy lên..

Nói xong nàng quay gót định bước. Tôi lếch thếch theo sau, cằn nhằn :

— Tú đã hiểu anh mà còn phải suy nghĩ nữa sao ?

Một là một, hai là hai, tính toán là dở. Anh đã nói anh nghèo nàn, tầm thường, không danh, không lợi. Con gái ưa tính toán...

— Thủy đâu có tính toán ..

— Không tính toán sao mất vài ngày mới trả lời ?

— Khỏi cần vài ngày... Chưa trả lời là chưa là lời,

Chết rồi, Cô bé này mắc mưu tôi rồi. Vừa bị nói một chút đã tự ái « khỏi cần vài ngày » thì còn gì bằng nữa. Tôi tấn công luôn :

— Thôi vậy, nếu Tú mắc cỡ không dám trả lời thì anh giao hẹn thế này : lát nữa dùng bánh xong thế nào mợ cũng kêu Tú lấy nước trà. Nếu bằng lòng. Tú bỏ thật nhiều trà vào tách của anh. Trái lại, không bằng lòng thì cả bốn tách đều giống nhau nghĩa là không có một cọng trà nào hết, anh thế sẽ không làm phiền Tú nữa. Nhớ chứ ?

Thủy Tú im lặng. Tôi trở lên và thấp thỏm đợi kết quả

Đúng như tôi dự đoán, một lát sau thì bà Thuần kêu con gái châm thêm nước, Nàng khẽ dạ rồi bí hoảy pha trà

Phái nữ hơi khác phái nam ở chỗ thích làm cho người ta «lên ruột». Lúc đem nước ra, Thủy tú cố ý nâng chiếc khay thật cao và chậm chạp để từng tách trước mặt mọi người.

Tôi hồi hộp quá nhưng không lẽ lại nhổm lên ngó Thủy Tú thoáng nhìn tôi thật nhanh vơi đôimắt nghịch ngợm.Giữa lúc đó tôi nghe tiếng bà Thuần kêu :

— Còn tách nầy nữa, sao con không lấng cho nó trong Ủa, mà con bỏ thêm chè mới đầy à ?.

Tách trà đó thuốc về phần tôi, Dì tôi rất tinh mắt. Bà đoán cô bé trường Dược có cảm tình nào đó với tôi từ trước nên bỏ thêm trà vì hiểu tính tôi ưa uống nước trà.

Lúc về, dì cười cười nói đùa :

— Chị kiếm lễ hỏi lễ cưới cho các cháu đi là vừa chị ạ. Nếu không đủ, chúng em chạy...

Me tôi lo lắng ;

— Liệu theo ý dì họ có bằng lòng không ?

Tôi trông con bé xinh quá !

Dì tôi hỏi lại :

— Ủa ! Chị không để ý tách trà «người ta» mời ông con trai nhà chị đấy ư ? Tách của chị em mình khác, tách cháu Kỳ nó bỏ đầy nhóc, coi bộ cô cậu thương nhau lắm rồi thìphải mà nó không dám nói với chị...

Mẹ tôi chợt hiểu, bà tấm tắc khen ngợi, Riêng chú tôi đây là lão dầu tiên ông choàng tay qua vai tôi một cách thân mật. Ông bảo ;

— Mày hên lắm cháu ạ ! Nếu không cớ dì với chú cháu đó mày lấy được cô vợ như thế !...

Vâng chú tôi nói đúng. Sau ngày Thủy Tú về nhà tôi nàng tỏ ra là 1 người vợ đảm đang hiền thục Hiện tại chúng tôi đã có hai cháu trong tương lai chắc chắn sẽ có... hàm một đứa cho vui và tôi chuẩn bị viết về nàng bằng loạt bài vợ tôi con tôi... »

SAIGON một ngày sắp sang Xuân

THÁI PHƯƠNG

PHONG-PHÚ

midol

viên thuốc màu hồng tươi

trị :

NHỨC RĂNG

CẢM CÚM

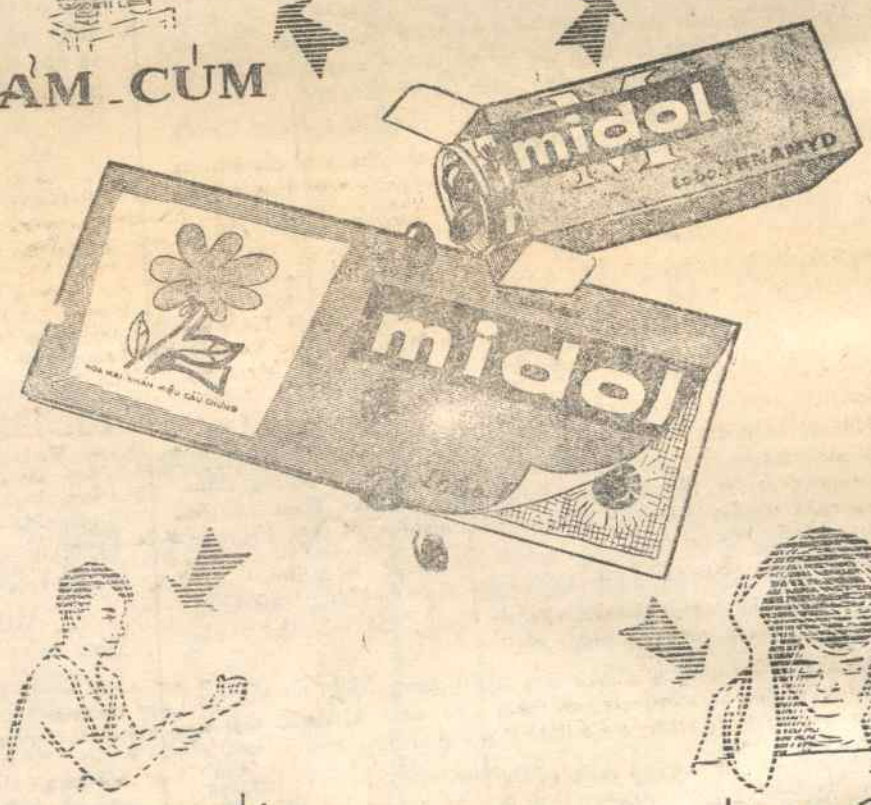

ĐAU NHỨC BẮP THỊT

NHỨC ĐẦU

midol

BÁN TỪNG VIÊN LẺ TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

16BC/BYT/27-7-67

NHỮNG ĐÓA HOA ĐẦU MÙA CỦA:

« VƯỜN XUÂN VĂN-VĨ »

✲ Một lớp đào tạo mầm non đông nhứt, nhiều uy tín nhứt tại ThủĐô !

Nhạc sĩ Văn Vĩ (mang kiếng đen) đang huấn luyện học viên và cô NGỌC THẠCH (người đàn bà bối đầu) đang phát bài bản cho học viên tại lò cổ nhạc « Văn Vĩ ».

Các em đang tập dượt bài bản để chuẩn bị làm cuộc lễ « Cung chúc tân xuân » mừng năm mới Mậu Thân.

Phong trào cổ nhạc, những lớp đào tạo mầm non cải lương mọc lên như nấm...tại trung tâmsaigon.

Lớp nhỏ có, lớp lớn có, Nhạc sĩ nổi danh đứng ra điều khiển, chăm sóc, hướng dẫn hàng trăm, hàng chục học viên bé bỏng trong các «lò đào tạo, hầu tuyển lựa những lần hơi dầy hy vọng cho mai sau ,, cho vườn cải lương nước nhà.

Làm nghề nào phải có uy tín nghề nấy, để được lòng tin cậy của các bậc phụ huynh, mới tránh khỏi tốn công, tốn sức mà còn tránh sự lỗ lã tiền bạc.

Mấy năm qua, chúng tôi nhận thấy có 2 lò mầm non cải lương có cơ sở qui mô, có số học viên đảm bảo. Lò «Út Trong» do nhạc sĩ Út Trong là một, và lò «Văn Vĩ» do danh cầm lục huyền cầm khét tiếng Văn Vĩ là hai. Tuy nhiên gần đây nhạc sĩ ÚT như bận rộn với bao nhiêu công ăn việc làm khác (hợp tác với Xuân Phát làm tivi và khai thác dinh Minh Phụng thành một rạp hát lớn) thế nên anh đã buông lơi phần nào lớp đào tạo của anh.

Lớp Văn Vĩ số một

Dù thiếu ánh sáng, song với cái tên Văn Vĩ, với uy mô tổ chức do hiền nội anh là chị NGỌC THẠCH (nghề đầu trước là nữ giáo viên) hướng dẫn các em học tập, đồng thời với một lớp học rộng rãi và đầy đủ tiện nghi, nhờ vào các điều kiện nổi bật hơn bao nhiêu lớp cổ nhạc khác, mà giờ đây lò VV đã là vô địch !

✲ Bài của SƠN-NGỌC

Sau biết mấy khóa cho «ra lò», giờ đây với số 80 học viên nam nữ đang theo hết chương trình tại lớp nầy. Các em gồm có :Diệp anh Đào, Mai trang Hương,Phương hồng Hải Phương Hồng Nhung, Phương yến Hồng, Hà mai Liên, Thúy Hương, Mỹ Trang, Mai Anh, Ngọc Thiên Thanh, Băng Tâm, Ngọc Thiệt, Bạch Lưu, Phương Cúc, Tuyết Anh Kiều mộng Liên, Ngọc Sương, Phương Chi, Thu Dung, Kim Dung, Thu Hà, Trang ngọc Sương, Trang kim Dung, Trang hoài Dung, Cẩm Vân,Mỹ Vân Lan, Thanh Thúy Trang mỹ Lệ, Thu Thủy, Mai Cúc, Hà mỹ Tân Nguyệt Ánh, Trang Thanh xuân, Trang thúy Hồng, Bích Liên, Trang hồng Liên, Hồng Lan, Trang thu Hương, Trang thu Hồng, Trang thu Trang, Minh Phương, Ngọc Dung, Mộng Lành, Ngọc Tuyết, Thúy Ngọc, Tuyết Nga, Hoàng như Mai, Lan Hoa, Ngọc Liên, Mỹ Thịnh, Trang tuyết Nga, Trang tuyết Mai, Anh Phi, Thu Ba, Song Ngân Kim Dung, Văn Tấn, Văn Điều, Phước Thọ, Phương Hùng Dũng Thanh Phương, Thanh Hùng, Phương Điều, Hoài Thanh, Hồng Đức, Hoài Điệp, Ngọc Thành, Tấn Phước, Quốc Thắng, Văn Bê, Duy Chức, Thái Thượng, Văn Tô Văn Đừng, Hùng tuấn Linh, Văn Hạnh, Phú Quốc, Trang Đài Thu Huệ.

Với 80 học viên mầm non được chia ra nhiều lớp để dạy hầu tránh sự dồng đúc, ực nội,.. ngoài ra, trường còn tổ chức chu đáo do một nhóm hướng dẫn học tập : 1- Nhạc sĩ Văn Vĩ, 2- Cô Ngọc Thạch, 3- Giáo sư tân nhạc Trọng Danh, 4- Nhạc sĩ Đinh Thảo, 5- Soạn giả Văn Giai, 6- Đinh sơn.

Nhìn chung, sự thành công của lớp VV quả thật xứng đáng với lòng tin cậy của các bậc phụ huynh học viên cổ nhạc vậy.

SƠN NGỌC

Chuyện thăng trầm CỦA NGHỆ-SĨ

(*Tiếp theo trang 9*)

vọn. Kể ra trong số kép ở lứa tuổi HKB muốn làm một «con dao phay» như anh đâu phải dễ,..

Số diễn viên lớn vào lớp vào lớp «tài lương đồng» phải nhớ đến những : TRƯỜNG XUÂN, HOÀNG GIANG, VIỆT HÙNG, NAM HÙNG, CHÍ HIẾU và phe hề làm sao quên được những «cây cười» như : KIM QUANG, BẢY XÉ HỀ MINH trên các sân khấu Kim Chưởng, Thanh Minh Thanh Nga, Hương mùa Thu.

Bây giờ những nghệ sĩ nầy thường làm điểm tựa cho nhóm trẻ « ăn tiền »..,»

Điểm danh số mầm non

Số nghệ sĩ mầm non đang lóc lên những gì gọi là tương lai tươi sáng đáng kể, HÀ MÝ XUÂN, DIỆP TUYẾT ANH, TRANG BÍCH LIỄU, KIM HƯƠNG, ĐAN THANH, BÍCH HẠNH, BẠCH LÊ, DIỆU NGA, KIỀU TIÊN KIỀU MAI LÝ.

Về phía kép lai rai vài ba cậu như : MINH VƯƠNG (khải nguyên vọng cổ), HUỲNH THÁI DÚNG, PHƯƠNG THANH đều có tương lai dầy hứa hẹn.

Cuộc chạy đua vào GTT-67

Không khí chuẩn bị cho GTT đúng vào năm lên 10 tuổi nên có phần rậm rộ, hoạt động mạnh hơn bao nhiêu năm khác.

Việc làm nầy ảnh hưởng nhiều trong giới nghệ sĩ, giới làm mộ kịch trường. Một cuộc họp đúng vào ngày cuối năm (31-12-67) đã thành lập xong ban tuyển chọn cho 2 giải«Diễn viên xuất sắc» và «Nghệ sĩ triển vọng.»

Thành phần BTC gồm có 14 ký giả phê bình cải lương nghệ sau đây : TRẦN TỬ VẤN TRIỀU SINH HOÀI NGỌC, CẨM THI,PHÙNG MẬU, SONG LANG THANH ĐẠM, THIÊN HƯƠNG, TINH THIỆT, PHI SƠN, HOÀNG SƠN VIỆT, HUY TRƯỜNG TN NGUYỄN VĂN VÀ NGỌC ĐÌNH.

Vào sáng 14-1-68, GTT khởi đầu chấm giải cho mùa 67 của GTT tại Hội quán « Hội nghề sĩ ái hữu và tương tế trên đường Cô Bắc-

Căn cứ vào dư luận của giới theo dõi nhiều về sân khấu cải lương, những nghệ sĩ nhiều hy vọng « lãnh mề đai vàng » gồm có : HÙNG CƯỜNG THANH HẢI, ÚT TRÀ ÔN, HOÀNG GIANG, ÚT HIỀN, NGỌC HƯƠNG, NGỌC GIÀU VỀ giai điệu xuất sắc. *Về phía triển vọng..,* như : NGỌC BÍCH, MỸ CHÂU, THANH KIM LỆ, PHƯƠNG BÌNH, BẢO QUỐC, PHƯỚC HẬU, MINH PHỤNG.

Tính thì tính vậy, bàn thì cứ bàn, song le với 14 lá phiếu, mỗi người có nhận xét riêng hẳn cũng nên e ngại - *Rất có thể có trường hợp ngược về ngược cho mà xem !*

N Đ

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Hảng TÂN HƯNG

ĐẠI LÝ BÚT MÁY ĐỊA CẦU CỦA NHẬT BẢN

334 Đại lộ Đồng Khánh Cholon

LỜI CHÀO NĂM MỚI

— NĂM ĐINH MÙI CỐ GẮNG

— NĂMMẬU THÂN QUYẾT KHỞI SẮC !

Với tinh thần tiến lên mãi... để phục vụ nghệ thuật, để xây dựng sân khấu ca kịch tiến bộ, chúng tôi nhóm kịch trường «TựDo» xin gởi đến quí bạn đọc, anh chị em nghệ sĩ, các bạn chuyên viên và công nhân sân khấu; quí ông bà Giám đốc các đoàn hát lời chúc mừng đầu năm :

Sức khỏe dồi dào, yên vui hạnh phúc, làm ăn thịnh vượng, hầu tay nâm tay dầy mạnh nền ca kịch nước nhà vững vàng, tốt đẹp hơn lên !

«Nhóm KT-TD»

NGỌC ĐỈNH, TRIỀU SINH

HOÀNG SƠN VIỆT, NHỨT HỒ

TRIỀU NGỌC, THẠCH SƠN

CỤ HỒ-BIỂU-CHÁNH

(*Tiếp theo trang 10*)

của nhiều đoàn tên tuổi như Victoria, Commerce sports, Anciens Enfants de troupe,v.v.

Tiêu biểu tinh thần bất khuất trong một công việc có thể nói vĩ đại, cụ Hồ biểu Chánh đã tỏ rá xứng đáng một chiến sĩ tiền phong trong cuộc cách mạng thể thao thời Pháp thuộc. Trước cụ, có mấy ai dám làm ?

Tổng cuộc thể thao Annam hoạt động rất mạnh, nhờ thế, tiếng tăm càng ngày càng vang dội, đem lại nhiều ảnh hưởng vô cùng tốt đẹp trên đia hai túc cầu

— Những đội banh tên tuổi ở ngoại quốc : Lạc hòa, Cường hòa, Nam Hoa (Hương cảng) Cumberlan (Anh quốc) một khi đặt chân lên Sàigòn thì nhứt định phải có cuộc gặp gở với hội Gia Định trên sân Mayer,

Đầu óc như thế mà ác !

Suốt thời kỳ lo xây dựng hội Gia Định, cụ Hồ biểu Chánh luôn luôn hăng say với trách vụ của mình, nhưng dã hăng say bao nhiêu, cụ càng nghiêm khắc bấy nhiêu.

Cụ nghiêm khắc, cấm các con trai của cụ gia nhập vào hội. Cụ thường khuyên con, thứ nhứt cậu Hồ văn Minh Cảnh, là không nên xuất hiện ở cầu trường để tranh tài đoạt giải.

Nể phụ thân, cậu Hồ văn Minh Cảnh mặc dầu không thiếu dượt, song vẫn mãi mãi ngồi ngoài làm khán giả suốt thời kỳ cụ Hồ biểu Chánh ở chức vụ hội trưởng hội Gia Định.

Nhưng, sau ngày lập gia đình và quê vợ ở tận Trà Vinh (Vĩnh bình), cậu Hồ văn Minh Cảnh, một phần thoát khỏi tay ông già, một phần có bổn phận làm vừa lòng bà xã ở nơi chôn nhau cắt rún của bá, cậu Hồ văn Minh Cảnh bèn mang giày ra sân trong vai trung phong xuất sắc phá lưới,

Giờ đây, cụ Hồ biểu Chánh không còn nữa, cụ đã sang bên kia thế giới và cả cậu Hồ văn Minh Cảnh cũng nối gót theo phụ thân,—viết những hàng nầy, nhơn dịp xuân về, chúng tôi không mong gì hơn sưởi lại một tấm lòng, vì cang cường, không ngại đứng lên dẫn dắt, chỉ huy cuộc cách mạng thể thao vào thời Pháp thuộc.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Ăn ngon ngủ khoẻ cũng nhờ thuốc bổ thận

SÂM-NHUNG DƯỢC-TINH

hiệu ÔNG-GIÀ, trừ bán khắp nơi

VIỄN ĐÔNG DƯỢC HÀNG

H5, đường Phùng Hưng Cholon

K.N. số 673/BYT ngày 17-1-64

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính chúc qui vị khán giả ân nhân sang năm MẬU THÂN ngập tràn

« HẠNH PHÚC — THỊNH VƯỢNG »

TẤN TÀI, THANH HẢI, LỆ THỦY, NHƯ NGỌC, ÚT TRÀ ÔN, NGỌC BÍCH, PHƯƠNG BÌNH, MỸ CHÂU, TÔ KIM HỒNG, THANH NGUYỆT MỘC LINH, NGỌC ĐIỆP, YÊN TRANG, YÊN LANG, NGUYÊN THẢO, VẠN LÝ.

Dân Huyện Hải-An « Rước Xuân » Tản-Đà

(Tiếp theo trang 5)

bà vợ đã phải cho con vác đá chạy bộ từ cuối phố Bạch Đai lên tận Hàng Gà Chợ Hôm để nhờ người bà con giúp cho bữa gạo.

Khi biết rõ chuyện, ông mới thấy, sự tức giận đối với vợ con của ông là vô lý. Còn oán ai nữa, một khi ông đã tự buộc mình :

Bước văn chương, chẳng nợ thì duyên
Ma đưa lối, quỷ dẫn đường
Chỉ tìm những lối đoạn trường mà đi...

Ít ngày sau, nhân cùng đối ẩm, thấy ông có vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ hai mắt như soi vào cõi hư vô huyền ảo, gật gật, gù gù, tự rót, tự uống, chốc chốc lại thốt nên vài lời : «Tạo hóa chí công ! Thế mới biết cái *Lẽ Thừa Trừ* quả là vi diệu", tôi không hiểu nổi ông đang nghĩ gì, nhưng vì kính trọng luồng tư tưởng của thi nhân nên đành chờ ông tán giấc mộng hồn để được biết vì đâu mà ông khen cái *Lẽ Thừa Trừ* của Tạo hoá.

Ông mở đầu bằng cái tên Đoàn Rạng. Chính là ông Đoàn Rạng đã có lần làm Bộ trưởng Bộ Thông Tin trước đây.

Đoàn Rạng trong thời gian giao du với ông « ẩm hrếu "có tính cách một văn nhân trong rừng nho sĩ và đang nhậm chức Tri Huyện Hải An thuộc tỉnh Kiến An miền duyên hải Bắc Việt.

Vốn hâm mộ nhân cách và thi tài của Tản Đà trong cảnh quạnh hiu của buổi Tân Xuân ở nơi huyện lẻ, huyện quan họ Đoàn đã trân trọng mời ông bạn hàn mạc qua chơi để cùng vui xướng hoạ.

Tản Đà, theo ngày hẹn ra đi.

Tới địa đầu hạt Hải An, ông không ngờ đã thấy đông nào hào chức dịch túc trực, lễ phục chỉnh tề cùng với bọn gia đình xếp bầy tàn quạt võng lọng đúng nghi lễ chốn đình trung, dân hàng đón rước, làm ông bỗng chốc hóa ra vị Thần linh.

Thật là vô cùng khoái trá cho con người thuộc vào loại "ngông" bực nhất ở đời, con người đã từng có lúc lấm le định làm rể. Cụ Trời con người đã từng có lúc dám kéo cờ tự xưng Vương xưng Đế ngay cửa Tòa báo của mình giữa nơi «ngàn năm văn vật» trong 3 ngày Tết.

Thế rồi cái đám kỳ hào chức dịch và tráng định ấy cũng với những đồ thần tự kết thành một đám rước hẳn hoi, tiền hô hậu ủng, nhã nhạc vang lừng, quạt và tan vàng xúm xít che trước dỡ sau, kẻ bưng lô hương, người tay gươm nách thước cờ ngũ phương dẫn lộ dẹp đường, tiếng trống khẩu cầm trịch cho võng đào tiến bước,..

Họ rước « Thi sĩ Linh thần » vào huyện lị.

Trong việc này, ông Huyện Đoàn Rạng đã tỏ ra người thấu triệt được cái « tâm tật » của Tản Đà và cũng được kể là một người tâm giao xứng đối với Thi sĩ, nên đã dùng đủ cách chiều được hết cái « ngông » của ông Ấm Hiếu

Về tới huyện lị, con người mà « *khắp bốn phương trời không tất đất* » nhưng lại đòi « *địa cầu nhưng muốn ghé bên vai*) bước xuống võng đào, cầm tay Đoàn Rạng, cả cười như để nói : *cái ngông đã dễ mấy ai biết mình*

Boàn Rang đã đem lại cho Tản Đà những thú vui ngoài sự tưởng tượng, hết cả ý nghĩa của sự «ngông » trong lúc thí nhân không hề mơ tưởng tới vì hoàn cảnh gia đình và sự mưu sinh bó buộc.

Từ ngày ở Hải An về cho tới mấy tháng sau đấy, hàng ngày nhà thơ núi Tản Sông Đà thường nhắc đến cái «*lẽ Thừa Trừ*" chịu Tạo hóa là chí công chí chính.

Ông cho chỉ tại mình đã dám tận hưởng lạc thú theo dục vọng thái quá của mình nên Tạo hóa mới bầy ra cảnh túng thiếu của vợ con để quân bình cho hợp lẽ, Ông lại còn cho rằng mình chưa đến nỗi quá bạc đức nên cái «lẽ Thừa Trừ» mới đến nhanh chóng như vậy để cho mình kịp tỉnh ngộ.

Bình luận về sự kiện này đa số văn hữu cho đấy là ý tưởng của những người già đã từng trải nhiều thất bại đau đớn, đã từng thấu rõ nhẽ hơn thiệt thành bại của cuộc đời nên mới nhận biết cái « phải chăng » đó được,

Nhưng lại cũng có người cho ý tưởng đó nhuốm tinh thần đạo học đối với xã hội VN trong thời vong quốc mà sự sa hoa kiêu hãnh của thiên hạ đã khiến cuộc đời của đại chúng bị chênh lệch quá mức, không phương cứu chữa — một tinh thần thoái quá chỉ còn biết trông vào tay Tạo hóa giải cứu dùm. Thoái hóa, hay Đạo tâm ? Với một người như Tản Đà, cả một cuộc đời thường tỏ ra thắc mắc lo âu cho đồng bào, tổ quốc, tâm trạng đó tản mát trong khi văn của ông tất nhiều, như vậy thì tư tưởng như trên cũng không có gì là khác lạ để phải dài dòng bàn luận.

Đây là một bài khai bút đầu Xuân vào năm cuối cùng của đời ông, trong lúc vừa có tin quân Nhật bản tới Việt Nam chiếm đóng :

Trăm năm trọn đời người

Sáu mươi nhân thế, thế mà thôi
Tân Sửu năm nay thiếu một rồi
Thế tục thiên thu đường vạn lý
Gia đình, xã hội gánh hai vai
Đầu Xuân đã thấy thoi đưa ến
Cuối chạp vừa xem tuyết điểm mai
Hỏi khách đa tình ai đó tá.
Cuộc cờ năm mới, tính sao ? ai

Lúc sinh thời Tản Đà được dân huyện Hải An tước đón linh đình như đối với một Linh thần vậy mà, khi ông chết đám tang tuy rất đông, dài ngót một cây số người đưa tiễn nhưng thật là một thảm cảnh vì đám quá nghèo nàn.

Một nhà nho, Sót tình văn hữu, đã có bài sau đây khóc ông :

Tản đà thi sĩ, thế thôi !
Văn chương rũ sạch nợ rồi, còn đâu !
Đời quan, bác từ lâu đã chán.
Rượu, ngày đêm mượn tạm làm vui
Thơ suông đãi với đất trời
Khối tình đem gởi cho người « nước non »
Thân ngoại vật tưởng còn nán lại
Kiếp phù sinh, đùng cái, thành không !
Bác vờ thôi thế cũng xong
Nhưng tôi trách bác chết không phải thì.
Bác chẳng đợi đến khi vinh Quý
Như những ai tước vị cao sang
Chen vai ở chốn Miếu đường
Ngày đêm giữ nóc nhà vương phủ trì
Bác chẳng đợi đến khi giàu có
Như những ông phủ hộ hiện thời
Ở lầu đẹp diện xe hơi
Không từng biết giọt nước mồ hôi là gì
Bác chẳng đợi đến khi con cái
Như những ai. trai gái nên người
Gái khôn nên được bà rồi
Trai khôn biết nói chuyện đời ba hoa...
Rồi bác hãy về già có phải
Sướng đời không ? Bác dại vô chừng
Chết chi trong cảnh cố cùng
Một gian quán trọ ở vùng ngoại ô
Chết trong cảnh con thơ vợ dại
Quyền đã không, Tiền lại cũng không
Gia tài ; Sách nát mấy chồng
Tám con, một vợ, trong vòng góa, côi
Đã đem cái sống mỉa đời
Còn đem cái chết chửi ai tận từ
Nhà Nho..thâm đến thế ư ! ?

TAM LANG

chép theo lời thuật của Quang Chó
một bạn văn của Tản Đà

Các viên thuốc

GẠCH CHỮ THẬP MÀU VÀNG

trẻ em

tt.mycine

1 TRỤ-SINH + 3 KHÁNG SINH

• ĐƯỢC BỌC KÍN TRONG GIẤY NHỰA MÀU VÀNG
• ĐỂ THUỐC GÌN GIỮ ĐƯỢC LÂU VÀ KHÔNG GIẢM SỰ CÔNG HIỆU

1071 BYT 10-2-65

tại

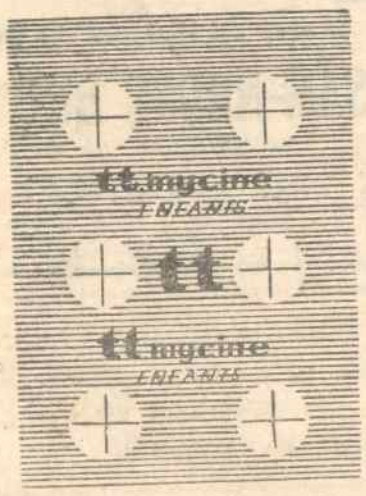

GHẺ LỞ
BAN NÓNG
CẢM HO
CÁC CHỨNG NHIỄM TRÙNG CỦA TRẺ EM

BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

PHONG - PHÚ

SỐ PHẬN ÔNG HỒ-CHÍ-MINH
và VẬN MẠNG NƯỚC NHÀ

(Tiếp theo trang 8)

nhảm nhỉ, phi lý, và không có một ý nghĩa chi khả dĩ tạm gọi là nghe lọt lỗ tai.

Nhưng thời cuộc nước nhà đã diễn ra năm Ất Mùi (1955) cụ Ngô Đình Diệm mở cuộc trưng cầu dân ý trong lúc ôngBảoĐại lần ra nước ngoài,ăn chơi thỏa thích Tác phong của ông Bảo Đại là một tội nặng đối với Tổ Quốc cho nên ông đã bị truất phế,

Chế độ CH khai nguyên và cụ Ngô được dân bầu lên làm Tổng Thống.

Ông Diệm đã lấy *khóm trúc* để biểu thị quyền bai : Khóm trúc được dùng làm con dấu đóng trong các côngvăn

Cây Trúc đã mọc trên khắp lãnh thổ miền Nam khu vực do cụ Ngô lãnh đạo đã có những *khómtrúc* tỏa lòa xòa, và nhà Nguyễn đã các chung chiếcngai vàng bị phế.

Phải chăng «câu chuyện» ngẫu nhiên về hoàn cảnh nước nhà năm 1955 đã phù hợp với câu đồng dao cách đây kể cả trăm năm rồi vậy ?

Có thể là ngẫu nhiên trong 1 vài trường hợp như chúng ta vẫn đã thường được chứng kiến vì thế câu đồng dao : « Trúc mọc quanh thành cha con nhà Nguyễn tan tành như tro» Không đủ để cho những con người có bản tâm đi tìm «chân thực tế» công nhận.

Những người nông nổi, thường hay chấp nhận vội vàng. Còn sự thăm dò tìm hiểu mối vấn đề cho thực đích đáng, phải trải qua nhiều lần thí nghiệm. có kết quả xác đáng, không sai lệch, thì mới gây niềm tin để ta theo đuổi cho tới đích.

Vì mấy lý do tạm trình bày như trên chúng tôi lại «thử» đem câu đồng dao cũng đã phổ biến trong «toàn quốc» cách đây gần trăm năm (bây giờ còn các ông già ở khoảng bảy tám tuổi mới được biết), Câu đó như sau :

Ai ôi chớ vội làm giàu
Thằng tây nó lếch, thằng tàu nó sang

Thật là phi lý, trái ngược cả với thời cuộc, sự phi lý ở chỗ « khuyên người đời đừng vội làm giàu, vì sợ rằng : Tây ra đi, thì Tàu sẽ sang lột hết của cải !

Trái với thời cuộc trong khoảng 1945 trở về trước, nước Tàu còn phải mất đất cho ông Tây

Người Tàu chỉ mong ông Tây trả lại các tô tá địa để ông Tàu cai quản lấy đất của mình. được như vậy cũng đã may mắn cho ông Tàu nhiều quá rồi.

Vậy mà Đồng Dao dám tiên đoán · Tàu sang đít nước Việt Nam thì quả là lời tiên tri dầy vẻ hoang đường, phi lý, phản thực tại.

Nhưng chúng ta thử ngẫm nghĩ lại việc đấu tố các nhà giàu (1945-1959,..) và quân Tàu đang làm cố vấn bên cạnh ông Hồ, (theo tin tức của báo chí) và các sự việc đó có đáng để cho chúng ta tin rằng Sấm ký có hữu hiệu không ? Nhưng vì nó quá ẩn tàng mọi lẽ huyền vi huyền ảo,cho nên chỉ có những nhà thông hiểu Thiên cơ mới sưu tầm và khám phá nổi phần nào,

Tuy còn nhiều câu Sấm ký của Trạng Trình, Chúa Liễu Hạnh, Tản viên Sơn vv... nhưng chưa trình giải, vì phạm vi của tập Xuân Mậu Thân có hạn. Chúng tôi sẽ luận giải sau khi có cơhội.

Đem mấy câu Đồng Dao để làm mình chứng cho vấn đề Sấm ký như ở đoạn trên, chúng tôi cũng biết còn nhiều thiếu sót hoặc khác biệt với các quan niệm của một số bạn đọc. Chúng tôi mong chư vị nếu có cao ý hoặc tài liệu gì trong phạm vi Sấm ngữ xin đóng góp ! tưởng cũng là một việc làm nhằm sáng tỏ môn cổ học, và biện minh để đã phá những lý thuyết duy vật sai lầm: Đó cũng là để phục hồi tinh thần Dân Việt vậyr

Bài giáng bút ở đền Sòng

Nay nói về Bài Giáng Bút ở đền Sòng (chúa Liễu Hạnh) do Đặng thái Mai, Nguyễn Sơn v.v... cầu xin vào năm 1947 đã được báo Minh Tân (do ông Lê Phục Thiện) đăng tải.

Chúng tôi xin trích đăng và bình giải ở đây để gọi là đóng góp một phần vào vấn đề đi *Tìm Hòa bình cho dân tộc* bằng Sấm Ký.

Bài giáng Bút như sau :

Đại Nam Ngộ (5)Đàm(4)Phúc(3)Sơn(2)cổ(1) chiêu
Đông Bắc khiêm vô tự nhi nguyệt vân
Thế Cung tâm ngôn Thân Tàng Kim mộ
Giới tường thời xứ thiên ngọc nhân vũ
Hiếu đô *biệt* hồn bối thâm mỗi biếu
Hà phú *phản* phi mạc nan diều hà
Phương quý *lương*B thị chương KiếnA mangthường

Giảng nghĩa chính như sau :

Sáng mây chiều mưa thất thường lắm
Trăng xưa người mới thêm hoang mang dạ.
Núi đem giấu ngọc, khó tìm thấy
Phúc không còn giữ, sẽ đen tối thêm
Nói mà không có tiếng, khác gì hồn phách bay mất
Gặp không thực lòng, là lũ bất lương!
Nam bắc đều nguy nga tráng lệ
Đại đồng thế giới tan đi đâu mất

Nếu giảng nghĩa theo chính từng chữ trong bài giáng bút, chúng ta thấy không có gì đáng để luận đoán, và cũng không hiểu trong bài thơ nói đại ý gì về vận nước cả.

Nhưng từ xưa tới nay, thơ giáng bút ở đền Sòng nếu là chữ nôm (tiếng mẹ đẻ) thì nghĩa rất rõ ràng (như bài giáng bút cho vua Thành Thái (sẽ trình giảng sau). Còn như thơ chữ nho, thì phần triết (cắt) hay hợp (ghép) một hai chữ vào nhau, để tìm ý nghĩa của mỗi câu.

Cứ theo phép triết và hợp một số chữ trong bài thơ Ta thấy có những trường hợp như sau :

Câu hai «*Cổ nguyệt kim nhân mỗi điểu mang*. Chữ cổ đứng với chữ nguyệt thành chữ Hồ, chắc đó là "ám chỉ" vào cuộc đời ông Hồ.

Câu thứ ba:*Sơn nhi tàng ngọc thâm nan kiến*
Chữ Sơn đứng với chữ Nhi và chữNgọc thành chữ Thụy, ý nói về ông Bảo Đại sau khó tìm thấy lại «chiếc ngai vàng".

Hai câu trên, ông Lê phục Thiện đã giảng trong báo Minh Tân vào năm 1962, Chúng tôi cũng đồng ý giống như vậy là đúng,

Riêng theo ý chúng tôi, trong câu 2, chữ *mang* do các chữ *Nhị, Tam* và *Vong* họp lại, thì có thể là lời tiên tri về vận số của ông Hồ được 23 năm (?) mà năm 1968 là năm thứ 23.Chúng ta thử suy ngẫm xem có gì biến đổi ? ngoài Bắc trong năm mới này chăng ?

Câu thứ tư : *Phúc tự thân thiên hối mạc chương* Chữ Phúc, bỏ bên ghép chữ Thân vào thành chữ Thần. phải chăng chỉ về cuộc Phật giáo đấu tranh năm 1963 ?

Câu thứ Năm : chữ *Đàm* bỏ chữ *Ngôn*, Thanh chữ *Viêm*, và còn có Âm đọc là Diệm. Phải chăng chỉ về cuộc đời của " Cố Tổng Thống " Ngô đình Diệm

Câu thứ Sáu : chữ *Ngộ*, bỏ chấm dấu, là chữ *Ngô* còn hai chữ *Phản lương* nếu lật ngược lại(soi ngược mặt giấy coi bên sau) ta thấy thành hai chữ *Trắc Thân* Nghĩa là Thân «Thể»bị đổ "nghiêng».

Còn hai câu 7, và 8, chúng tôi đã thấy rõ nghĩa quá nhưng xin dành để các quý vị suy ngẫm có điều làm chúng tôi hơi ngạc nhiên về chữ Đại Đồng. Thế là danh từ câu khách của VM lại biến đi đâu mất ?

Ba chữ trên. phải chăng đã làm cho các ông trùm Cộng sản không ưng, và dấu nhẹm bài sấm này không đem phổ biến cho đại chúng chăng?

Ngày Xuân đến các bạn còn nhiều vấn đề lắm dư tính Vậy chúng tôi xin tạm kết thúc bài này ở nơi đây.

(Đồng thời chúng tôi cũng gửi lời cảm ơn ông Lê phục Thiện, vì nhờ có bài sấm này, để chúng tôi mới luận giải thêm mọi câu thơ).

Xét đoán theo bài thơ trên, chúng tôi, chưa thấy trong đó chỉ đích danh vào khoảng thời gian nào, thì Hòa bình xuất hiện. Cũng như mọi cuộc tranh đành ảnh hưởng trên lập trường quốc tế, sự thành bại về đâu.

Một vấn đề khúc mắc, chứa đựng nhiều bí ẩn về cuộc sống thanh bình cho nhân loại nói chung và nước nhà nói riêng, tất phải thu góp nhiều tài liệu nhiên hậu mới dám quyết đoán, thì họa chăng mới khỏi sai lầm.

Chúng tôi hi vọng sẽ có dịp trình giải tất cả mọi câu sấm ký mà trong đó chứa đựng rất nhiều sự kỳ lạ để là sáng tỏ vấn đề này...

Tiện đây, để có một tài liệu khác có thể giúp vào việc đoán giải vận nước, tôi xin nói đến lá số tử vi của ông Hồ chí Minh.

Giải đoán số Tử vi của ông Hồ, để thẩm hợp cùng Sấm ký

Tính đại cương về vận độ lá số Tử vi của ông Hồ, có mấy cách « đẹp xấu » như sau :

1) Tử vi Thiên tướng gặp Thiên không ở Thìn tức là « xung thiên» chi cách. Vì vậy nên ông Hồ đã « lên » nhờ vào thời ly loạn.

2) Thân cư ở Thiên Di tại cung Tuất, gặp Phá quân sao này đã có luận « Trai bất nhân. Phá quân Thìn Tuất » Tính luận theo quan niệm về Tướng số, thì việc làm của mỗi con người dù đẹp hay xấu. là sự mặc nhiên vì thế cổ nhân có nói rằng Để tiếng Thơm hay Tiếng thối lại trăm ngàn năm sau cũng khó có mấy kẻ làm được bởi cái nghiệp của mỗi con người vậy

Cung Qua Lộc.

Toàn thệ hung tinh chiếu về như Hình, Kiếp Thiên Địa Không v v là một bảo hiệu cho bước đường danh nghiệp của số này có rất nhiều tai biến, trở ngại.

Mọi bảo hiệu đã ứng hiện thì lúc ông mới lên nắm chánh quyền, chúng ta thử ôn lại mọi biến cố đã qua như

Năm 1945 *bảo lụt* tiếp theo *đại hạn* nước sông *Nhị Cạn Khô*. Điềm sông *Hết nước* ấy nếu theocổ nhân định luận thì đó là một triệu chứng rất không tốt.

Năm 1946. Binh dịch định Kỳ boành hành, tổn hao khá nhiều sanh mạng.

Mùa Đông 1946) Mây Thành cuộc chiến tranh Pháp kiệt bùng nổ.

Chinh chiến lan tràn khắp nước. nhà cửa tan hoang nhân dân đồ thán trong 10 năm.

Hiệp định giờ neo ra đời 1954 chia đôi đất nước. Chính quyền VM về tiếp thu vào mùa Thu (1954) lại bị hạn hán toàn cõi Bắc việt không đủ nước để cấy lúa (chỉ một số ít nơi thấp cấy cày được Một triệu người di cư vào Nam, vì sợ về chánh sách của ông Hồ.

Dân chúng VN chưa kịp xả hơi vì chiến cuộc trước thì lại bày ra chuyện giải phóng miền Nam. Thế là chiến tranh tiếp diễn cho đến tận ngày nay.

Hơn 20 năm tranh chiến, bom đạn tưới vào một nước nhỏ nhoi này, cũng đủ tưởng tượng mà biết rằng : «nhà cửa tan hoang người chết như rạ»

Nếu có thực số của ông Hồ «không mất» về chính quyền mà lời sấm cũng như theo trong số Tử vi đã báo hiệu về vận độ "cho» ông được ở ngôi "Vua» 23 năm, thì năm 1968 hoặc sang mùa Xuân năm 1969 là hết hạn, để ông về câu cá.

Vì năm 1968 là năm Mậu Thân. Đại vận của ông Hồ đóng ở *NôBộc cung* tạiDậu *vô chính diệu*. Tiểu vận ở Phú Đức cô sao Tuần Không, tối kỵ cùng Tử Tướng, Sát Phá, Tham.

Cung Dậu là Kim, mệnh Tân Mão thuộc Mộc sự tương khắc nguy hiểm này, e rằng cuộc đời của số Tân Mão sẽ sắp cáo chung

Mọi điều luận giải sơ ở trên, xin chờ thời gian sau để tìm thấy chuyện thực hư của vận số.

Nếu chuyện đổi thay người lãnh đạo có liên hệ với vận độ của xã hội thì trường hợp mai đây, khi có người nào đó « thay thế " ông Hồ tất sẽ có nhiều yếu tố để chúng ta bình luận và quyết định về hai chữ Hòa bình của nước nhà.

NHÀ TƯỚNG SỐ :
ĐÔNG-NAM-Á
Chi cần **một tấm hình (4 x 6)** và **ba con số** (Thí dụ : 013...) Là đoán nổi vận mạng của mọi người, kèm 200Đ.
Bưu phiếu đề : Ô. PHẠM-HUY-GIANG
31/33B Minh Mạng (Cholon-Saigon)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN
BẢO SẢN AN THÁI HOÀN
Trị đàn bà có thai khí huyết kém chóng mặt bần thần
Nhà thuốc **TRẦN-THẠI-ĐƯỜNG** Nhãn hiệu Bông-Sen chế hoàn tán
284, đường Thoại Ngọc Hầu Gia Định.
K.N. 166 ngày 30-5-63

NHỜ AI MÀ THÀNH HÔN?

(Tiếp theo trang 5)

— Lan à ! Con cũng nên biết sự lo âu của ba chớ. Con gái lớn rồi phải lo gả chồng chớ để ở nhà mãi cho... chật nhà ra à. Nhưng trong lúc tuổi trẻ không tránh khỏi sự bồng bột, nên không ngó ra sát thực tế, cứ tưởng rằng «nhà tranh với trái tim vàng» là đủ nhưng nếu nhà dột, cột xiêu, thì chừng đó đến trái tim bằng bạch kim cũng phải mang đến tiệm cầm đồ mà gởi chớ đừng nói trái tim bằng thịt trong lồng ngực mà nói văn vẻ rằng bằng vàng ! Cái chỗ của ba nhắm cho con, nó có sẵn tiền bạc, sẵn nhà để ở, có phải... gọn không ?

Công dầu mà con đeo đuổi một việc... còn chưa chắc vào đâu. « Thằng » của con nó còn phải đang vùi đầu học để cuối năm mới xớt được cấp bằng tốt nghiệp nè. Rồi còn nhắm lấy bằng cấp ấy làm cần câu cơm nè !

Đọ, con nghĩ lại coi. Rồi con nuôi nó coi hay nó nuôi con ? Hôn nhơn là một bài toán, nếu không biết tính thì lỗ mà lỗ...trọn đời ! Như ba đây coi, trong các vụ thầu, hễ vụ nào không chắc ăn là ba không thầu ! Con hãy suy nghĩ cho kỹ đi !

Phần ông già của Đẹt Lé cũng giải thích chuyện đời cho con trai rằng :

— Con mới lớn lên, con cứ tưởng mối tình đầu là... thiêng liêng lắm, phải không ? Cho nên con vẫn cứ tha thiết với mối tình đầu và tưởng rằng ngoài mối tình đầu không còn có thể có được mối tình thứ hai, thứ ba, thứ tư nào... khác nữa, chớ gì ! Không phải đâu nhá. Thực tế trên đời, phũ phàng hơn nhiều. Trước kia, hồi ba còn bằng tuổi con, ba cũng quan niệm như con, và ông nội con cũng giải thích cho ba nghe như những lời ba nói với con bây giờ đó.

Lúc ấy, ba không tin những lời của ông nội con nói cũng như bây giờ con đang không tin những lời của ba vậy. Nhưng rồi sau, kinh nghiệm đường đời rốt cuộc cũng phải tùy theo... định mạng !

Và trong nhiều trường hợp, ái tình chỉ nẩy nở sau cuộc hôn nhân. Ngược lại, cũng nhiều cuộc hôn nhơn vì ái tình mà bị hao bớt bộn... Con nên bằng lòng nơi mà ba đã thấy xa cho con và lựa chọn cho con, Bên ấy đã cho hay nếu cưới rồi thì người ta sẵn sàng giúp... nhiều phương tiện cho nữa, vì người ta tính « thương cọn... ngon rề », nên đối với rề sẽ rất điệu.

☆

Đại khái, thì không bên gia đình nào muốn tác hợp cho đôi trẻ cả, làm cho hai mái đầu xanh sống trong những ngày hồi hộp trong khi « cặp tim non » vẫn cứ muốn đạt được cứu cánh.

Đôi trẻ lén lút gặp nhau và lo rằng hạnh phúc mới chớm nở nầy quá ư mong manh. Hơn một lần, họ đã nghĩ đến,.. bỏ nhà đi một nơi xa... tự do kết hôn, cũng như họ đã nghĩ đến rủ nhau lên suối Lồ Ồ cùng « hui nhị tì » để làm hôn thú trước mặt Diêm Vương còn hơn. Sau chót, họ suy nghĩ rằng chưa tận dụng tài sức để khắc phục khó khăn thì có khác nào võ sĩ chưa lên đài tỉ thí mà đã chủ bại thì « ẹ » quá.

Ấy thế rồi, họ rán suy nghĩ.., và cũng kiếm ra một kế rất thường nhưng khéo thi hành có thể trở nên diệu kế. Chỉ biết rằng sau khi đã hội ý rồi, cặp Lan Điệp Đẹt làm dịu tình thế.,. đòi cưới để êm ru một thời gian ngắn đã.

Thế rồi, một ngày nọ, trong một bửa ăn chiều, không hiểu sao mà khi món cá chiên vừa đưa lên, đáng lý ra cá nóng hổi vừa thổi vừa ăn, Lan BB lại không ăn được, mà bỗng phát... ụa khan, rồi bỏ dở bữa ăn. Bà mẹ Lan ưởng con trúng gió, nhưng không phải, triệu chứng nầy, đối với những kinh nghiệm thì đúng là sự báo trước về tai nạn «hôi cơm tanh cá» rồi.

Bà mẹ bắt đầu để ý, thì thấy điều lo sợ của bà làm cho bà phải tin là đúng. Bà dỗ dành con, hỏi «sự gì xảy ra» thì nói cho bà biết. Nhưng Lan B.B. nói không hề «có gì bậy bạ» hết, bởi vì thường thường mấy cô gái ngoan bao giờ lúc đầu cũng chối bai bải. sau mới... xác nhận !

Bà lại phải ra sức chìu mến con gái và sau khi nghe con... gật đầu thú thật thì bà ôm... mặt khóc. Bà lo lắng, bà lo xúc tiến công việc cưới cho rồi Bà lót tót kể chuyện lại với chồng. Vốn là một người cương quyết, ông không chịu chìu theo ý bà ;ôngnói:

— Nếu nó «lớ» rồi thì tôi cho nó đi «nghỉ dưởng sức » ở Dalat trong một năm. Chừng nào sanh xong, cho đứa nhỏ vào một cô nhi viện. Tôi không phải năn nỉ ai hết, Còn không thì cho nó.,. phá thai. Nó dại cho nó chết luôn.

Nghe những lời,.. ác đức của chồng, bà lo sợ vì bà vốn sẵn đức hiếu sanh, không nở làm điều gì tổn âm đức bao giờ. Bà năn nỉ ông, mong ông vun tròn quả phước, con nó đã «lớ» thì gả luôn chớ không nên đi ngược lại chuyện đã xảy ra, mà rồi người ta chê cười. Hiện bụng nó cũng chưa có lớn coi thoáng thì như ăn cơm no thôi.

Ông tức mình lắm, nhưng cái tức của ông như cục nước đá... tan lần. Và ông chịu nghe theo lời vợ, Bà vợ nói :

— Bây giờ chỉ có cách phải nói khéo sao cho bên ấy bằng lòng cưới, chớ đừng có tưởng làm cao với họ. Ông nói cho gọn :

— Thôi thì tùy bà, làm sao làm, để cho bà toàn quyền hành động. Thứ con gái gì đâu mà hư thân mất nết. Con hư tại mẹ !

Bà vợ cũng không cải lại chồng coi con hư tại ai ;bà thấy ông bằng lòng cho cưới là mừng rồi, Bà sẽ lo liệu sau.

Nghe mẹ cho hay sự thỏa thuận của cha, Lan B.B. mừng húm, báo tin cho Đẹt Lé biết,

Ba Ngày sau, lễ hỏi được cử hành, và một tháng sau thì đám cưới thiệt hiện.

Cũng như những đám cưới khác, với tiệc tân hôn um sùm với thực khách đến ăn chật một từng lầu nhà hàng với đồ mừng... dư dả và trùng nhau chẳng hạn như vài chục bộ tách uống trà hàng chục bình thủy đựng nước sôi, những cuốn «an bom», những đèn đêm v,v.., không kể những «bao thơ».

Ai nấy đều thành thực chúc mừng hai họ và cô dâu chú rể sắt cầm hảo hiệp, chín mươi chín năm đầu bạc răng long !

Riêng hai ông sui thì tuy cười ngoài miệng, nhưng trong lòng không vui vì bất đắc dĩ phải làm sui với nhau. Nhứt là ông sui gái vẫn chưa nguôi giận ái nữ của ông !

☆

Một tuần sau ngày,.. nhị hỉ, cô gái cùng chồng về thăm nhà. Bà mẹ nói với con :

— Việc của bây mà nên là nhờ... Ông Tơ bà Nguyệt. chớ không thì không thể nào thành được, phải cảm tạ ông Tơ bà Nguyệt mới phải.

Cô gái cười và nói ,

— Xin lỗi má không phải ông Tơ đâu, mà do cái nầy..,

Cô chạy lại tủ thuốc, lấy ra cái bao cao su giơ cho mẹ coi, Con phải độn cái nầy vào bụng và đã nói dối mẹ con « lở dại » rồi, chớ thật » ra chưa có gì».

Bà mẹ vụt giận, nói :

— Thật là con nhà bất hiếu. Nhưng độn bụng cũng được đi, sao mầy ụa mửa giống như thật thế ?

Lan B.B. đáp :

— Dạ, con đi coi xi nê hoài, dáng điệu của bà bầu đâu có khó bắt chước !

Không vậy thì biết bao giờ tụi con mới... nghi gia nghi thất ! Vợ chồng con xin lỗi mẹ một ngàn lần !

50, Đại lộ Lê Lợi Saigon

Đ.T. 23.561

(Đóng cửa ngày thứ Hai)

CÓ MÁY LẠNH

MÁY ĐIỆN RIÊNG

MÁY DIỆT TRÙNG DỤNG CỤ

MỸ-VIỆN

★ **Phòng Uốn Tóc :** (từng trệt) do một nhóm thợ chuyên nghiệp danh tiếng Thủ Đô đảm nhiệm **(HỐN-HÔN-LINH-THƯỜNG-KÝ-CÓN-NÀM và Cô QUYÊN CÔ LAN)**. Trên 40 người phục vụ quý bà : uốn đẹp, chải khéo. Nhận sửa lại tóc bị các tiệm khác uốn cháy.

★ **Phòng Sắc Đẹp :** (Lầu 2) do hai chủ nhân tốt nghiệp tại Ba Lê và tu nghiệp tại Nhật Bản đảm nhiệm.

Độc quyền phương pháp, **«BIO PEELING MEDICAL»** lột da sâu làm mất các vết rỗ, tàn nhang, các làn nhăn như cải lão hoàn đồng.

Áp dụng **«PEELING LEGER» và «PEELING FORT»** để thay lớp da nám cũ thành da non mới.

Trị các loại mụn, hút sạch nhờn da, làm cho da mịn màng nhờ các máy **VAPOSTAR, GALVANODERM, THERMOSUDOR, ASPIRATEUR, SEPASPIR, RAYONS X, CARBODOUCHE, ULTRA VIOLET v.v.**

Xoa nắn cho ngực nở nang, săn chắc và thân hình đều đặn cân đối với phương pháp : bain de vapeur, bain de parafine, bain mousse và slimline massage và các máy như **ROUATHERMIQUE, NEMECTRON, HYDROMASSEUR, VIBRATEURSEINS, ELECTRODES DE POITRINE, V..V...**

Trang điểm cô dâu, dạ hội và hóa trang sân khấu, vô tuyến truyền hình, điện ảnh (chủ nhân đã giúp việc T.V. Luxembourg Paris và Studio **IDHEC PARIS**).

★ **Phòng May :** (Lầu 1) chuyên may âu phục phụ nữ, các áo cưới, dạ hội, v..v... Sáng tác theo báo mới nhứt từ Ba Lê gởi sang những kiểu mới lạ hợp thời trang với mọi vóc người.

VẠN-KIM TRUYỀN-HÌNH

124, GIA-LONG SAIGON

THƯƠNG ĐIỂM ĐẶC BIỆT CHUYÊN NGHIỆP

NGÀNH VÔ TUYẾN TRUYỀN HÌNH

THÀNH THẬT CẢM TẠ KHÁCH HÀNG KHẮP BỐN PHƯƠNG ĐÃ ỦNG HỘ

VẠN KIM TRUYỀN HÌNH

ĐƯỢC NHƯ NGÀY NAY, VÀ XIN CẦU CHÚC QUÝ KHÁCH 1 NĂM YÊN LÀNH.

PHỤNG SỰ

MINH - ĐẠO

244 D, TRẦN-HƯNG-ĐẠO — SAIGON

THƯƠNG MẠI - KỸ NGHỆ

TẠO TÁC — CƠ KHÍ — ĐIỆN LẠNH.

XE GẮN MÁY NHẬT :

HONDA—SUZUKI—YAMAHA

— CẢM TẠ QUÝ KHÁCH BỐN PHƯƠNG ĐÃ ỦNG HỘ «MINH-ĐẠO»
ĐƯỢC NHƯ NGÀY NAY — NGUYỆN THÊM CỐ GẮNG MÃI MÃI ĐỀ ĐỀN ĐÁP.

• Cầu chúc quý khách một năm Yên Lành — Thịnh Vượng •

PHỤNG SỰ

VIỆTNAM THUYỀN VẬN CÔNG TY

SOCIÉTÉ VIETNAMIENNE DE TRANSPORT ET D'ACCONAGE

(SOVITA)

Công ty trách nhiệm hữu hạn Vốn 3.720.000$VN

TRỤ SỞ : Số 14 đường Bạch Đằng — Đà Nẵng
Điện thoại số : 2.114 — Điện tín : SOVITA — Đà Nẵng
Số Quốc Gia Danh Bộ ; 58/834/45/101
Thành lập từ năm 1958

Công ty Việt Nam hoàn toàn do Vốn người Việt Nam đóng góp và do người Việt Nam điều khiển.

HOẠT ĐỘNG TẠI THƯƠNG CẢNG ĐÀ NẴNG :

- LÃNH CẤT HÀNG HÓA CHO CÁC TÀU CẬN DUYÊN,
- NHẬN BỐC DỠ HÀNG HÓA CHO CÁC TÀU VIỄN DƯƠNG
- NHẬN KÉO THUÊ XÀ LAN, GHE THUYỀN,
- CHO THUÊ XÀ LAN, TÀU KÉO, CA NÔ MÁY,
- CHO THUÊ XE CẦN TRỤC (GRUE AUTOMOBILE) XE NÂNG HÀNG (ÉLEVATEURS).
- LÃNH SƠN SỬA CHO CÁC LOẠI TÀU BÈ.

Kinh nghiệm nghề nghiệp lâu năm. Nhân viên chuyên môn và tàu bè, khí mảnh, dụng cụ đầy đủ. Thực hành công tác lanh chóng. Lo lắng cho tàu bè khỏi bị chậm trễ. Giữ gìn săn sóc bảo vệ hàng hóa khỏi hư hao. Phục vụ khách hàng bất cứ lúc nào cần đến.

LYLY photo

46, ĐỒNG-KHÁNH — ĐÀ NẴNG

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Công Ty

ĐẠI-HIỆP

(dahico)

32, THÀNH THÁI — ĐÀNẴNG Đ.T.: 2224

— Xe và phụ tùng nhập cảng trực tiếp về bến Đà Nẵng.

— **Dành giá sỉ và nhiều quyền lợi khác cho nhà buôn lẽ tại vùng I Chiến Thuật.**

NGUYỄN - GIA - THỤY

ĐẠI DIỆN

CÔNG TY KỸ NGHỆ BÔNG VẢI VIỆT NAM

PHÂN PHỐI CHỈ SỢI TOÀN QUỐC

Văn phòng và kho hàng Đà Nẵng

16, đường KHẢI ĐỊNH — Điện Thoại 2.066

Văn phòng và kho hàng Saigon

237, đường LỤC TỈNH — CHỢLỚN

Phân phối chỉ sợi và cửi trục tận tay cho những nhà Tiểu Kỹ-Nghệ, Tiểu Công Nghệ Dệt, Xưởng hồ chỉ sợi toàn quốc và các Thương Gia

XIN MỜI TỚI ĐỊA CHỈ GHI TRÊN

Nhà in

ĐÔNG-NAM-Á

49 — 59, THÁI - LẬP - THÀNH — SAIGON

Đ.T. 91.874

Nhận in đủ các loại ấn phẩm bằng TYPO và OFFSET

TRUNG - TÂM THƯƠNG MẠI ĐẠI-HÀN

KÍNH - CHÚC

Quý vị Doanh Thương tại Việt Nam
một năm MẬU THÂN thịnh vượng phát đạt

NĂM MỚI MẬU THÂN SẼ ĐÁNH DẤU MỘT
Kỷ nguyên hợp tác Kỹ Nghệ Thương Mại tốt đẹp, bền vững
giữa VIỆT-NAM và ĐẠI-HÀN

— HÀNG HÓA MÁY MÓC của Đại Hàn nhập cảng vào Việt Nam, vừa rẻ, vừa bền, vừa tốt sẽ đem lại thịnh vượng cho quý vị Doanh Thương tại Việt Nam.

— KHO HÀNG THEO CHẾ ĐỘ HƯ KHÔ (entrepôt fictif) trưng bày sản các sản phẩm và máy móc của Đại Hàn sẽ giúp quý vị chọn hàng và lấy hàng nhanh chóng, khỏi cần chờ chuyến tàu chở qua.

— TRUNG TÂM THƯƠNG MẠI ĐẠI HÀN hân hạnh đón tiếp quý vị và sẵn sàng chỉ dẫn, giới thiệu quý vị muốn giao thương với Đại Hàn, xin liên lạc nơi :

TRUNG-TÂM THƯƠNG-MẠI ĐẠI-HÀN
CƠ QUAN KHUẾCH TRƯƠNG THƯƠNG MẠI CỦA CHÍNH PHỦ ĐẠI HÀN TẠI VIỆT NAM
(KOREA TRADE CENTER IN VIETNAM, KOTRA V.)

số 135 Nguyễn Huệ, thương xá Tax, lầu nhất, phòng 224
Điện thoại 91.605 Điện tín KOTRA SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NHÀ HÀNG KHÁCH SẠN

BAT - ĐAT

HOÀN TOÀN MÁY LẠNH

239-244 Đồng Khánh Cholon
ĐT 36.493—37.262

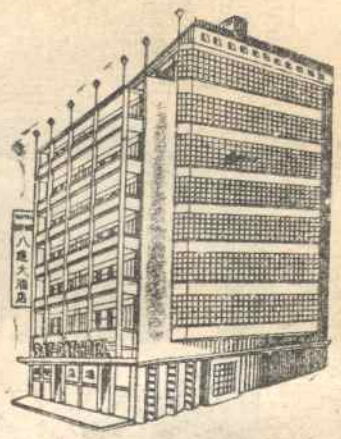

NHÀ - HÀNG :

TRANG TRÍ HỢP THỜI NHẤT CÓ ÂM NHẠC THOẢI MÁI TINH THẦN.

Đầu bếp hữu danh :
QUẢNG ĐÔNG, TỨ XUYÊN,
THƯỢNG HẢI đảm nhận.

KHÁCH - SẠN :

ĐẦY ĐỦ TIỆN NGHI VỪA LÒNG MỌI GIỚI NHẤT LÀ DU KHÁCH NGOẠI QUỐC

NƠI NGỦ THÍCH HỢP NHẤT

TIẾP ĐÃI ÂN CẦN — GIÁ TIỀN PHẢI CHĂNG

TẾT Mậu Thân 1968

☆ *Cung Chúc Tân Xuân* ☆

ĐẶC BIỆT MỖI XUẤT CÓ 2 MÀN PHỤ DIỄN

ĐOÀN CẢI LƯƠNG TÂN TIẾN NHẤT :

HƯƠNG MÙA THU

của THU-AN NGỌC-HƯƠNG

VŨ KHÚC MỪNG XUÂN MẬU THÂN

TẠI NGUYỄN-VĂN-HẢO

từ mùng 1 tới mùng 7 Tết

— VỚI MỘT CHƯƠNG TRÌNH PHONG PHÚ NHẤT.

— VỚI HAI VỞ TUỒNG XUẤT SẮC NHỨT !

BÌNH LAN XUÂN

Soạn phẩm vĩ đại của THU AN

SÓNG ĐẦU GÀNH

Vở tuồng lớn lao nhất của : HÀ ANH PHƯƠNG

Tất cả âm thanh huyền dịu êm đềm nhứt của mùa Xuân đều hội về Nguyễn Văn Hảo trên sân khấu HƯƠNG MÙA THU và trong vở **BÌNH LAN XUÂN** từ 3giờ chiều mùng 1 Tết tới mùng 7 — Các vở hát hay được chọn lọc sẽ trình diễn vào các xuất ban ngày.

CHƯƠNG TRÌNH HÁT TẾT :

Mùng 1 : diễn 2 xuất (3giờ chiều, 8giờ tối)
Mùng 2 : — 3 xuất (8g sáng, 3g chiều, 8g tối.
Mùng 3 : — 3 xuất (8g sáng, 3g chiều, 8g tối.
Mùng 4 : — 3 xuất (8g sáng, 3g chiều, 8g tối.
Mùng 5 : — 2 xuất (3g chiều, 8g tối.
Mùng 6 : — 2 xuất (3g chiều, 8g tối.
Mùng 7 : — 2 xuất (3g chiều, 8g tối.

Chú ý : Vé có bán từ 9g sáng ngày 26 Tết tại rạp : NGUYỄN VĂN HẢO

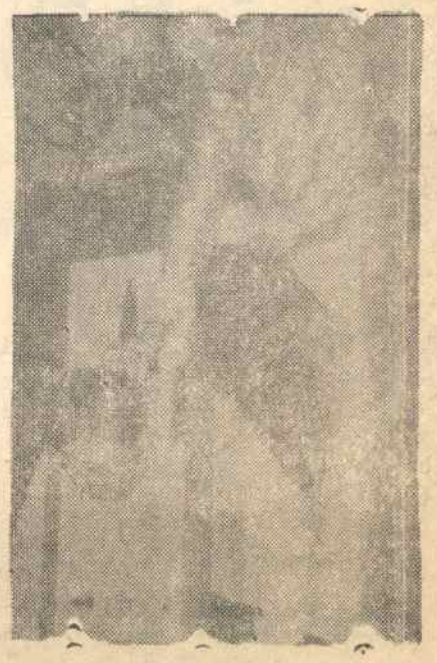

MÀN ẢO THUẬT LẠ MẮT DO ẢO THUẬT GIA TRỨ DANH NGUYỄN KHUYẾN (ĐẠI DIỆN CHÁNH THỨC TẠI VN CỦA 2 HỘI ẢO THUẬT HOA KỲ VÀ PARIS)

Đoàn Ca Kịch

THANH-MINH THANH-NGA

CHỦ NHƠN : **Nguyễn-thị-Thơ**

Tết Nguyên Đán Mậu Thân (1968) TRÌNH DIỄN TẠI RẠP : *HƯNG ĐẠO*

từ Mùng 1 đến 20 tháng Giêng âm lịch (30-1-68 đến 18-2-68)

— *Với một chương trình đặc biệt gồm các soạn phẩm mới nhứt, đẹp về hình thức, hay về nội dung ; được lồng trong những cảnh trí tuyệt mỹ do Họa sĩ LOKA thực hiện.*

— *Đặc biệt, nghệ sĩ THANH NGA sau khi xuất ngoại, tìm hiểu thêm về ngành sân khấu tại các Quốc gia : Nhựt Bổn Phi Luật Tân, Trung Hoa v.v... sẽ cùng hợp diễn với những ngôi sao sáng chói khác như :*

— NGỌC GIÀU, TRANG BÍCH LIỄU, THÚY LAN, NGỌC NUÔI, KIM GIÁC,
— HỮU PHƯỚC, THÀNH ĐƯỢC, VIỆT HÙNG, HOÀNG GIANG, BẢO QUỐC, PHƯƠNG THANH TÁM VÂN, MINH ĐIỀN, KIM QUANG, CHÍ HIẾU...

— Vũ đoàn THANH MINH THANH NGA sẽ trình bày một vũ khúc mừng Xuân vô cùng ngoạn mục do 2 Vũ sư VĂN KHÁNH—VŨ BÌNH sáng tác và điều khiển luyện tập.

Ngoài những xuất tôi thường lệ liên tiếp 3 tuần lễ, đoàn sẽ trình diễn thêm các xuất đặc biệt như :

— MÙNG 1 ĐẾN MÙNG 6 : Thêm xuất 3g15 chiều.
— MÙNG 2, 3, 4, 5 : Thêm xuất 9g sáng và 3g15 chiều.

VÉ BÁN TRƯỚC TẠI : Văn Phòng rạp Hưng Đạo từ 20 tháng Chạp âm lịch.

Chủ nhơn, Soạn giả, Nghệ sĩ, Chuyên viên, Công nhân đoàn THANN MINH THANH NGA
kính chúc quý vị KHANG AN và PHÁT ĐẠT

TẾT · XONG ! MỘT NĂM MỚI VỪA BẮT ĐẦU !

Một quyết chí mới. Nhất định tiến bộ về : ANH NGỮ !

5-2-1968

(TỨC MÒNG 6 TẾT MỘT NGÀY SAU KỶ NIỆM CHIẾN THẮNG ĐỐNG ĐA),
Bạn hãy rủ nhau tới trau dồi ANH-NGỮ để giúp ích suốt đời bạn sau này : lên Đại Học, Du Học, Giao Tế, Buôn Bán, Tu Nghiệp, Dịch Sách Báo v.v...

tại trường **ANH-NGỮ**

ZIÊN HỒNG

80/6-8 đường Bà Huyện Thanh Quan — SAIGON *Đ.t. : 24.059*

Hiệu trưởng : LÊ-BÁ-KÔNG **Giám đốc : LÊ-BÁ-KHANH**

Sẽ mở 10 lớp Sơ Học Anh Ngữ (English For Today—Book One), 25 lớp Trung Cấp (Học EFT, Book 2-5), và nhiều lớp Văn Phạm Tổng Quát và Dịch, Anh Ngữ Thực Hành, Luyện Dịch Văn Chương và Báo Chí, Luyện Thi Tú Tài I và II (ban A,B và C Sinh Ngữ I, Anh Ngữ). Nếu đã học Anh Ngữ không tiến bộ, bạn hãy tới học thử ít lâu tại trường ZIÊN-HỒNG kết quả chắc chắn làm bạn hài lòng.

Ban TU THƯ ZIÊN HỒNG đã phát hành English For Today, Book 1-5 (sắp in xong Book 6) Anh Ngữ Thực Dụng cấp 1-5, Tự Điển Anh Việt và Việt Anh (ba loại : Tiêu Chuẩn, Đàm Thoại và Bỏ Túi). Văn Phạm Anh Văn (Toàn bộ) Anh Ngữ Thực Hành (Phương Pháp Tự Học). 48 Dịch Phẩm. 9 cuốn Truyện Anh Việt Đối Chiếu (từ dễ tới khó).v..v...

CHÚ Ý : Bạn nào ở Quận 2 và 5 hãy ghi tên học tại THANH THƯƠNG HỘI, 387 Võ Tánh Saigon, cũng Ban Giáo Sư ZIÊN HỒNG, có 200 học bổng.

RAIDIO - T.V.

SHARP

Máy Thâu Thanh kiểu tối tân 1968

VỚI MÁY THÂU THANH SHARP

bạn có thể du lịch vòng quanh Thế Giới qua làn sóng điện với những âm thanh huyền ảo và trung thực.

HÃY TÌM MUA CHO ĐƯỢC MÁY THÂU THANH HIỆU SHARP

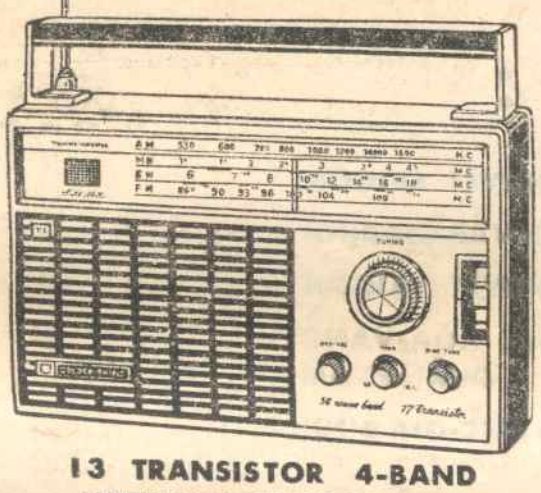

13 TRANSISTOR 4-BAND
WITH COLOR INDICATOR
MODEL BZ-23

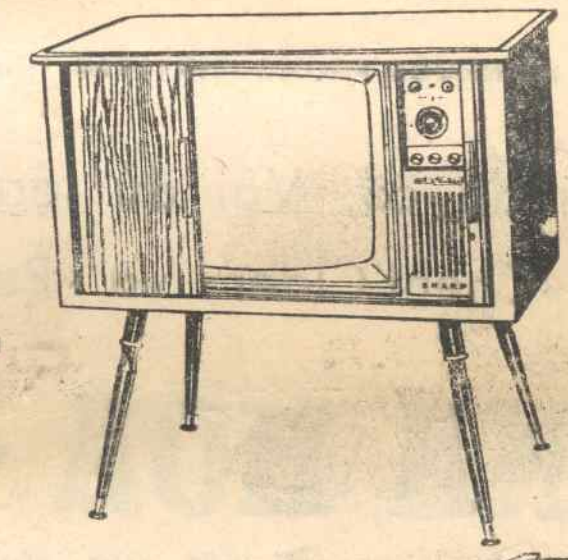

23» CONSOLE TELEVISION
kiểu 23R-D (L) 7
với 2 cửa gỗ và khóa

SHARPVISION
DELUXE HI FI

MÁY VÔ TUYẾN THÂU HÌNH VỔ ĐỊCH 1968

Kỹ thuật độc đáo với Sharpvision

Âm thanh nổi-Hình ảnh rõ ràng và ấn định

Trình bày vô cùng mỹ thuật với cửa kéo bằng gỗ quý và khóa

19» CONSOLR TELEVISION
kiểu 19D2S CÓ CỬA

Nhập cảng, điều chỉnh và sửa máy
Xin liên lạc với HÃNG :

ĐẶNG-THỊ-HIỀN

90 đường Hiền Vương Saigon
Điện thoại 21.714

KHÔNG CÓ MÁY Sharp KHÔNG CÓ MÙA XUÂN

CÔNG TY KỸ NGHỆ BÔNG VẢI VIỆT NAM

SICOVINA

Hội Công Tư Hợp Doanh — Vốn : 240.000.000$VN

Hội Sở và Tổng Cuộc : số 4, đại lộ Lê-Lợi — SAIGON

5 nhà máy của SICOVINA :

1) NHÀ MÁY CHỈ SỢI KHÁNH-HỘI (1957) 2, TÔN-THẤT-THUYẾT SAIGON
2) NHÀ MÁY HỒ NHUỘM AN-NHƠN (1959) AN-NHƠN XÃ, GÒ-VẤP GIAĐỊNH
3) NHÀ MÁY CHỈ MAY VINAFIL (1960) 2, TÔN-THẤT-THUYẾT SAIGON
4) NHÀ MÁY SỢI VÀ DỆT HÒA THỌ (1961) XÃ HÒA-THỌ, QUẬN HÒA-VANG QUẢNGNAM
5) NHÀ MÁY SỢI DỆT VÀ HỒ NHUỘM PHONG-PHÚ (1964) THỦ ĐỨC-GIA ĐỊNH

XUẤT PHẨM : Sợi đủ cỡ, Vải đủ loại, Chỉ đủ màu

ĐẶC BIỆT : Vải đen «Chent'Claer» và «Perfect Chent'Claer»

SICOVINA HÒA - THỌ

NHÀ MÁY KÉO SỢI VÀ DỆT VẢI TỐI TÂN
MỘT CƠ SỞ KỸ NGHỆ TO LỚN VÀ QUAN TRỌNG BỰC NHẤT CỦA MIỀN TRUNG

TRANG BỊ :

20.000 SUỐT NGÀNH SỢI
400 MÁY DỆT TỰ ĐỘNG

Địa chỉ nhà máy :

xã Hòa Thọ, quận Hòa Vang—Q.Nam

VĂN PHÒNG LIÊN LẠC

số 9, đường Thái Phiên—ĐàNẵng

ĐIỆN THOẠI :

Văn phòng liên lạc tại ĐàNẵng : số 2326
Nhà máy Hòa Thọ : số 2028

Điện Tín :

SINCOVINA DANANG

Hộp Thư :

SỐ 32 ĐÀ NẴNG

Chuyên sản xuất :

— CÁC LOẠI SỢI
— CÁC LOẠI VẢI
— CÁC LOẠI TRỤC HỒ

theo nhu cầu của khách hàng

Sản xuất hàng năm :

2.400 TẤN CHỈ SỢI
9.000.000 THƯỚC VẢI

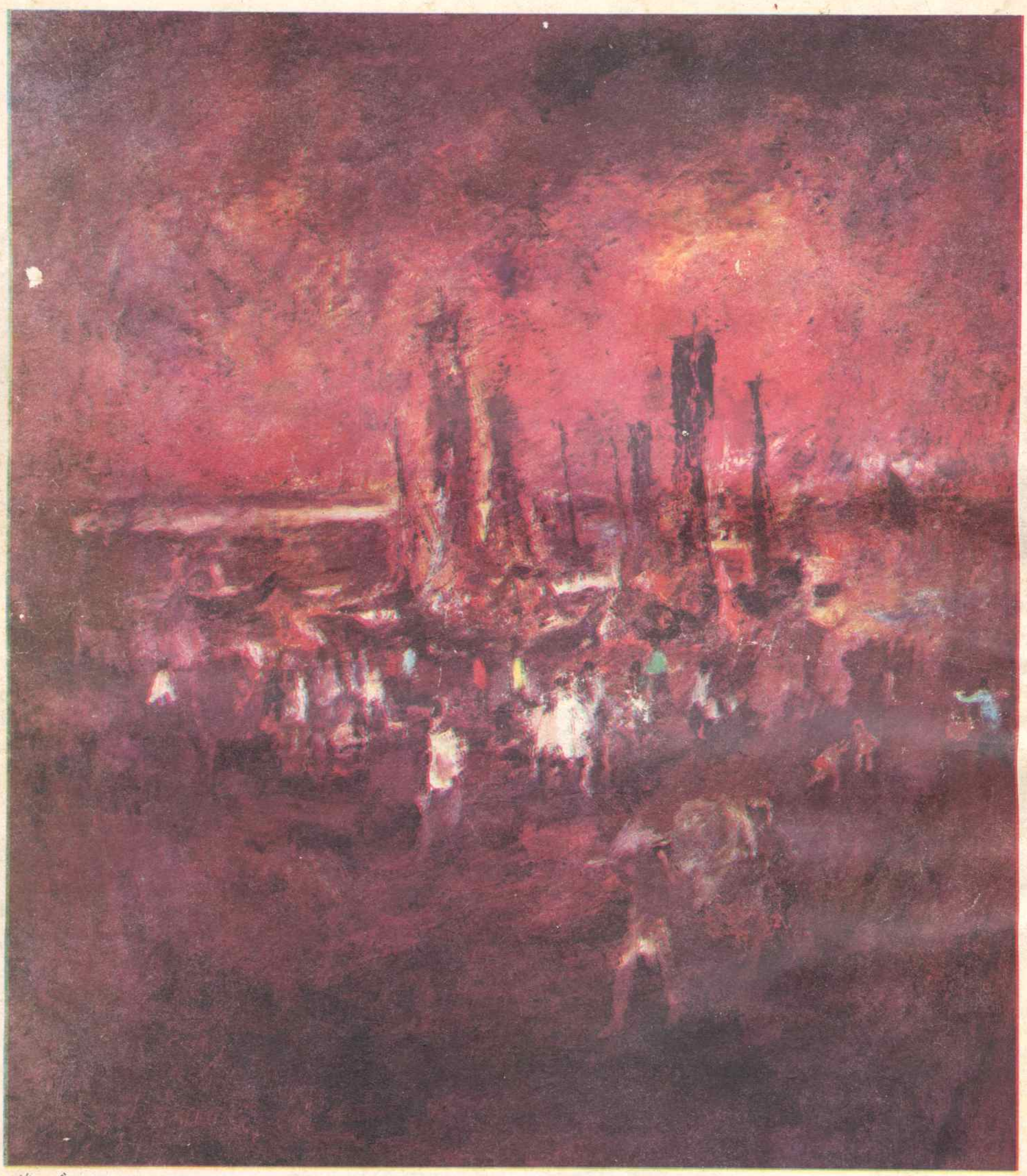

LƯỚI VỀ *(Tranh Sơn Dầu)* VĂN ĐEN

HỌA PHẨM ĐÃ THAM-DỰ

SƯU-TẬP CHÂU-KIM-ĐÍNH

TRIỂN LÃM MỸ THUẬT ESSO 1967

Esso

Thân chúc Bạn và Quý Quyến
một năm Mậu Thân đầy Hạnh phúc

IN TẠI NHÀ IN RIÊNG CỦA **TỰ DO, 25-27** VÕ TÁNH, SAIGON. CHỦ NHIỆM : **PHẠM-VIỆT-TUYỀN** — QUẢN LÝ : **ĐẶNG-THỊ-HIỀN**. **GIÁ : 70$**

Bìa, Tranh màu in tại nhà in Đông-Nam-Á